

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้
แบบโครงงานบนบด็อก

ฮารุณ ราโอบ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2557

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้
แบบโครงงานบนบล็อก

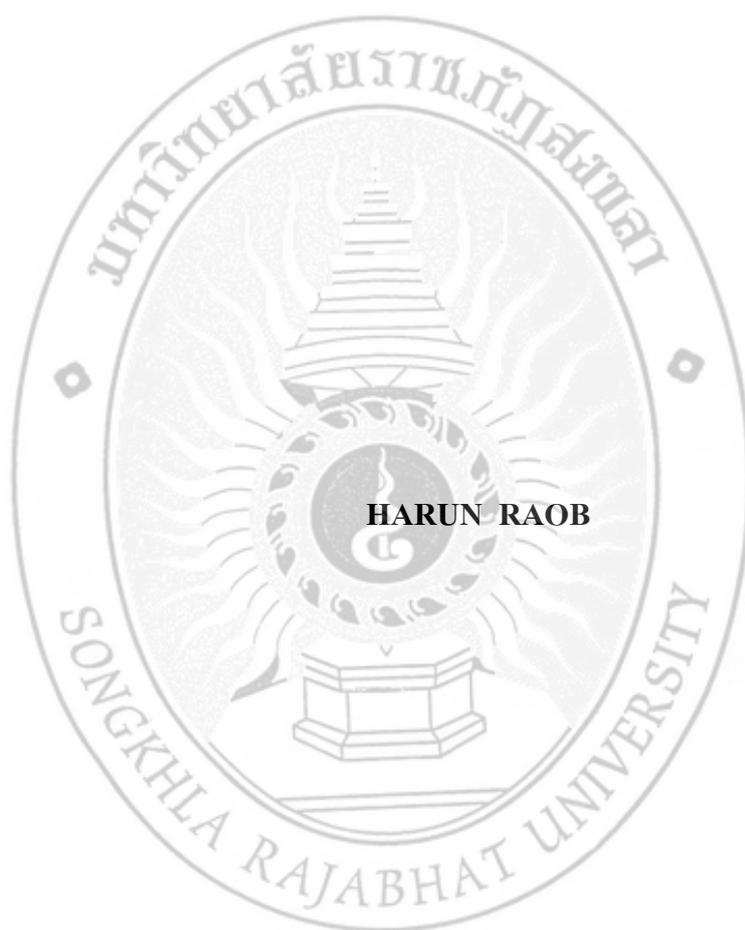
วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2557

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

THESIS

**THE LEARNING ACHIEVEMENT ON ASEAN COMMUNITY OF THE
FIRST SECONDARY SCHOOL STUDENTS USING PROJECT
BASED LEARNING ON BLOG**

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF MASTER OF EDUCATION PROGRAM IN CURRICULUM AND INSTRUCTION
OF GRADUATE SCHOOL SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY**

2014

COPYRIGHT OF SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ

ชื่อวิทยานิพนธ์

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อก
FACTORS AFFECTING CONDOMINIUM BUYING DECISIONS
OF CONSUMERS IN HATYAI SONGKHLA

ผู้วิจัย

นายฮารุณ ราวโอบ

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันท ชาติทอง)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม และ
(ดร.ปรีดา เบ็ญการ) กรรมการและเลขานุการหลักสูตร (แทน)

..... ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณรงค์ กาญจนะ) (แทน)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิวัฒน์ ชัดติยะมาน)

..... กรรมการจากบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุระพรรณ จุลสุวรรณ)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา รับรองวิทยานิพนธ์แล้ว

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุระพรรณ จุลสุวรรณ)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ชื่อวิทยานิพนธ์	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโครงงาน บนบล็อกร
ผู้วิจัย	นายฮารุณ ราโอบ
ปริญญา	ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันท ชาติทอง
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	ดร.ปริดา เบ็ญการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อกร 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังการเรียนแบบปกติกับการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อกร และ 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของ นักเรียนหลังจากเรียนแบบโครงงานบนบล็อกร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้เรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 จากโรงเรียนธรรมศาสตร์วิทยา จำนวน 60 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อกร และแผนการจัดการเรียนรู้ แบบปกติ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจ การวิเคราะห์ ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยการหาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบทีแบบไม่อิสระ ต่อกัน และการทดสอบทีแบบอิสระต่อกัน

ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ประชาคมอาเซียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อีกทั้งนักเรียน ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อกร เรื่อง ประชาคมอาเซียน มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการเรียนแบบ ปกติกับการเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อกรพบว่า การจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนบล็อกรสูงกว่าแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 อีกทั้งนักเรียนมีความพึงพอใจ จากเรียนแบบโครงงานบนบล็อกรโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านขั้น ปฏิบัติโครงงาน และขั้นแสดงผลงาน (บนบล็อกร) มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

Thesis Title	The Achievement on Asean Community of The First Secondary School Students Using Project Based Learning on Blog
Researcher	Mr.Harun Raob Academic year: 2014
Degree	Master of Education Program in Curriculum and Instruction
Advisors	1. Assistant Professor Dr.Kanat Thatthong 2. Dr.Preedaa Benkarn

Abstract

The objectives of this research were; to compare the achievement between pretest and posttest towards the conventional approach (CA), to compare the achievement between pretest and posttest towards the project based learning on blog (PBLB), to compare the achievement on posttest between PBLB and CA, and to investigate the student's satisfied on PBLB. The sample was 60 the first secondary school students of Thammasat Vittaya school. The cluster random sampling was used. The instruments consisted lesson plan on PBLB and CA, and student's satisfied questionnaire. The data analyses were used mean standard division, t-test dependent, and t-test independent.

The findings found that the student's achievement towards CA that posttest score were significantly higher than pretest scores at the .01. Moreover, the student's achievement towards PBLB that posttest scores were significantly higher than pretest scores at the .001. Furthermore, the student's achievement on ASEAN community that posttest score of PBLB were significantly higher than posttest scores of CA at the .001. Additionally, the student's satisfied on PBLB reported the overall having a high level. Nevertheless, project's operation and student's exhibitions step were highest that satisfied on PBLB.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วย ความกรุณาของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันท ชาติทอง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ ดร.ปรีดา เบ็ญการ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่ให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการศึกษาค้นคว้า ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง จนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญ ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่กรุณาให้ความเมตตาอนุเคราะห์ความคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ยิ่งต่อการสร้างและพัฒนารูปแบบในการจัดการเรียนรู้ ตลอดจนแนวทางการเครื่องมือวิจัย ขอขอบพระคุณคณาจารย์ บุคลากรประจำบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่ให้คำปรึกษา อำนวยความสะดวกตลอดจนสนับสนุนในการศึกษาด้วยดีโดยตลอด

ขอขอบพระคุณนายอับดุลลอฮ์ อาเก็ม ผู้อำนวยการ โรงเรียนธรรมศาสตร์วิทยา ตลอดจนคณะผู้บริหาร ครู บุคลากร นักเรียน โรงเรียนธรรมศาสตร์วิทยา และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่อำนวยความสะดวกในการดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณครอบครัวตระกูล ราโอบ และตระกูล อาเก็ม ที่ช่วยสนับสนุนและให้กำลังใจในการใช้ชีวิต

ผู้วิจัยขอขอบคุณความดีที่พึงมีจากวิทยานิพนธ์เล่มนี้เพื่อเป็นสิ่งตอบแทนบิดา มารดา ครู อาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านที่ให้การสนับสนุนและเป็นกำลังใจตลอดมา

ฮารูน ราโอบ

กรกฎาคม 2558

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	(2)
กิตติกรรมประกาศ.....	(3)
สารบัญ.....	(4)
สารบัญตาราง.....	(7)
สารบัญภาพ.....	(8)
บทที่ 1	
บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	6
สมมติฐานการวิจัย.....	6
ขอบเขตการวิจัย.....	7
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	8
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	11
บทที่ 2	
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
ประชาคมอาเซียน.....	12
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	32
ทฤษฎีการเรียนรู้.....	37
การจัดการเรียนรู้แบบ โครงงาน.....	48
บล็อก.....	56
การจัดการเรียนรู้แบบปกติ.....	59
ความพึงพอใจ.....	60
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม.....	64
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	66

สารบัญ (ต่อ)

		หน้า
บทที่ 3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	72
	แบบแผนวิธีการวิจัย.....	72
	ตัวแปรที่ศึกษา.....	73
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	74
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	74
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย.....	75
	ดำเนินการทดสอบและเก็บรวบรวมข้อมูล.....	79
	วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	80
บทที่ 4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	83
	การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	83
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	83
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	84
บทที่ 5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	89
	สรุป.....	90
	อภิปรายผล.....	90
	ข้อเสนอแนะ.....	94
	บรรณานุกรม.....	96
	ภาคผนวก.....	105
	ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ.....	106
	ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ.....	108
	ภาคผนวก ค ใบความรู้ประชาชนอาเซียน.....	115
	ภาคผนวก ง การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	141
	ภาคผนวก จ แผนการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบลิ๊อค.....	151

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก.....	158
ภาคผนวก ฉ แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ.....	158
ภาคผนวก ช แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	167
ภาคผนวก ซ แบบสอบถามความพึงพอใจ.....	171
ภาคผนวก ฅ ตัวอย่างบล็อก www.asean-pbl.blogspot.com	174
ประวัติผู้วิจัย.....	176

สารบัญญัตินาง

ตาราง		หน้า
1	วัฒนธรรมภาษาในประเทศอาเซียน.....	31
2	วัฒนธรรมศาสนาในประเทศอาเซียน.....	32
3	การเขียนเค้าโครงของโครงการ.....	51
4	สังเคราะห์การสอนแบบโครงการ.....	55
5	แสดงแบบแผนการวิจัย.....	73
6	การจัดแบ่งกลุ่มตัวอย่างและจำนวนนักเรียนในแต่ละกลุ่ม.....	74
7	การวิเคราะห์เนื้อหาในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน.....	77
8	แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยการใช้ การจัดการเรียนรู้แบบปกติ	84
9	แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยการใช้ การจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบลิ๊อค.....	84
10	แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการเรียนแบบปกติ กับการเรียนโดยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบลิ๊อค.....	85
11	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักเรียน หลังจากเรียนแบบโครงการบนบลิ๊อคเรื่อง ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในภาพรวม.....	86
12	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักเรียน หลังจากเรียนแบบโครงการบนเว็บลิ๊อคเรื่อง ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 รายข้อ.....	87

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	8
2 ชุดประจำชาติของประเทศมาเลเซีย.....	18
3 ชุดประจำชาติของประเทศเวียดนาม.....	19
4 ชุดประจำชาติของประเทศพม่า.....	19
5 ชุดประจำชาติของประเทศบรูไน.....	20
6 ชุดประจำชาติของประเทศลาว.....	20
7 ชุดประจำชาติของประเทศอินโดนีเซีย.....	21
8 ชุดประจำชาติของประเทศฟิลิปปินส์.....	22
9 ชุดประจำชาติของประเทศไทย.....	23
10 ชุดประจำชาติของประเทศกัมพูชา.....	24
11 ชุดประจำชาติของประเทศสิงคโปร์.....	24
12 อาหารที่ได้รับความนิยมในประเทศไทย.....	25
13 อาหารที่ได้รับความนิยมในประเทศกัมพูชา.....	26
14 อาหารที่ได้รับความนิยมในประเทศบรูไน.....	26
15 อาหารที่ได้รับความนิยมในประเทศพม่า.....	27
16 อาหารที่ได้รับความนิยมในประเทศฟิลิปปินส์.....	28
17 อาหารที่ได้รับความนิยมในประเทศสิงคโปร์.....	28
18 อาหารที่ได้รับความนิยมในประเทศอินโดนีเซีย.....	29
19 อาหารที่ได้รับความนิยมในประเทศลาว.....	30
20 อาหารที่ได้รับความนิยมในประเทศมาเลเซีย.....	30
21 อาหารที่ได้รับความนิยมในประเทศเวียดนาม.....	31

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นกลไกหลักในการพัฒนา ส่งเสริม ปลูกฝัง แนวความคิด ความรู้ ให้กับพลเมือง และสังคมโดยรวมของประเทศ ดังนั้นการศึกษาจึงเป็นตัวแปรหลักของความสามารถในการแข่งขันระยะยาว (Long Term Competitiveness) การออกแบบการศึกษาจึงเป็นข้อต่อสำคัญของการพัฒนาประเทศในทุกด้านที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์และสังคม (ชินวรณ์ บุญยเกียรติ, 2553) สังคมจะพัฒนาขึ้นอยู่กับการศึกษาของคนในประเทศ การศึกษาจึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศเป็นอย่างยิ่ง

ความท้าทายด้านการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ในการเตรียมนักเรียนให้พร้อมกับชีวิตในศตวรรษที่ 21 เป็นเรื่องสำคัญของกระแสการปรับเปลี่ยนทางสังคมที่เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 21 ส่งผลต่อวิถีการดำรงชีพของสังคมอย่างทั่วถึง ครูจึงต้องมีความตื่นตัวและเตรียมพร้อมในการจัดการเรียนรู้เพื่อเตรียมความพร้อมให้นักเรียนมีทักษะสำหรับการออกไปดำรงชีวิตในโลกในศตวรรษที่ 21 ที่เปลี่ยนไปจากศตวรรษที่ 20 และ 19 โดยทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ที่สำคัญที่สุดคือ ทักษะการเรียนรู้ (Learning Skill) ส่งผลให้มีการเปลี่ยนแปลงการจัดการเรียนรู้เพื่อให้เด็กในศตวรรษที่ 21 นี้ มีความรู้ ความสามารถ และทักษะจำเป็น ซึ่งเป็นผลจากการปฏิรูปเปลี่ยนแปลงรูปแบบการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนการเตรียมความพร้อมด้านต่าง ๆ (ภาวิศ ทองโรจน์, 2556) ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 (21st Century Skills) วิจารณ์ พานิช (2555: 16-21) ได้กล่าวถึงทักษะเพื่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 ว่า สาระวิชา ก็มีความสำคัญแต่ไม่เพียงพอสำหรับการเรียนรู้เพื่อมีชีวิตในโลกยุคศตวรรษที่ 21 ปัจจุบันการเรียนรู้ สาระวิชา (content หรือ subject matter) ควรเป็นการเรียนจากการค้นคว้าเองของศิษย์ โดยครูช่วยแนะนำและช่วยออกแบบกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนแต่ละคนสามารถประเมินความก้าวหน้าของการเรียนรู้ของตนเองได้ (สมชาย ภคภาสน์วิวัฒน์, 2556) และกระทรวงศึกษาธิการได้ดำเนินการปฏิรูปการศึกษาในศตวรรษที่ 21 โดยได้ปฏิรูปหลักสูตร ปฏิรูปกระบวนการเรียนการสอน และปฏิรูประบบการบริหารจัดการซึ่งเน้นการยกระดับคุณภาพนักเรียน คือ ยกระดับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนให้เต็มตามศักยภาพ โดยมุ่งหวังให้นักเรียนได้รับการพัฒนาตามมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตร และพัฒนาไปพร้อมกับเป้าหมายของอาเซียน (ASEAN) โดยกำหนดเป็นหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ ได้แก่ 1) ความสามารถในการสื่อสาร 2) ความสามารถในการคิด 3) ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต 4) ความสามารถในการแก้ปัญหา และ 5) ความสามารถ

ในการใช้เทคโนโลยี (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552) และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้ระบุถึงแนวการจัดการเรียนรู้ สู่ประชาคมอาเซียนในสถานศึกษาไว้ว่า สถานศึกษาจำเป็นต้องจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนเกิดความตระหนัก เห็นความสำคัญ มีเจตคติที่ดีเกี่ยวกับอาเซียน และมีทักษะพร้อมที่จะเข้าสู่การรวมกลุ่ม เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน สามารถจัดการเรียนรู้ได้หลากหลายลักษณะ อาทิ การจัดการเรียนรู้เรื่องอาเซียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการกับกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ การจัดการเรียนรู้โดยการจัดทำเป็นรายวิชาเพิ่มเติม การจัดการเรียนรู้ในกิจกรรมพัฒนานักเรียน และการจัดเป็นกิจกรรมเสริมที่เป็นกิจกรรมในสถานศึกษา โดยได้มีการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ให้สถานศึกษาทุกแห่ง

อาเซียน หรือ “ASEAN” เป็นคำย่อมาจาก “Association of Southeast Asian Nations” (สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้) และคำว่า “ประชาคมอาเซียน” (ASEAN Community) เป็นการสร้างสังคมภูมิภาคให้พลเมืองของทั้งสิบรัฐสมาชิกอาเซียนอยู่ร่วมกันอย่างฉันญาติมิตร ในครอบครัวเดียวกัน หรือเป็นเพื่อนร่วมชุมชนคนหมู่บ้านเดียวกัน อาเซียนหรือสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ก่อตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันดีต่อกันระหว่างประเทศในภูมิภาค ชำรงไว้ซึ่งสันติภาพ เสถียรภาพ และความมั่นคงทางการเมือง สร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเศรษฐกิจ การพัฒนาทางสังคมและวัฒนธรรม การกินดีอยู่ดีบนพื้นฐานของความเสมอภาคและผลประโยชน์ร่วมกันของประเทศสมาชิกทั้ง 10 ประเทศ ได้แก่ ประเทศไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ บรูไน เวียดนาม ลาว พม่า และกัมพูชา (กระทรวงการต่างประเทศ, 2552 และวิทย์ บัณฑิตกุล, 2554) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้ดำเนินโครงการพัฒนาสู่ประชาคมอาเซียน: Spirit of ASEAN โดยคัดเลือกโรงเรียนเข้าร่วมโครงการ เพื่อพัฒนาให้มีความพร้อมและศักยภาพในการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับประชาคมอาเซียน เป็นศูนย์การเรียนรู้อาเซียนจำนวน 68 แห่ง แบ่งเป็น 3 รูปแบบ คือ รูปแบบแรก โรงเรียน Sister School จำนวน 30 แห่ง รูปแบบที่สอง โรงเรียน Buffer School จำนวน 24 แห่ง และรูปแบบสุดท้าย ASEAN Focus School จำนวน 14 แห่ง ทั้งนี้ได้มีโรงเรียนที่เป็นเครือข่ายมากกว่า 500 แห่ง ซึ่งในขณะนี้โรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการดังกล่าวกำลังดำเนินการพัฒนาโรงเรียนสู่ประชาคมอาเซียนและจัดกิจกรรมในโรงเรียน เพื่อสร้างความตระหนักเกี่ยวกับประชาคมอาเซียน อย่างไรก็ตาม โรงเรียนทั่วไปสามารถจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาที่เน้นอาเซียน และจัดกิจกรรมหรือจัดหาสื่อการเรียนการสอนเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจ และความตระหนักเกี่ยวกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนได้อีกด้วย (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, 2552 และสำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2555) โดยไม่ขัดกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยถือว่าอาเซียนถือเป็นเรื่องใกล้ตัว และประเทศไทย

ควรเตรียมพร้อมเพื่อก้าวสู่ประชาคมอาเซียน ทั้งนี้โรงเรียนควรส่งเสริมให้มีการจัดการเรียนการสอนในเรื่องของประชาคมอาเซียนอย่างเป็นรูปธรรม เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องของประชาคมอาเซียน และสามารถปรับตัวสู่ประชาคมอาเซียนที่กำลังจะมาถึงต่อไป โดยจัดการเรียนรู้ที่คำนึงความแตกต่างของผู้เรียน ครูจะเป็นผู้สอนไม่ได้ แต่ต้องให้นักเรียนเป็นผู้เรียนรู้ด้วยตนเอง โดยครูจะออกแบบการเรียนรู้ฝึกฝนให้ตนเองเป็นโค้ช (Coach) และอำนวยความสะดวก (Facilitator) ในการเรียนรู้แบบ PBL (Problem-Based Learning) ของนักเรียน ซึ่งสิ่งที่เป็นตัวช่วยของครูในการจัดการเรียนรู้ คือ ชุมชนการเรียนรู้ครูเพื่อศิษย์ (Professional Learning Communities: PLC) เกิดจากการรวมตัวกันของครู เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์การทำงานหน้าที่ของครูแต่ละคน (สุบิน ยุระรัช, 2555)

สาระสำคัญของกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เรื่อง ประชาคมอาเซียน ประกอบด้วย วัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศอาเซียน วัฒนธรรมอาหารในประเทศอาเซียน วัฒนธรรมภาษาในประเทศอาเซียน และวัฒนธรรมศาสนาในประเทศอาเซียน จะเห็นได้ว่า ในเนื้อหาการเรียนจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งและสามารถปฏิบัติได้ ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ประชาคมอาเซียน ปีการศึกษา 2557 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนธรรมศาสตร์วิทยา ได้ผลดังนี้ คือ ร้อยละ 71.29 ซึ่งจะเห็นได้ว่า คะแนนดังกล่าวต่ำกว่าเกณฑ์ที่ฝ่ายบริหารได้ตั้งไว้คือ ร้อยละ 80 (โรงเรียนธรรมศาสตร์วิทยา, 2557) ซึ่งเป็นเพราะสื่อการเรียนการสอนมีน้อย นักเรียนไม่ให้ความสำคัญกับการเรียน ดังนั้นการที่จะเพิ่มผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจของนักเรียนในรายวิชาดังกล่าวจำเป็นต้องจัดการเรียนรู้ที่นักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง ได้ลงมือปฏิบัติจริง และเกิดการค้นพบด้วยตนเองภายใต้การดูแลและแนะนำของครู โดยให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสกระทำอย่างทั่วถึง ให้ทั้งนักเรียนและครูได้สื่อสารข้อมูลข่าวสารถึงกันได้อย่างสะดวก และเปิดโอกาสให้สามารถแสดงความคิดเห็น ต่อยอดความรู้ความคิดได้อย่างไม่จำกัด ซึ่งการจัดการเรียนรู้นี้ดังกล่าวจะเกิดประโยชน์อย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดการคิด และเป็นรากฐานสำคัญต่อการคิดและเรียนรู้ในเรื่องอื่น ๆ ด้วย เพื่อให้การจัดการเรียนรู้นี้ส่งผลประโยชน์ต่อตัวนักเรียนมากที่สุด การเลือกวิธีการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับกิจกรรม และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติ เรียนรู้ด้วยตนเองจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ

การจัดการเรียนรู้แบบโครงงานจึงถือได้ว่าเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ศึกษาค้นคว้าเป็นสำคัญ วิธีการหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านความรู้และทักษะผ่านการทำงานที่มีการค้นคว้าและการใช้ความรู้ในชีวิตจริง โดยมีตัวผลงานและการแสดงออกถึงศักยภาพจากการเรียนรู้ การเรียนรู้แบบโครงงานจะถูกขับเคลื่อน โดยมีคำถามกำหนดกรอบการเรียนรู้ที่เป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างมาตรฐานการเรียนรู้กับทักษะการคิดขั้นสูงเข้าสู่สถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง การเรียนรู้แบบโครงงานจะประกอบไปด้วยกลวิธีการสอนที่หลากหลายที่จะทำให้ผู้เรียนทั้งหมดเกิดการเรียนรู้ แม้จะมีวิธีการเรียนรู้ที่ต่างกันก็ตาม ผู้เรียนสามารถขอความร่วมมือจากผู้เชี่ยวชาญภายนอกหรือชุมชนเพื่อคลี่คลายปัญหาหรือเนื้อหาความรู้ที่ลึกซึ้ง ส่วนการบูรณาการเทคโนโลยีและกระบวนการประเมินที่หลากหลายก็จะเป็นตัวช่วยเสริมให้ผลงานของผู้เรียนมีคุณภาพสูงยิ่งขึ้น การจัดการเรียนรู้ด้วยโครงงานเป็นรูปแบบวิธีสอนที่จะนำผู้เรียนเข้าสู่การแก้ปัญหาที่ท้าทายและสร้างชิ้นงานได้สำเร็จด้วยตนเอง

โครงงานที่จะมาช่วยสร้างสภาวะการเรียนรู้ภายในชั้นเรียนจะเกิดได้ในหลายกลุ่มสาระการเรียนรู้ในหลายเนื้อหาและในหลายระดับช่วงชั้น โครงงานจะเกิดขึ้นบนความท้าทายจากคำถามที่ไม่สามารถตอบได้จากการท่องจำ โครงงานจะสร้างบทบาทหลากหลายขึ้นในตัวผู้เรียนเป็นผู้ที่แก้ปัญหา คนที่ตัดสินใจ นักค้นคว้า นักวิจัย โครงงานจะตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ที่เฉพาะเจาะจงทางการศึกษา ไม่ใช่สิ่งที่แปลกแยกหรือเพิ่มเติมลงไปเป็นหลักสูตรเนื้อหาที่แท้จริง การเรียนรู้แบบโครงงานจะทำให้ผู้เรียนมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ที่เรียนกับการนำไปใช้ ความคิดกับข้อเท็จจริง ซึ่งจะถูกละเชื่อมโยงเข้าเป็นเรื่องเดียวกันในลักษณะของสหสัมพันธ์ในขณะปฏิบัติโครงงาน ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ด้วยการร่วมคิด ร่วมกันทำ ร่วมกันแก้ปัญหา ร่วมกันหาคำตอบ รวมทั้งมีการฝึกทักษะต่าง ๆ การนำแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบโครงงาน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามสภาพจริง ได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรม โดยวิธีการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง มีครูเป็นคนที่กระตุ้นแนะนำและให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ตัดสินใจเลือกเรื่องตามความสนใจของตนเอง เพื่อตอบสนองความสงสัยในสิ่งที่อยากรู้ ซึ่งสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบโครงงาน เพราะฉะนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโครงงานจึงเหมาะสมกับการศึกษาไทยในยุคปัจจุบัน (ทองยูน เหล่าเคน, 2554) จะเห็นได้ว่าการสอนแบบโครงงานเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนแสวงหาคำตอบจากการเรียนเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่คุณเรียนสนใจ จะเรียนรู้อย่างลุ่มลึกด้วยกระบวนการแก้ปัญหา โดยที่ผู้เรียนหรือครูร่วมกันกำหนดเรื่องที่ต้องการเรียนรู้แล้วดำเนินการแสวงหาความรู้ด้วยกระบวนการแก้ปัญหา โดยครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงและจากแหล่งเรียนรู้ที่ครูได้เอื้อเตรียมสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา เช่น ห้องสมุด แหล่งเรียนรู้ภายในและภายนอกโรงเรียน สื่ออินเทอร์เน็ต และเว็บบล็อก เป็นต้น

ปัจจุบันในสังคมของการติดต่อสื่อสารผ่านเครือข่าย ได้พัฒนาเครื่องมือสื่อสารที่เรียกว่า บล็อก (Blog) ซึ่งหมายถึง การบันทึกบทความของตนเอง (Personal Journal) ลงบนเว็บไซต์ โดยเนื้อหานั้นจะครอบคลุมได้ทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องส่วนตัวของผู้เขียน หรือเป็นบทความที่ผู้เขียนสนใจด้านต่าง ๆ จุดเด่นที่สุดของบล็อก คือ สามารถสื่อถึงความเป็นกันเองระหว่างผู้เขียนบล็อกและผู้อ่านบล็อกที่เป็นกลุ่มเป้าหมายที่ชัดเจนของบล็อกนั้น ๆ ผ่านทางระบบการเรียนการสอนผ่านเว็บ (Web-Based Instruction) เป็นอีกหนึ่งกระแสของการประยุกต์ใช้อินเทอร์เน็ตที่กำลังมาแรง ภายใตระบบนี้จะมีการจัดการทุกอย่างให้แก่ผู้เรียนผู้สอน ในขณะที่เว็บบล็อกในปัจจุบันถือว่าได้รับความนิยมอย่างมาก ซึ่งอาจเป็นเพราะไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย นอกจากจะเป็นแหล่งข้อมูลเฉพาะเรื่องแล้วสถานศึกษาหรือครูและบุคลากรทางการศึกษา ยังใช้บล็อกเป็นอีกกลไกหรือเครื่องมือในการเผยแพร่ความรู้เนื้อหาเพิ่มเติมจากหลักสูตร หรือเป็นเวทีสำหรับให้นักเรียนเข้ามาแสดงความคิดเห็น หรือตอบคำถามต่าง ๆ (กตติกา สายเสนีย์, 2548) เว็บบล็อกจึงถือเป็นทางเลือกหนึ่งของการจัดการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน อีกทั้งยังประหยัดค่าใช้จ่ายอีกด้วย ดังนั้นสื่อการเรียนรู้หรือแหล่งการเรียนรู้เกี่ยวกับประชาคมอาเซียนก็เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง เพื่อที่จะให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ง่ายและเข้าใจมากขึ้น การสร้างเว็บบล็อกถือเป็นอีกนวัตกรรมหนึ่งที่จะสนับสนุนการเรียนการสอนสามารถเป็นแหล่งเรียนรู้ที่เหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานและแบบอื่น ๆ เพราะสามารถช่วยให้ทั้งผู้เรียนและผู้สอนได้สื่อสารข้อมูลข่าวสารถึงกันได้สะดวก และเป็นโอกาสให้คนอื่น ๆ สามารถแสดงความคิดเห็น ต่อยอดความรู้ความคิดได้อย่างไม่จำกัดอีกด้วย นอกจากนี้ บล็อกยังสามารถเป็นแหล่งจัดเก็บและนำเสนอผลงานของครูและผู้เรียนได้เป็นอย่างดีอีกด้วย (กิดานันท์ มลิทอง, 2540 และ ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2553)

จากการศึกษาแนวคิดและความสำคัญดังกล่าวจึงเป็นที่เชื่อมั่นได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อกเป็นนวัตกรรมอย่างหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจของนักเรียนได้ ซึ่งจะทำให้นักเรียนสนใจ ไม่เบื่อหน่าย เป็นแรงจูงใจให้นักเรียนเพิ่มความพยายามมากขึ้น ในส่วนของครูนับว่ามีประโยชน์มาก เพราะการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อก ช่วยประหยัดเวลา แรงงาน ครูสามารถใช้การจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อก เป็นเครื่องมือสำหรับการประเมินผลการเรียน ทำให้ทราบพัฒนาการด้านทักษะของนักเรียน อีกทั้งยังเป็นแนวทางในการพัฒนาความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมอาเซียน รวมทั้งปลูกฝังให้นักเรียนมีนิสัยใฝ่รู้นำไปสู่การเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ สามารถสร้างองค์ความรู้ เกิดความคิด ความเข้าใจ เพื่อรู้เท่าทันข้อมูลข่าวสารที่ประโยชน์อีกด้วย อันจะส่งผลให้สามารถดำรงชีวิตในยุคปัจจุบันได้อย่างมีความสุขต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ใช้ในวิจัยครั้งนี้ คือ

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนบล็อกรื่อง
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการเรียนแบบปกติกับการเรียน โดยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนบล็อกรื่อง
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนหลังจากเรียนแบบ โครงงานบนบล็อกรื่อง ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัยที่ใช้ในวิจัยครั้งนี้ คือ

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้แบบปกติ เรื่อง ประชาคมอาเซียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนบล็อกรื่อง ประชาคมอาเซียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนบล็อกรื่อง ประชาคมอาเซียนสูงกว่าการเรียนแบบปกติ
4. ความพึงพอใจของนักเรียนหลังจากเรียนแบบ โครงงานบนบล็อกรื่อง ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตการวิจัยที่ใช้ในวิจัยครั้งนี้ คือ

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเอกชน สอนศาสนาอิสลาม อำเภอควนโดน จังหวัดสตูล ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1,114 คน (สำนักงาน การศึกษาเอกชนจังหวัดสตูล, 2558)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเอกชน สอนศาสนาอิสลาม อำเภอควนโดน จังหวัดสตูล ปีการศึกษา 2558 จากโรงเรียนธรรมศาสตร์วิทยา จำนวน 2 ห้องเรียน นักเรียน 60 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random Sampling)

2. ขอบเขตตัวแปร

2.1 ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้

2.1.1 การจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อก แบ่งเป็น 6 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) ขั้นเตรียมความพร้อม
- 2) ขั้นเลือกปัญหาที่จะศึกษา
- 3) ขั้นการเขียนเค้าโครงของโครงงาน
- 4) ขั้นปฏิบัติโครงงาน
- 5) ขั้นเขียนรายงาน
- 6) ขั้นแสดงผลงาน

2.1.2 การจัดการเรียนรู้แบบปกติ แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) ขั้นนำ
- 2) ขั้นสอน
- 3) ขั้นสรุป

2.2 ตัวแปรตาม คือ

2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน

2.2.2 ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนบล็อก

3. ขอบเขตเนื้อหา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตเนื้อหา คือ วัฒนธรรมในประเทศอาเซียน

3.1 วัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศอาเซียน เวลาเรียน 6 ชั่วโมง

3.2 วัฒนธรรมอาหารในประเทศอาเซียน เวลาเรียน 6 ชั่วโมง

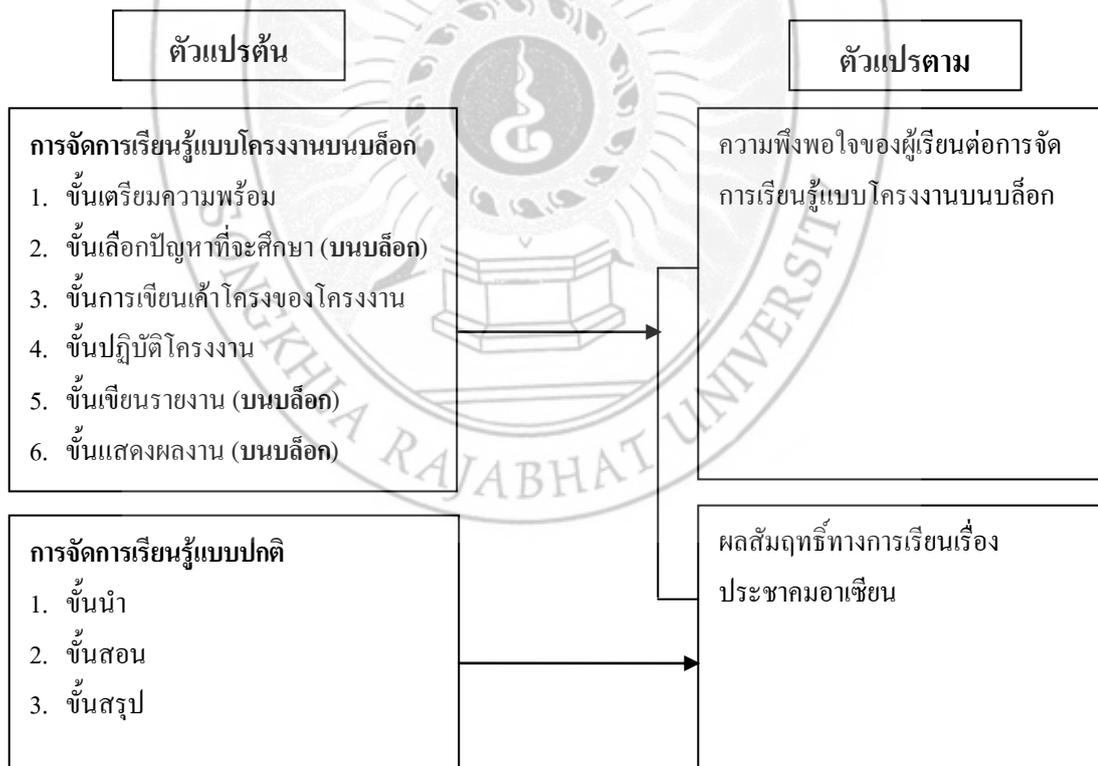
3.3 วัฒนธรรมภาษาในประเทศอาเซียน เวลาเรียน 6 ชั่วโมง

3.4 วัฒนธรรมศาสนาในประเทศอาเซียน เวลาเรียน 6 ชั่วโมง

4. ขอบเขตระยะเวลา

ดำเนินการทดลองใช้เนื้อหาในการจัดการเรียนรู้เป็นเวลา 24 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 6 ชั่วโมง เป็นเวลา 4 สัปดาห์

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ประชาคมอาเซียน หมายถึง รายวิชาเพิ่มเติมในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมของโรงเรียนธรรมศาสตร์วิทยา ที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต้องเรียนรู้ โดยมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมในประเทศอาเซียนประกอบด้วย วัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศอาเซียน วัฒนธรรมอาหารในประเทศอาเซียน วัฒนธรรมภาษาในประเทศอาเซียน วัฒนธรรมศาสนาในประเทศอาเซียน

2. บล็อก หมายถึง เว็บไซต์รูปแบบหนึ่งที่มีลักษณะรูปร่างหน้าตาคล้าย ๆ กับการเขียนไดอารี่หรือบันทึกส่วนตัว ซึ่งเป็นบล็อกที่จะบูรณาการในการจัดการเรียนรู้กับโครงงานเรื่อง ประชาคมอาเซียนซึ่งประกอบด้วยเรื่อง วัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศอาเซียน วัฒนธรรมอาหารในประเทศอาเซียน วัฒนธรรมภาษาในประเทศอาเซียน วัฒนธรรมศาสนาในประเทศอาเซียน

3. โครงงาน หมายถึง กิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษา ค้นคว้า และลงมือปฏิบัติด้วยตนเองตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจ โดยอาศัยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์หรือกระบวนการอื่นใดไปใช้ในการศึกษาหาคำตอบในเรื่องนั้น ๆ โดยมีครูผู้สอนคอยกระตุ้นแนะนำและให้คำปรึกษาแก่ผู้เรียนอย่างใกล้ชิด โดยใช้ชื่อโครงงานเรื่อง ประชาคมอาเซียน ซึ่งประกอบด้วยเรื่องวัฒนธรรมในประเทศอาเซียนประกอบด้วย วัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศอาเซียน วัฒนธรรมอาหารในประเทศอาเซียน วัฒนธรรมภาษาในประเทศอาเซียน วัฒนธรรมศาสนาในประเทศอาเซียน

4. การจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อก หมายถึง การจัดการเรียนรู้ของครูแบบโครงงานบนเว็บไซต์เรื่อง ประชาคมอาเซียน สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

4.1 ขั้นเตรียมความพร้อม หมายถึง การคิดหาหัวข้อเรื่องที่จะทำโครงงานโดยผู้เรียนต้องตั้งต้นด้วยคำถามที่ว่า จะศึกษาอะไร ทำไมต้องศึกษาเรื่องดังกล่าว สิ่งที่จะนำมากำหนดเป็นหัวข้อเรื่องโครงงาน จะได้มาจากปัญหา คำถามหรือความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องต่าง ๆ ของผู้เรียนเอง โดยมีขั้นตอนคือ

4.1.1 ให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อก

4.1.2 ประเมินผลด้านความรู้โดยการทดสอบก่อนเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน

4.2 ขั้นเลือกปัญหาที่จะศึกษา หมายถึง การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่จะศึกษา โดยครูผู้สอนขอคำปรึกษา หรือข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ จากผู้ทรงคุณวุฒิ รวมทั้งการสำรวจวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ด้วย (บนบล็อก) โดยมีขั้นตอนคือ

4.2.1 การคิดและเลือกหัวข้อเรื่องทำโครงการ

4.2.2 การศึกษาเอกสารและข้อมูล

4.2.3 นำข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้ศึกษาถึงปัญหา วิธีการ ขั้นตอนการดำเนินโครงการแสดง
บนบล็อกร ตามลำดับขั้นตอนการเขียนบล็อก

4.3 ขั้นการเขียนเค้าโครงของโครงการ หมายถึง การสร้างแผนที่ความคิด เป็นการนำเอา
ภาพของงาน และภาพของความสำเร็จของโครงการที่วิเคราะห์ไว้มาจัดทำรายละเอียด เพื่อแสดงแนวคิด
แผน และขั้นตอนการทำโครงการ โดยทั่วไปเค้าโครงของโครงการจะประกอบด้วยหัวข้อต่าง ๆ
เช่นเดียวกับโครงการ

4.4 ขั้นปฏิบัติโครงการ หมายถึง การดำเนินงานหลังจากที่โครงการได้รับความเห็นชอบ
จากผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา และได้รับการอนุมัติจากสถานศึกษาแล้ว ผู้เรียนต้องลงมือปฏิบัติงาน
ตามแผนงานที่กำหนดไว้ในเค้าโครงของโครงการ และระหว่างการทำงานผู้เรียนต้องปฏิบัติงาน
ด้วยความรอบคอบ คำนึงถึงความประหยัดและความปลอดภัยในการทำงาน ตลอดจนคำนึงถึงสภาพ
แวดล้อมด้วย ในระหว่างการทำงานตามโครงการต้องมีการจดบันทึกข้อมูลต่าง ๆ ไว้อย่างละเอียด
ว่าทำอะไร ได้ผลอย่างไร ปัญหา อุปสรรค และแนวทางการแก้ไขอย่างไร การบันทึกข้อมูลดังกล่าวนี้
ต้องจัดทำอย่างเป็นระบบ ระเบียบ เพื่อจะได้ใช้เป็นข้อมูลสำหรับการปรับปรุงการดำเนินงานในโอกาส
ต่อไปด้วย

4.5 ขั้นเขียนรายงาน หมายถึง การสรุปรายงานผลการดำเนินงานโครงการ เพื่อให้ผู้อื่น
ได้ทราบถึงแนวคิด วิธีดำเนินงาน ผลที่ได้รับ ตลอดจนข้อสรุป ข้อเสนอแนะต่าง ๆ เกี่ยวกับโครงการ
การเขียนรายงานควรใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย กระชับ ชัดเจน และครอบคลุมประเด็นสำคัญ ๆ ของโครงการ
ที่ปฏิบัติไปแล้ว โดยอาจเขียนในรูปของสรุป รายงานผล ซึ่งอาจประกอบด้วยหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้
บทคัดย่อ บทนำ เอกสารที่เกี่ยวข้อง วิธีการดำเนินงาน ผลการศึกษา สรุปและอภิปรายผล ข้อเสนอแนะ
และตารางที่เกี่ยวข้อง โดยการเขียนบนบล็อกรที่ตนเองสร้างขึ้น (ตามลำดับขั้นตอนอย่างละเอียด)

4.6 ขั้นแสดงผลงาน หมายถึง การนำผลการดำเนินงานโครงการทั้งหมดมาเสนอให้ผู้อื่น
ได้ทราบ ซึ่งผลผลิตที่ได้จากการดำเนินโครงการ เป็นข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศ
อาเซียนทั้ง 10 ประเทศ รายงานโดยการแสดงรายละเอียดบนบล็อกร

5. การจัดการเรียนรู้แบบปกติ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ของครู เรื่อง ประชาคมอาเซียน
สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

5.1 **ชั้นนำ** หมายถึง ครูใช้คำถามหรือกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมของนักเรียนและดึงดูดความสนใจของนักเรียน

5.2 **ขั้นสอน** หมายถึง การอธิบายเนื้อหาสาระให้นักเรียนได้เรียนรู้ และมอบหมายงานโดยให้นักเรียนนำเสนอหน้าชั้นเรียน

5.3 **ขั้นสรุป** หมายถึง การให้นักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาในแต่ละเรื่องที่จัดการเรียนรู้และวัดและประเมินผลร่วมกัน เพื่อตัดสินใจและทราบความก้าวหน้าของการเรียน

6. **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน** หมายถึง คะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ประชาคมอาเซียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยวัดกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนธรรมศาสตร์วิทยา ที่ได้เรียนรู้แบบโครงการบนบล็อกและแบบปกติ เรื่อง ประชาคมอาเซียน ซึ่งมีเนื้อหา คือ วัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศอาเซียน วัฒนธรรมอาหารในประเทศอาเซียน วัฒนธรรมภาษาในประเทศอาเซียน วัฒนธรรมศาสนาในประเทศอาเซียน

7. **ความพึงพอใจของผู้เรียน** หมายถึง ความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนธรรมศาสตร์วิทยา ที่ได้เรียนรู้แบบโครงการบนบล็อกเรื่อง ประชาคมอาเซียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการทำวิจัยครั้งนี้ คือ

1. ผลการศึกษาครั้งนี้ทำให้ได้แนวทางในการพัฒนาความสามารถในการเพิ่มเติมความรู้ของนักเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบล็อก ซึ่งเป็นแนวทางให้กับครูผู้สอนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม สามารถจัดการเรียนรู้วิชาอาเซียน เพื่อสนองเจตนารมณ์ของหลักสูตรต่อไป

2. เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม สามารถปรับปรุงและพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาอาเซียนให้มีประสิทธิภาพ และพัฒนาการเรียนรู้วิชาอาเซียนให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

3. เป็นแนวทางในการสร้างนวัตกรรมแผนการจัดการเรียนรู้วิชาอาเซียน เพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมโครงการที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้รู้จักกระบวนการเรียนรู้ รวมทั้งมีทักษะในการนำเสนอผลงาน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อก ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดเป็นกรอบในการศึกษาวิจัยดังนี้

1. ประชาคมอาเซียน
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. ทฤษฎีการเรียนรู้
4. การจัดการเรียนรู้แบบโครงงาน
5. บล็อก
6. การจัดการเรียนรู้แบบปกติ
7. ความพึงพอใจ
8. โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ประชาคมอาเซียน

1. ประวัติความเป็นมาประชาคมอาเซียน

คำว่า “ASEAN” เป็นคำย่อมาจาก “Association of Southeast Asian Nations” แปลเป็นภาษาไทยอย่างเป็นทางการ โดยกระทรวงการต่างประเทศของไทยว่า “สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้” เป็นที่มาของชื่อ “ASEAN” ปรากฏในคำประกาศปฏิญญาอาเซียน ที่กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2510 ว่า “รัฐมนตรีแห่งสภาเพรชดิเคียมด้านการเมือง/รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศอินโดนีเซีย รองนายกรัฐมนตรีแห่งมาเลเซีย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศฟิลิปปินส์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศสิงคโปร์ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศไทย ประกาศ ณ ที่นี้ ให้ก่อตั้งสมาคม เพื่อความร่วมมือแห่งภูมิภาคสำหรับประเทศแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยให้ใช้ชื่อว่า Association of Southeast Asian Nations (ASEAN)” และคำว่า “ประชาคมอาเซียน” (ASEAN Community) เป็นการสร้างสังคมภูมิภาคให้พลเมืองของทั้งสิบรัฐสมาชิกอาเซียนอยู่ร่วมกันอย่างฉันญาติมิตรในครอบครัวเดียวกัน หรือเป็นเพื่อนร่วมชุมชนคนหมู่บ้านเดียวกัน อาเซียน

หรือสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ก่อตั้งขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันดีต่อกันระหว่างประเทศในภูมิภาค ชำรงไว้ซึ่งสันติภาพ เสถียรภาพ และความมั่นคงทางการเมือง สร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเศรษฐกิจ การพัฒนาทางสังคมและวัฒนธรรม การกีดกันคืออยู่ดีบนพื้นฐานของความเสมอภาค และผลประโยชน์ร่วมกันของประเทศสมาชิกทั้ง 10 ประเทศ ได้แก่ ประเทศไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ บรูไน เวียดนาม ลาว พม่า และกัมพูชา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2554)

อาเซียนเป็นภูมิภาคที่มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วและเป็นตัวอย่างของการรวมตัวของกลุ่มประเทศที่มีพลังต่อรองในเวทีการเมืองและเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ความก้าวหน้าของอาเซียนมีปัจจัยจากความไว้วางใจซึ่งกันและกันระหว่างรัฐสมาชิก อันก่อให้เกิดบรรยากาศที่สร้างสรรค์และเอื้อต่อความร่วมมือระหว่างกัน ทำให้สถานการณ์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้เปลี่ยนผ่านจากสภาวะแห่งความตึงเครียดและการเผชิญหน้าในยุคสงครามเย็นมาสู่ความมีเสถียรภาพ ความมั่นคงและความร่วมมืออย่างใกล้ชิดในปัจจุบัน (กรมอาเซียน, 2556)

2. ข้อมูลทั่วไปประชาคมอาเซียน

2.1 จุดประสงค์หลักของอาเซียนปฏิญญากรุงเทพมหานคร ได้ระบุวัตถุประสงค์สำคัญ 7 ประการของการจัดตั้งอาเซียน ได้แก่

2.1.1 ส่งเสริมความร่วมมือและความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยีวิทยาศาสตร์และการบริหาร

2.1.2 ส่งเสริมสันติภาพและความมั่นคงส่วนภูมิภาค

2.1.3 เสริมสร้างความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจพัฒนาการทางวัฒนธรรมในภูมิภาค

2.1.4 ส่งเสริมให้ประชาชนในอาเซียนมีความเป็นอยู่และคุณภาพชีวิตที่ดี

2.1.5 ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในรูปของการฝึกอบรมและการวิจัยและส่งเสริมการศึกษาด้านเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

2.1.6 เพิ่มประสิทธิภาพของการเกษตรและอุตสาหกรรม การขยายการค้า ตลอดจนการปรับปรุงการขนส่งและการคมนาคม

2.1.7 เสริมสร้างความร่วมมืออาเซียนกับประเทศภายนอกองค์การ ความร่วมมือแห่งภูมิภาคอื่น ๆ และองค์การระหว่างประเทศ

2.2 ภาษาอาเซียน

ภาษาทางการที่ใช้ในการติดต่อประสานงานระหว่างประเทศสมาชิก คือ ภาษาอังกฤษ

2.3 คำขวัญของอาเซียน

"หนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งเอกลักษณ์ หนึ่งประชาคม" (One Vision, One Identity, One Community)

2.4 อัตลักษณ์อาเซียน

อาเซียนจะต้องส่งเสริมอัตลักษณ์ร่วมกันของตนและความรู้สึกเป็นเจ้าของในหมู่ประชาชนของตน เพื่อให้บรรลุชะตา เป้าหมาย และคุณค่าร่วมกันของอาเซียน

3. กลไกการบริหารของอาเซียน

กฎบัตรอาเซียนซึ่งเปรียบเสมือนกฎหมายสูงสุดของอาเซียน ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 15 ธันวาคม 2551 เป็นเอกสารหลักที่กำหนดโครงสร้างองค์กรของอาเซียนไว้ในหมวดที่ 4 ดังนี้

3.1 ที่ประชุมสุดยอดอาเซียน (ASEAN Summit) เป็นองค์กรสูงสุดในการกำหนดนโยบาย และมีการประชุมปีละ 2 ครั้งมีหน้าที่ 1) ให้นโยบายและตัดสินใจเรื่องสำคัญ ๆ 2) สั่งการให้มีการประชุมระดับรัฐมนตรีเป็นการเฉพาะกิจ เพื่อพิจารณาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเสาหลักต่าง ๆ มากกว่า 1 เสา 3) ดำเนินการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินที่กระทบต่ออาเซียน 4) ตัดสินข้อพิพาทระหว่างรัฐสมาชิกกรณีที่ไม่อาจหาข้อยุติในข้อขัดแย้งได้ หรือมีการไม่ปฏิบัติตามคำตัดสินของกลไกระงับข้อพิพาท 5) ตั้งหรือยุบองค์กรอาเซียน และ 6) แต่งตั้งเลขาธิการอาเซียน

3.2 คณะมนตรีประสานงานอาเซียน (ASEAN Coordinating Council) ประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของประเทศสมาชิกอาเซียน ทำหน้าที่เตรียมการประชุมสุดยอดอาเซียนประสานงานระหว่าง 3 เสาหลัก เพื่อความเป็นบูรณาการในการดำเนินงานของอาเซียน และแต่งตั้งรองเลขาธิการอาเซียน

3.3 คณะมนตรีประชาคมอาเซียน (ASEAN Community Council) สำหรับ 3 เสาหลักของประชาคมอาเซียน ประกอบด้วยผู้แทนที่แต่ละประเทศสมาชิกแต่งตั้ง เพื่อทำหน้าที่ประสานงานและติดตามการดำเนินงานตามแนวนโยบายของผู้นำ ทั้งในเรื่องที่อยู่ภายใต้เสาหลักของตนและเรื่องที่เป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับหลายเสาหลัก และเสนอรายงานและข้อเสนอแนะในเรื่องที่อยู่ภายใต้การดูแลของตนต่อผู้นำ

3.4 องค์กรระดับรัฐมนตรีอาเซียนเฉพาะสาขา (ASEAN Sectoral Ministerial Bodies) จัดตั้งโดยที่ประชุมสุดยอดอาเซียน มีหน้าที่หลัก คือ 1) ดำเนินการตามอาณัติที่มีอยู่แล้ว 2) นำความตกลงและมติของผู้นำไปปฏิบัติ 3) เสริมสร้างความร่วมมือเพื่อสนับสนุนการสร้างประชาคมอาเซียน 4) เสนอรายงานและข้อเสนอแนะต่อคณะมนตรีประชาคมอาเซียนที่เหมาะสม และ 5) สามารถมีเจ้าหน้าที่อาวุโสหรือองค์กรย่อยเพื่อสนับสนุนการทำงานได้

3.5 สำนักเลขาธิการอาเซียน (ASEAN Secretariat) อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของเลขาธิการอาเซียน (Secretary General of ASEAN) ซึ่งมีบทบาทมากขึ้น โดยนอกจากจะเป็นหัวหน้าเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารของอาเซียนแล้ว เลขาธิการอาเซียนจะมีบทบาทในการติดตามการปฏิบัติตามคำตัดสินของกลไกระงับข้อพิพาทและรายงานตรงต่อผู้นำ และสนับสนุนการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างองค์กรของอาเซียนกับภาคประชาสังคม ทั้งนี้ให้มีรองเลขาธิการอาเซียน (Deputy Secretary General) 4 คน โดย 2 คนจะมาจากการหมุนเวียนตามลำดับตัวอักษรประเทศ มีวาระการดำรงตำแหน่ง 3 ปี และอีก 2 คนมาจากการคัดเลือกตามความสามารถ มีวาระการดำรงตำแหน่ง 3 ปี และอาจได้รับการต่ออายุได้อีก 1 วาระ

3.6 คณะผู้แทนถาวรประจำอาเซียน (Committee of Permanent Representatives (CPR) to ASEAN) ที่กรุงจาการ์ตา โดยประเทศสมาชิกจะแต่งตั้งผู้แทนระดับเอกอัครราชทูต เพื่อทำหน้าที่เป็นคณะผู้แทนถาวรประจำอาเซียนที่กรุงจาการ์ตา ซึ่งเป็นคนละคนกับเอกอัครราชทูตประจำกรุงจาการ์ตา ทำหน้าที่แทนคณะกรรมการอาเซียน โดยคณะผู้แทนถาวรประจำอาเซียนจะมีบทบาทสำคัญสองด้าน ได้แก่ การเป็นผู้แทนของประเทศสมาชิก และการเป็นผู้แทนของอาเซียน ซึ่งจะเป็นเรื่องการสนับสนุนคณะมนตรีประชาคมอาเซียนและองค์การความร่วมมือเฉพาะด้านต่าง ๆ การประสานงานกับสำนักเลขาธิการอาเซียน และสำนักเลขาธิการอาเซียนแห่งชาติของแต่ละประเทศสมาชิก และการส่งเสริมความร่วมมือกับประเทศคู่เจรจา

3.7 สำนักเลขาธิการอาเซียนแห่งชาติ (ASEAN National Secretariat) จัดตั้งโดยประเทศสมาชิกแต่ละประเทศ เพื่อเป็นจุดประสานงานในการประสานงานและสนับสนุนภารกิจต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับอาเซียนภายในประเทศ รวมทั้งการเตรียมการประชุมต่าง ๆ ของอาเซียน ตลอดจนเป็นศูนย์กลางเก็บรักษาข้อมูลเกี่ยวกับอาเซียนด้วย

3.8 องค์กรสิทธิมนุษยชนของอาเซียน (ASEAN Human Rights Body-AHRB) มีหน้าที่ส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในภูมิภาค โดยจะมีการตั้งคณะผู้เชี่ยวชาญขึ้นมากร่างเอกสารกำหนดขอบเขตอำนาจหน้าที่ (Term Reference) ขององค์กรดังกล่าวต่อไป ทั้งนี้ที่ประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศได้ให้แนวทางว่า อำนาจหน้าที่ขององค์กรสิทธิมนุษยชนอาเซียนไม่ควรจำกัดแค่การให้คำปรึกษา แต่ควรรวมถึงการติดตามและประเมินสถานการณ์สิทธิมนุษยชนในภูมิภาคการส่งเสริมการศึกษาและการตื่นตัวของหน่วยงานภาครัฐและประชาชนด้วย

3.9 มูลนิธิอาเซียน (ASEAN Foundation) มีหน้าที่สนับสนุนเลขาธิการอาเซียนและประสานงานกับองค์กรอื่น ๆ ของอาเซียนในการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับอาเซียน ส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างประชาชนและความร่วมมือกับผู้มีส่วนได้เสียต่าง ๆ ของอาเซียน

4. ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political - Security Community)

อาเซียนมุ่งส่งเสริมความร่วมมือในด้านการเมืองและความมั่นคง เพื่อเสริมสร้างและธำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงของภูมิภาค เพื่อให้ประเทศในภูมิภาคอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขและสามารถแก้ไขปัญหาและความขัดแย้งโดยสันติวิธี เพื่อรองรับการเป็นประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน ประเทศสมาชิกได้ร่วมจัดทำแผนงานการจัดตั้งประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political–Security Community Blueprint) โดยเน้น 3 ประการ คือ 1) การมีกฎเกณฑ์และค่านิยมร่วมกันครอบคลุมถึงกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะร่วมกันทำ เพื่อสร้างความเข้าใจในระบบสังคมวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ที่แตกต่างของประเทศสมาชิก ส่งเสริมพัฒนาการทางการเมืองไปในทิศทางเดียวกัน เช่น หลักการประชาธิปไตย การส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน การสนับสนุนการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคม การต่อต้านทุจริต การส่งเสริมหลักนิติธรรมและธรรมาภิบาล เป็นต้น 2) ส่งเสริมความสงบสุขและรับผิดชอบร่วมกัน ในการรักษาความมั่นคงสำหรับประชาชนที่ครอบคลุมในทุกด้าน ครอบคลุมความร่วมมือ เพื่อเสริมสร้างความมั่นคงในรูปแบบเดิมซึ่งหมายถึง มาตรการสร้างควมไว้เนื้อเชื่อใจและการระงับข้อพิพาท โดยสันติ เพื่อป้องกันสงครามและให้ประเทศสมาชิกอาเซียนอยู่ด้วยกันโดยสงบสุขและไม่มีความหวาดระแวง นอกจากนี้ยังขยายความร่วมมือเพื่อต่อต้านภัยคุกคามรูปแบบใหม่ เช่น การต่อต้านการค้าการร้าย อาชญากรรมข้ามชาติ ยาเสพติด การค้ามนุษย์ ตลอดจนการเตรียมความพร้อมเพื่อป้องกันและจัดการภัยพิบัติและภัยธรรมชาติ และ 3) การมีพลวัตและปฏิสัมพันธ์กับโลกภายนอก กำหนดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างบทบาทของอาเซียนในความร่วมมือระดับภูมิภาค เช่น กรอบ ASEAN+3 กับจีน ญี่ปุ่น สาธารณรัฐเกาหลีและการประชุมสุดยอดเอเชียตะวันออก ตลอดจนความสัมพันธ์ที่เข้มแข็งกับมิตรประเทศ และองค์การระหว่างประเทศ เช่น สหประชาชาติ

5. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community)

อาเซียนจะรวมตัวเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนภายในปี 2558 โดยมีเป้าหมาย อาเซียนมีตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน และมีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน และแรงงานมีฝีมืออย่างเสรี อาเซียนได้จัดทำแผนงานการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community Blueprint) ซึ่งเป็นแผนงานบูรณาการการดำเนินงานด้านเศรษฐกิจ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ 4 ด้าน คือ 1) การตลาดและฐานการผลิตเดียว โดยจะมีการเคลื่อนย้ายสินค้าบริการ การลงทุน และแรงงานมีฝีมืออย่างเสรี รวมทั้งการเคลื่อนย้ายเงินทุนอย่างเสรีมากขึ้น ตลอดจนการส่งเสริมการรวมกลุ่มสาขาสำคัญของอาเซียนให้เป็นรูปธรรม โดยได้กำหนดเป้าหมายเวลาที่จะค่อย ๆ ลดหรือยกเลิกมาตรการที่มีใช้ภายใน สำหรับประเทศสมาชิกเก่า 6 ประเทศ ภายในปี 2553 เปิดตลาดภาคบริการและเปิดเสรีการลงทุนภายในปี 2558 และเปิดเสรีการลงทุนภายในปี 2553 2) การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน

ทางเศรษฐกิจของอาเซียน โดยให้ความสำคัญกับประเด็นด้านนโยบายที่จะช่วยส่งเสริมการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ เช่น นโยบายการแข่งขัน การคุ้มครองผู้บริโภค สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ นโยบายภาษี และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน (การเงิน การขนส่ง เทคโนโลยีสารสนเทศ และพลังงาน) 3) การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเสมอภาค ให้มีการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และการเสริมสร้างขีดความสามารถผ่านโครงการต่าง ๆ เช่น ขั้วริเริ่มเพื่อการรวมตัวของอาเซียน (Initiative for ASEAN Integration-IAI) เป็นต้น เพื่อลดช่องว่างการพัฒนาทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศสมาชิก และ 4) การบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก เน้นการปรับประสานนโยบายเศรษฐกิจของอาเซียนกับประเทศภายนอกภูมิภาค เพื่อให้อาเซียนมีท่าทีร่วมกันอย่างชัดเจน เช่น การจัดทำเขตการค้าเสรีของอาเซียนกับประเทศคู่เจรจาต่าง ๆ เป็นต้น รวมทั้งส่งเสริมการสร้างเครือข่ายในด้านการผลิต/จำหน่ายภายในภูมิภาคให้เชื่อมโยงกับเศรษฐกิจโลก

6. ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community)

อาเซียนมุ่งหวังประโยชน์จากการรวมตัวกัน เพื่อให้ประชาชนมีการอยู่ดีกินดี ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ มีสิ่งแวดล้อมที่ดีและมีความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียว โดยมีความร่วมมือเฉพาะด้าน (functional cooperation) ภายใต้ประเด็นเชิงสังคมและวัฒนธรรมที่ครอบคลุมในหลายด้าน ได้แก่ เยาวชน การศึกษาและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ สิทธิมนุษยชน สาธารณสุข วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี สิ่งแวดล้อม สตรี แรงงาน การจัดการความยากจน สวัสดิการสังคม และการพัฒนาวัฒนธรรมและสารสนเทศ การพลเรือน การตรวจคนเข้าเมืองและกงสุล ยาเสพติด การจัดการภัยพิบัติ และสิทธิมนุษยชน โดยมีคณะทำงานอาเซียนรับผิดชอบการดำเนินความร่วมมือในแต่ละด้าน

อาเซียนได้ตั้งเป้าการจัดตั้งประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียนในปี 2558 โดยมุ่งหวังในการเป็นประชาคมที่มีประชาชนเป็นศูนย์กลาง มีสังคมที่เอื้ออาทรและแบ่งปัน ประชากรอาเซียนมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีและมีการพัฒนาในทุกด้าน เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน ส่งเสริมการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืนรวมทั้งส่งเสริมอัตลักษณ์อาเซียน (ASEAN Identity)

เพื่อรองรับการเป็นประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน อาเซียนได้จัดทำแผนงานการจัดตั้งประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community Blueprint) ซึ่งประกอบด้วยความร่วมมือใน 6 ด้าน ได้แก่ 1) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (Human Development) 2) การคุ้มครองและสวัสดิการสังคม (Social Welfare and Protection) 3) สิทธิและความยุติธรรมทางสังคม (Social Justice and Rights) 4) ความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Sustainability) 5) การสร้างอัตลักษณ์อาเซียน (Building an ASEAN Identity) 6) การลดช่องว่างทางการพัฒนา (Narrowing the Development Gap) โดยมีกลไกการดำเนินงาน ได้แก่ การประชุมรายสาขา (Sectoral)

ระดับเจ้าหน้าที่อาวุโส (Senior Officials Meeting) และระดับรัฐมนตรี (Ministerial Meeting) คณะมนตรีประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community Council) รวมทั้งการประชุมคณะกรรมการด้านสังคมและวัฒนธรรม (Senior officials Committee for ASEAN Socio-Cultural Community)

จากข้อมูลข้างต้นประชาชนมักได้รับข้อมูลข่าวสารที่เป็นประจักษ์ คือ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ AEC แต่ยังมีประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียนที่ประชาชนไม่ค่อยรู้จัก การวิจัยครั้งนี้จึงได้หยิบเนื้อหาวัฒนธรรมในประเทศอาเซียน เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์และเป็นข้อมูลสารสนเทศเพิ่มเติม

7. วัฒนธรรมในประเทศอาเซียน

7.1 วัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศอาเซียน

7.1.1 ชุดประจำชาติของประเทศมาเลเซีย

สำหรับชุดประจำชาติมาเลเซียของผู้ชาย เรียกว่า บาจู มลายู (Baju Melayu) ประกอบด้วยเสื้อแขนยาวและกางเกงขายาวที่ทำจากผ้าไหม ผ้าฝ้าย หรือโพลีเอสเตอร์ที่มีส่วนผสมของผ้าฝ้าย ส่วนชุดของผู้หญิงเรียกว่า บาจูรุง (Baju Kurung) ประกอบด้วยเสื้อคลุมแขนยาว และกระโปรงยาว

ภาพ 2 ชุดประจำชาติของประเทศมาเลเซีย

7.1.2 ชุดประจำชาติของประเทศเวียดนาม

อ่าวหญ่าย (Ao dai) เป็นชุดประจำชาติของประเทศเวียดนามที่ประกอบไปด้วยชุดผ้าไหมที่พอดีตัวสวมทับกางเกงขายาวซึ่งเป็นชุดที่มักสวมใส่ในงานแต่งงานและพิธีการสำคัญของประเทศ มีลักษณะคล้ายชุดกิ๊พ้าของจีน ในปัจจุบันเป็นชุดที่ได้รับความนิยมจากผู้หญิงเวียดนาม ส่วนผู้ชายเวียดนามจะสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายในพิธีแต่งงาน หรือพิธีศพ

ภาพ 3 ชุดประจำชาติของประเทศเวียดนาม

7.1.3 ชุดประจำชาติของประเทศพม่า

ชุดประจำชาติของชาวพม่าเรียกว่า ลองยี (Longyi) เป็นผ้าโสร่งที่นุ่งทั้งผู้ชายและผู้หญิง ในวาระพิเศษต่าง ๆ ผู้ชายจะใส่เสื้อเชิ้ตคอปกจีนแมนดารินและเสื้อคลุมไม่มีปก บางครั้งจะใส่ผ้าโพกศีรษะที่เรียกว่า กอง บอง (Guang Baung) ด้วย ส่วนผู้หญิงพม่าจะใส่เสื้อติดกระดุมหน้าเรียกว่า ยินซี (Yinzi) หรือเสื้อติดกระดุมข้างเรียกว่า ยินบอน (Yinbon) และใส่ผ้าคลุมไหล่ทับ

ภาพ 4 ชุดประจำชาติของประเทศพม่า

7.1.4 ชุดประจำชาติของประเทศบรูไน

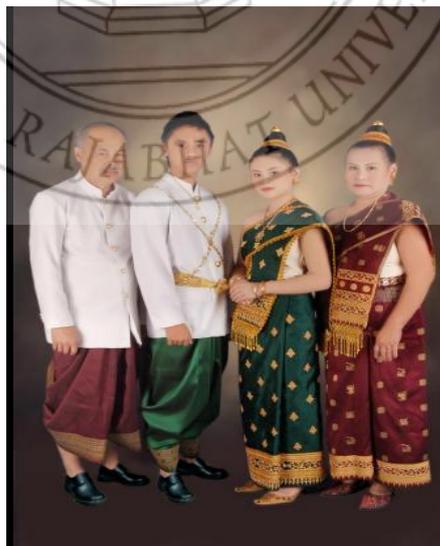
ชุดประจำชาติของบรูไนคล้ายกับชุดประจำชาติของผู้ชายประเทศมาเลเซีย เรียกว่า บาจู มลายู (Baju Melayu) ส่วนชุดของผู้หญิงเรียกว่า บาจูรุง (Baju Kurung) แต่ผู้หญิงบรูไน จะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่มีสีสันสดใส โดยมากมักจะเป็นเสื้อผ้าที่คลุมร่างกายตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ส่วนผู้ชายจะแต่งกายด้วยเสื้อแขนยาว ตัวเสื้อยาวถึงเข่า นุ่งกางเกงขายาวแล้วนุ่งโสร่ง เป็นการสะท้อนวัฒนธรรมสังคมแบบอนุรักษนิยม เพราะบรูไนเป็นประเทศมุสลิม จึงต้องแต่งกายมิดชิดและสุภาพเรียบร้อย

ภาพ 5 ชุดประจำชาติของประเทศบรูไน

7.1.5 ชุดประจำชาติของประเทศลาว

ผู้หญิงลาวนุ่งผ้าซิ่น และใส่เสื้อแขนยาวทรงกระบอก สำหรับผู้ชายมักแต่งกายแบบสากล หรือนุ่งโจงกระเบน สวมเสื้อชั้นนอกกระดุมเจ็ดเม็ด คล้ายเสื้อพระราชทานของไทย

ภาพ 6 ชุดประจำชาติของประเทศลาว

7.1.6 ชุดประจำชาติของประเทศอินโดนีเซีย

เกบาย่า (Kebaya) เป็นชุดประจำชาติของประเทศอินโดนีเซีย สำหรับผู้หญิง มีลักษณะเป็นเสื้อแขนยาว ผ้าหน้า กัดครุดกระดุม ตัวเสื้อจะมีสีตัดกันสดใส ปักฉลุเป็นลายลูกไม้ ส่วนผ้าถุงที่ใช้จะเป็นผ้าถุงแบบบาติก ส่วนการแต่งกายของผู้ชายมักจะสวมใส่เสื้อแบบบาติกและนุ่งกางเกงขายาวหรือเตลุก เบสคาพ (Teluk Beskap) ซึ่งเป็นการแต่งกายแบบผสมผสานระหว่างเสื้อคลุมสั้นแบบชาวและ โสร่ง และนุ่งโสร่งเมื่ออยู่บ้านหรือประกอบพิธีละหมาดที่มีสยิด

ภาพ 7 ชุดประจำชาติของประเทศอินโดนีเซีย

7.1.7 ชุดประจำชาติของประเทศฟิลิปปินส์

ผู้ชายจะนุ่งกางเกงขายาวและสวมเสื้อที่เรียกว่า บารอง ตากาล็อก (barong Tagalog) ซึ่งตัดเย็บด้วยผ้าใยสัปปะรด มีบ่า คอตั้ง แขนยาว ที่ปลายแขนเสื้อที่ข้อมือจะปักลวดลาย ส่วนผู้หญิงนุ่งกระโปรงยาว ใส่เสื้อสีครีมแขนสั้นจับจีบยกตั้งขึ้นเหนือไหล่คล้ายปีกผีเสื้อ เรียกว่า บาลินตาวัก (balintawak)

ภาพ 8 ชุดประจำชาติของประเทศฟิลิปปินส์

7.1.8 ชุดประจำชาติของประเทศไทย

สำหรับชุดประจำชาติอย่างเป็นทางการของไทย รู้จักกันในนามว่า "ชุดไทยพระราชนิยม" โดยชุดประจำชาติสำหรับสุภาพบุรุษ จะเรียกว่า "เสื้อพระราชทาน" สำหรับสุภาพสตรี จะเป็นชุดไทยที่ประกอบด้วยสไบเฉียง ใช้ผ้ายกมีเชิงหรือยกทั้งตัว ซิ่นมีจีบยกข้างหน้า มีชายพก ใช้เข็มขัดไทยคาด ส่วนท่อนบนเป็นสไบ จะเย็บให้ติดกับซิ่นเป็นท่อนเดียวกันหรือจะมีผ้าสไบห่มต่างหากก็ได้ เปิดบ่าข้างหนึ่ง ชายสไบคลุมไหล่ ทั้งชายด้านหลังยาวตามที่เห็นสมควร ความสวยงามอยู่ที่เนื้อผ้าการเย็บและรูปทรงของผู้ที่สวม ใช้เครื่องประดับได้งดงามสมโอกาสในเวลาจำเป็น

ภาพ 9 ชุดประจำชาติของประเทศไทย

7.1.9 ชุดประจำชาติของประเทศไทย

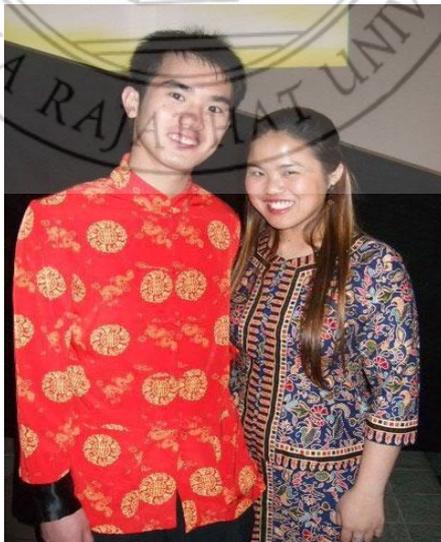
ชุดประจำชาติของกัมพูชา คือ ซัมปอต (Sampot) หรือผ้านุ่งกัมพูชา ทอดด้วยมือ มีทั้งแบบหลวมและแบบพอดี คาดทับเสื้อบริเวณเอว ผ้าที่ใช้มักทำจากไหมหรือฝ้าย หรือทั้งสองอย่างรวมกัน ซัมปอตสำหรับผู้หญิงมีความคล้ายคลึงกับผ้าของประเทศไทย ทั้งนี้ ซัมปอตมีหลายแบบซึ่งจะแตกต่างกันไปตามชนชั้นทางสังคมของชาวกัมพูชา ถ้าใช้ในชีวิตประจำวันจะใช้วัสดุราคาไม่สูง ซึ่งจะส่งมาจากประเทศญี่ปุ่น นิยมทำลวดลายตามขวาง ถ้าเป็นชนิดหรูหราจะทอด้ายเงินและด้ายทอง

ภาพ 10 ชุดประจำชาติของประเทศกัมพูชา

7.1.10 ชุดประจำชาติประเทศสิงคโปร์

สิงคโปร์ไม่มีชุดประจำชาติเป็นของตนเอง เนื่องจากประเทศสิงคโปร์แบ่งออกเป็น 4 เชื้อชาติหลัก ๆ ได้แก่ จีน มาเลย์ อินเดีย และชาวยุโรป ซึ่งแต่ละเชื้อชาติก็มีชุดประจำชาติเป็นของตนเอง เช่น ผู้หญิงมลายูในสิงคโปร์ จะใส่ชุดเกบาย่า (Kebaya) ตัวเสื้อจะมีสีสดใส ปักลวดเป็นลายลูกไม้ หากเป็นชาวจีน ก็จะสวมเสื้อแขนยาว คอจีน เสื้อผ้าหน้าซอญ กระดุม สวมกางเกงขายาว โดยเสื้อจะใช้ผ้าสีเรียบหรือผ้าแพรจีนก็ได้

ภาพ 11 ชุดประจำชาติประเทศสิงคโปร์

7.2 วัฒนธรรมอาหารในประเทศอาเซียน

7.2.1 ประเทศไทย

ต้มยำกุ้ง (Tom Yam Goong) แค่อะยี่ห้อก็เป็นทีที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า ต้มยำกุ้ง เป็นอาหารคาวทีเหมาะสำหรับรับประทานกับข้าวสวยร้อน ๆ กลิ่นหอมของสมุนไพรทีเป็นส่วนประกอบในต้มยำกุ้ง นอกจากจะทำให้รู้สึกสดชื่นแล้ว ยังช่วยกระตุ้นการเจริญอาหารได้เป็นอย่างดี และเนื่องจากต้มยำกุ้งเป็นอาหารทีมีรสเปรี้ยว และเผ็ดเป็นหลัก ทำให้รับประทานแล้วไม่เลี่ยน จึงทำให้ต้มยำกุ้งเป็นอาหารทีได้รับความนิยมในทั้ทุกภาคของประเทศไทย รวมถึงชาวต่างชาติเองก็ติดอกติดใจในความอร่อยของต้มยำกุ้งเช่นเดียวกัน

ภาพ 12 อาหารทีได้รับความนิยมในประเทศไทย

7.2.2 ประเทศกัมพูชา

อาม็อก (Amok) เป็นอาหารคาวยอดนิยมของกัมพูชา มีลักษณะคล้ายห่อหมกของไทย โดยเป็นการนำเนื้อปลาสด ๆ ลวกพริกเครื่องแกง และกะทิ แล้วทำให้สุกโดยการนำไปนึ่ง ซึ่งนอกจากจะใช้เนื้อปลาแล้ว อาจเลือกใช้นื้อไก่แทนก็ได้ ส่วนสาเหตุทีคนในประเทศกัมพูชานิยมรับประทานปลา เนื่องจากสภาพภูมิประเทศของกัมพูชามีแหล่งน้ำอุดมสมบูรณ์ ทำให้ปลาเป็นอาหารทีหารรับประทานได้ง่ายนั่นเอง

ภาพ 13 อาหารที่ได้รับความนิยมในประเทศกัมพูชา

7.2.3 ประเทศบรูไน

อัมบูยัต (Ambuyat) เป็นอาหารยอดนิยมของบรูไน มีลักษณะเด่นอยู่ที่ตัวแป้ง จะเหนียวข้นคล้ายข้าวต้ม หรือโจ๊ก โดยมีแป้งสาอุเป็นส่วนผสมหลัก ตัวแป้งอัมบูยัตเอง ไม่มีรสชาติ แต่ความอร่อยจะอยู่ที่การจิ้มกับซอสผลไม้ที่มีรสเปรี้ยว นอกจากนี้ยังมีเครื่องเคียงอีก 2-3 ชนิด เช่น ผักสด เนื้อห่อใบตองย่าง หรือเนื้อทอด ทั้งนี้การรับประทานอัมบูยัตให้ได้รับรสชาติ ต้องรับประทาน ตอนร้อน ๆ จึงจะดีที่สุด

ภาพ 14 อาหารที่ได้รับความนิยมในประเทศบรูไน

7.2.4 ประเทศพม่า

หล่าเพ็ด (Lahpet) เป็นอาหารยอดนิยมของพม่า โดยการนำใบชาหมักมาทานกับเครื่องเคียง เช่น กระเทียมเจียว ถั่วชนิดต่าง ๆ งาคั่ว กุ้งแห้ง จิง มะพร้าวคั่ว เรียกได้ว่า มีลักษณะคล้ายคลึงกับเมี่ยงคำของประเทศไทย ซึ่งหล่าเพ็ดนี้ จะเป็นเมนูอาหารที่ขาดไม่ได้ในโอกาสพิเศษหรือเทศกาลสำคัญ ๆ ของประเทศพม่า โดยกล่าวกันว่า หากงานเลี้ยง หรืองานเฉลิมฉลองใด ไม่มีหล่าเพ็ด จะถือว่าการนั้นเป็นงานที่ขาดความสมบูรณ์ไปเลยทีเดียว

ภาพ 15 อาหารที่ได้รับความนิยมในประเทศพม่า

7.2.5 ประเทศฟิลิปปินส์

อโดโบ้ (Adobo) เป็นอาหารยอดนิยมของประเทศฟิลิปปินส์ ทำจากเนื้อหมูหรือเนื้อไก่ ที่ผ่านการหมักและปรุงรส โดยจะใส่น้ำส้มสายชู ซีอิ๊วขาว กระเทียมสับ ใบกระวาน พริกไทยดำ นำไปทำให้สุกโดยอบในเตาอบ หรือทอด แล้วนำมารับประทานกับข้าวสวยร้อน ๆ ในอดีตอาหารจานนี้เป็นที่นิยมในหมู่พนักงานเดินทาง เนื่องจากส่วนผสมของอโดโบ้สามารถเก็บรักษาไว้ได้นานเหมาะสำหรับพกไว้เป็นเสบียงอาหารระหว่างการเดินทาง ซึ่งปัจจุบันอโดโบ้ได้กลายเป็นอาหารยอดนิยมที่นำมารับประทานกันได้ทุกที่ทุกเวลา

ภาพ 16 อาหารที่ได้รับความนิยมในประเทศฟิลิปปินส์

7.2.6 ประเทศสิงคโปร์

ลักซา (Laksa) อาหารขึ้นชื่อของประเทศสิงคโปร์ ลักซามีลักษณะคล้ายก๋วยเตี๋ยวต้มยำใส่กะทิ ทำให้รสชาติเข้มข้น คล้ายคลึงกับข้าวซอยของไทย โดยลักซามีส่วนผสมของ กุ้งแห้ง พริก กุ้งต้ม และหอยแครง เหมาะสำหรับคนที่ชอบรับประทานอาหารทะเลเป็นอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตาม ลักซามีทั้งแบบที่ใส่กะทิ และไม่ใส่กะทิ ทว่าแบบที่ใส่กะทิจะเป็นที่นิยมมากกว่า

ภาพ 17 อาหารที่ได้รับความนิยมในประเทศสิงคโปร์

7.2.7 ประเทศอินโดนีเซีย

กาโด กาโด (Gado Gado) อาหารยอดนิยมของประเทศอินโดนีเซีย ประกอบไปด้วยผัก และธัญพืชหลากหลายชนิด ทั้งแครอท มันฝรั่ง กะหล่ำปลี ถั่วงอก ถั่วเขียว นอกจากนี้ยังมีเต้าหู้ และไข่ต้มสุกด้วย กาโด กาโดจะนำมารับประทานกับซอสถั่วที่คล้ายกับซอสสะเต๊ะ อย่างไรก็ตาม ด้วยเครื่องสมุนไพรในซอส อาทิ รากผักชี หอมแดง กระเทียม ตะไคร้ ทำให้เมื่อรับประทานแล้ว จะไม่รู้สึกลื่นกะทิมากจนเกินไปนั่นเอง

ภาพ 18 อาหารที่ได้รับความนิยมในประเทศอินโดนีเซีย

7.2.8 ประเทศลาว

สลัดหลวงพระบาง (Luang Prabang Salad) เป็นอาหารขึ้นชื่ออีกชนิดหนึ่ง เนื่องจากมีรสชาติกลาง ๆ ทำให้รับประทานได้ทั้งชาวตะวันออก และตะวันตก โดยส่วนประกอบสำคัญ คือ ผักน้ำ ซึ่งเป็นผักป่าที่ขึ้นตามริมธารน้ำไหล และยังมีส่วนประกอบอื่น ๆ เช่น มันแกว แตงกวา มะเขือเทศ ไข่ต้ม ผักกาดหอม และหมูสับลวกสุก ส่วนวิธีปรุงรส คือ ราดด้วยน้ำสลัดชนิดใส คลุกส่วนผสมทั้งหมดเข้าด้วยกัน แล้วโรยหน้าด้วยกระเทียมเจียว และถั่วลิสงคั่ว

ภาพ 19 อาหารที่ได้รับความนิยมในประเทศลาว

7.2.9 ประเทศมาเลเซีย

นาซี เลอแม็ก (Nasi Lemak) อาหารยอดนิยมของประเทศมาเลเซีย โดยนาซี เลอแม็ก จะเป็นข้าวหุงกับกะทิ และใบเตย ทานพร้อมเครื่องเคียง 4 อย่าง ได้แก่ ปลากระตักทอดกรอบ แดงกวาหั่น ไข่ต้มสุก และถั่วอบ ซึ่งนาซี เลอแม็กแบบดั้งเดิมจะห่อด้วยใบตอง และมักทานเป็นอาหารเช้า แต่ในปัจจุบัน กลายเป็นอาหารยอดนิยมที่ทานได้ทุกมื้อ และแพร่หลายในประเทศเพื่อนบ้านอีกหลายแห่ง เช่น สิงคโปร์ และภาคใต้ของไทยด้วย

ภาพ 20 อาหารที่ได้รับความนิยมในประเทศมาเลเซีย

7.2.10 ประเทศเวียดนาม

เปาะเปี๊ยะเวียดนาม (Vietnamese Spring Rolls) ถือเป็นหนึ่งในอาหารพื้นเมืองที่โด่งดังที่สุดของประเทศเวียดนาม ความอร่อยของเปาะเปี๊ยะเวียดนาม อยู่ที่การนำแผ่นแป้งซึ่งทำจากข้าวเจ้ามาห่อไส้ ซึ่งอาจจะเป็น ไก่ หมู กุ้ง หรือหมูยอ โดยนำมาพร้อมกับผักสมุนไพรอีกหลายชนิด เช่น สะระแหน่ ผักกาดหอม และนำมารับประทานคู่กับน้ำจิ้มหวาน โดยจะมีถั่วงอก แครอทซอย ไข่ต้มซอย ให้เติมตามใจชอบ และบางครั้งอาจมีเครื่องเคียงอย่างอื่นเพิ่มเติมด้วย

ภาพ 21 อาหารที่ได้รับความนิยมในประเทศเวียดนาม

7.3 วัฒนธรรมภาษาในประเทศอาเซียน

ตาราง 1 วัฒนธรรมภาษาในประเทศอาเซียน

ที่	ประเทศ	ภาษาราชการ	ภาษารอง
1	บรูไน ดารุสซาลาม	มาเลย์	อังกฤษ และจีน
2	กัมพูชา	เขมร	อังกฤษ ฝรั่งเศส เวียดนาม และจีน
3	อินโดนีเซีย	อินโดนีเซีย	
4	ลาว	ลาว	
5	มาเลเซีย	มาเลย์	อังกฤษ และจีน
6	พม่า	พม่า	
7	ฟิลิปปินส์	อังกฤษ	สเปน จีนฮกเกี้ยนและ จีนแต้จิ๋ว
8	สิงคโปร์	มาเลย์	อังกฤษ และจีน
9	เวียดนาม	เวียดนาม	
10	ไทย	ไทย	

7.4 วัฒนธรรมศาสนาในประเทศอาเซียน

ตาราง 2 วัฒนธรรมศาสนาในประเทศอาเซียน

ที่	ประเทศ	นับถือศาสนา
1	บรูไน ดารุสซาลาม	อิสลาม 67% พุทธ 13% คริสต์ 10%
2	กัมพูชา	พุทธ (เถรวาท)
3	อินโดนีเซีย	อิสลาม 87% คริสต์ 10%
4	ลาว	พุทธ 75% นับถือผี 16%
5	มาเลเซีย	อิสลาม 60% พุทธ 19% คริสต์ 11%
6	พม่า	พุทธ 90% คริสต์ 5% อิสลาม 3.8%
7	ฟิลิปปินส์	คริสต์โรมันคาทอลิก 83% คริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ อิสลาม 5%
8	สิงคโปร์	พุทธ 42.5% อิสลาม 14.9% คริสต์ 14.5% ฮินดู 4% ไม่นับถือศาสนา 25%
9	เวียดนาม	พุทธนิกายมหายาน 70% คริสต์ 15%
10	ไทย	พุทธนิกายเถรวาท 95% อิสลาม 4%

สรุป ประชาคมอาเซียนประกอบด้วยสามเสาหลัก ได้แก่ ด้านความมั่นคง ด้านเศรษฐกิจ และด้านวัฒนธรรม โดยเฉพาะด้านวัฒนธรรมมีความหลากหลายเป็นอย่างมาก ซึ่งความหลากหลายทางวัฒนธรรมเปรียบเสมือนดอกไม้หลากสีที่ชวนมองและมีเสน่ห์น่าค้นหา

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

รัตติกาล จันตาดิ (2541: 27) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง มวลประสบการณ์ที่เกิดจากการสอนหรือการฝึกอบรมในด้านทักษะความรู้และความสามารถซึ่งแสดงออกมาและวัดได้

มนตร์วี นันตะเสน (2543: 26) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถของนักเรียนที่เกิดขึ้นหลังจากได้รับการฝึกอบรมสั่งสอนทั้งในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษา ดังนั้น จึงถือว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ผลผลิตที่สำคัญของการเรียนการสอน การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นกิจกรรมหลักในกระบวนการเรียนการสอน

นฤมล คงขุนเทียน (2545: 11) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่ได้รับจากความรู้ การฝึกอบรมทั้งในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษา ส่งผลให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ และความสามารถทางด้านวิชาการ รวมทั้งความสามารถของสมองในด้านต่าง ๆ ซึ่งสามารถทำการประเมินได้จากระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมที่ได้จากสถาบันการศึกษา

ศิริพร มาวรธนา (2546: 35) ให้ความหมายว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลของการเรียน การสอนหรือความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการได้รับการฝึกฝน สั่งสอนในด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติที่ได้พัฒนาขึ้นตามลำดับขั้นในวิชาต่าง ๆ

ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถทางสติปัญญาของผู้เรียนที่เกิดขึ้นหลังจากการเรียนรู้ ประเมินได้จากระดับคะแนนจากการทดสอบในการเรียนรู้

2. วิธีการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วิธีการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้มีผู้กล่าวไว้หลายท่านดังนี้

บุญชม ศรีสะอาด (2544: 56) ได้กล่าวถึงการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า เป็นการวัดผล เพื่อตัดสินความสามารถของนักเรียนเมื่อมีการเรียนการสอนสิ้นสุดลงในแต่ละหน่วย หรือแต่ละรายวิชา ทำให้ผู้สอนได้ทราบว่านักเรียนมีความสำเร็จในการเรียนไปแล้วมากน้อยเพียงใด เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการพัฒนาไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ โดยอาศัยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเครื่องมือ ในการรวบรวมข้อมูล การสร้างแบบทดสอบดังกล่าวมักจะเป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบ เนื่องจากเป็นแบบทดสอบที่ตีความเหมาะสมสามารถตรวจให้คะแนนง่ายและรวดเร็ว ปรับปรุงให้มีคุณภาพดีเป็นมาตรฐาน สามารถเก็บรวบรวมข้อมูลได้อย่างเที่ยงตรง คะแนนที่วัดมามีความเชื่อมั่นสูง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจำแนกได้ 2 ประเภท คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์อิงกลุ่ม และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์อิงเกณฑ์

บลูม (Bloom, 1976: 70) ได้จำแนกวัตถุประสงค์ทางการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) คือ มุ่งพัฒนาการเรียนรู้เกี่ยวกับความสามารถทางสมองหรือสติปัญญา ด้านความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า 2) ด้านจิตพิสัย (Affective Domain) คือ มุ่งพัฒนาคุณลักษณะด้านจิตใจหรือความรู้เกี่ยวกับความสนใจ เจตคติ และการปรับตัว เป็นต้น 3) ด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) คือ มุ่งพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างร่างกายและสมองที่มีความสามารถในการปฏิบัติงานมีทักษะ มีความชำนาญในการดำเนินงานต่าง ๆ

ดังนั้นสรุปได้ว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ การวัดผลเพื่อตัดสินความสามารถของนักเรียนเมื่อมีการเรียนการสอนสิ้นสุดลงในแต่ละหน่วย หรือแต่ละรายวิชา ทำให้ผู้สอนได้ทราบว่านักเรียนมีความสำเร็จในการเรียนไปแล้วมากน้อยเพียงใด เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการพัฒนาไปสู่เป้าหมายที่วาง

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1 ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีนักการศึกษาได้กล่าวไว้ดังนี้

เบญจวรรณ ช่างจัตุรัส (2545: 49) กล่าวว่าไว้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความสามารถของผู้สอนที่ได้จากการเรียนรู้ โดยต้องการทราบว่าผู้สอบมีความรู้อะไรบ้าง มากน้อยเท่าไรเมื่อผ่านการเรียนไปแล้ว

ศิริพร มาวรณา (2546: 36) กล่าวว่าไว้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพทางสมองด้านต่าง ๆ เป็นการวัดความสำเร็จในเชิงวิชาการว่านักเรียนรู้มาแล้วเท่าใด

สมพร เชื้อพันธ์ (2545: 59) ได้กล่าวไว้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบหรือชุดของข้อสอบที่ใช้วัดความสำเร็จหรือความสามารถในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนที่เป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของครูผู้สอนว่าผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้เพียงใด

ดังนั้นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อวัดความรู้ความสามารถ และความสำเร็จของผู้เรียนที่เป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3.2 การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

พชร มีกลาง (2542: 325) กล่าวว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมี 2 ชนิด คือ

1) แบบทดสอบปรนัย เป็นแบบทดสอบที่ผู้ตอบไม่มีอิสระในการเขียนตอบ เนื่องจากข้อสอบกำหนดคำตอบมาให้เลือก ข้อสอบปรนัยมักจะมีรูปแบบของคำถาม ดังนี้ 1.1) ให้เลือกตอบทางใดทางหนึ่ง เช่น ถูก-ผิด จริง-ไม่จริง 1.2) ให้เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดมาตอบ 1.3) ให้จับคู่คำตอบกับคำถามที่สัมพันธ์กัน 1.4) ให้เติมคำหรือข้อความในช่องว่างให้ได้ความสมบูรณ์ และ 2) แบบทดสอบอัตนัย เป็นแบบทดสอบที่ผู้ตอบจะมีอิสระในการตอบการสร้างแบบทดสอบอัตนัยควรมีตารางวิเคราะห์หลักสูตรเพื่อวิเคราะห์เนื้อหาสาระและพฤติกรรมที่ต้องการจะวัด ซึ่งเป็นการระบุจำนวนข้อสอบ

และพฤติกรรมที่ต้องการจะวัดไว้ คำถามอาจมีเพียง 5 ข้อ แต่ผู้ตอบอาจจะต้องบรรยายตอบข้อละประมาณ 1–2 หน้ากระดาษ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับแนวคำถามกว้างหรือแคบเพียงใด

พิชิต ฤทธิจรูญ (2549: 99–101) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งมีความสอดคล้องกันพอสรุปได้ดังนี้ 1) วิเคราะห์หลักสูตรและสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร การสร้างแบบทดสอบควรเริ่มต้นด้วยการวิเคราะห์หลักสูตร 2) กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้เป็นพฤติกรรมที่เป็นผลการเรียนรู้ที่ผู้สอนมุ่งหวังจะให้เกิดกับนักเรียน ซึ่งผู้สอนจะต้องกำหนดไว้ล่วงหน้าสำหรับใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนและสร้างข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ 3) กำหนดชนิดของข้อสอบและศึกษาวิธีสร้าง โดยการศึกษาตารางวิเคราะห์หลักสูตรและจุดประสงค์การเรียนรู้ ผู้ออกข้อสอบต้องพิจารณาและตัดสินใจเลือกใช้ชนิดของข้อสอบที่จะใช้วัดว่าจะใช้แบบใด โดยต้องเลือกให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้และเหมาะสมกับวัยของนักเรียน ศึกษาวิธีการเขียนข้อสอบชนิดนั้นให้มีความรู้ความเข้าใจในหลักและวิธีการเขียนข้อสอบ 4) เขียนข้อสอบ ผู้ออกข้อสอบลงมือเขียนข้อสอบตามรายละเอียดที่กำหนดไว้ในตารางวิเคราะห์หลักสูตรและให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยอาศัยหลักและวิธีการเขียนที่ได้ศึกษามาแล้วในขั้นที่ 3 5) ตรวจสอบข้อสอบ เพื่อให้ข้อสอบที่เขียนไว้ในขั้นที่ 4 มีความถูกต้องครบถ้วนตามหลักวิชา มีความสมบูรณ์ครบถ้วนตามรายละเอียดที่กำหนดไว้ในตารางวิเคราะห์หลักสูตร ผู้ออกข้อสอบต้องพิจารณา ทบทวนตรวจสอบข้อสอบอีกครั้งก่อนที่จะจัดพิมพ์และนำไปใช้ต่อไป 6) จัดพิมพ์แบบทดสอบฉบับทดลอง เมื่อตรวจสอบข้อสอบเสร็จแล้วพิมพ์ข้อสอบทั้งหมดจัดทำเป็นแบบทดสอบฉบับทดลองโดยมีคำชี้แจงหรือคำอธิบายวิธีตอบแบบทดสอบ จัดวางรูปแบบการพิมพ์ให้เหมาะสม 7) ทดสอบและวิเคราะห์ข้อสอบ การทดลองสอบและวิเคราะห์ข้อสอบเป็นการตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบก่อนที่จะนำไปใช้จริง โดยนำแบบทดสอบไปทดลองสอบกับกลุ่มที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันกับกลุ่มที่ต้องการสอนจริง แล้วนำผลการสอบมาวิเคราะห์และปรับปรุงข้อสอบให้มีคุณภาพ โดยสภาพการปฏิบัติจริงของการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในโรงเรียน โดยทั่วไปมักจะไม่ค่อยมีการทดลองสอบและวิเคราะห์ข้อสอบ โดยส่วนใหญ่ นำแบบทดสอบไปใช้ทดสอบแล้วจึงวิเคราะห์ข้อสอบเพื่อใช้ปรับปรุงข้อสอบและนำไปใช้ในครั้งต่อ ๆ ไป 8) จัดทำแบบทดสอบฉบับจริง จากผลการวิเคราะห์ข้อสอบ หากพบว่าข้อสอบในข้อใดไม่มีคุณภาพ หรือมีคุณภาพไม่ดีอาจจะต้องตัดทิ้งไปหรือปรับปรุงแก้ไขข้อสอบให้มีคุณภาพดีขึ้น แล้วจึงจัดทำเป็นแบบทดสอบฉบับจริง ที่จะนำไปทดสอบกับกลุ่มเป้าหมายต่อไป สรุปได้ว่า การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนควรวิเคราะห์หลักสูตรและสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ กำหนดชนิดของข้อสอบและศึกษาวิธีสร้าง เขียนข้อสอบ ตรวจสอบข้อสอบ จัดพิมพ์แบบทดสอบฉบับทดลอง ทดสอบและวิเคราะห์ข้อสอบ และจัดทำแบบทดสอบฉบับจริง

4. ลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

นักการศึกษาได้กล่าวถึงลักษณะของแบบทดสอบที่ดีไว้ดังนี้

ซวาล แพร์ตกุล (2542: 123–136) ได้กล่าวว่าแบบทดสอบที่ดี ควรมีลักษณะ 10 ประการดังนี้

4.1 ต้องเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง คุณสมบัติที่จะทำให้ผู้ใช้บรรลุวัตถุประสงค์แบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงสูงคือ แบบทดสอบที่มีความสามารถทำหน้าที่ที่เราจะวัดได้อย่างถูกต้องตรงความมุ่งหมาย

4.2 ต้องยุติธรรม (Fair) คือ โจทย์คำถามทั้งหลายไม่มีช่องทางแนะให้เด็กเดาคำตอบได้ ไม่เปิดโอกาสให้เด็กเกยจคร้านไม่ดูตำราแต่ตอบได้

4.3 ต้องถามลึก (Searching) วัดความลึกซึ้งของวิทยาการตามแนวตั้งมากกว่าที่จะวัดแนวกว้างมากนักน้อยเพียงใด ต้องขั้วเป็นเยี่ยมอย่าง (Exemplary)

4.4 คำถามมีลักษณะท้าทายเชิญชวนให้คิด เมื่อสอบแล้วมีความอยากรู้อเรื่องราวให้กว้างขวางยิ่งขึ้นอีก

4.5 ต้องจำเพาะเจาะจง (Definite) เด็กอ่านคำถามแล้วต้องเข้าใจแจ่มชัด ครุถามอะไรหรือให้คิดอะไร ไม่ถามคลุมเครือ

4.6 ต้องเป็นปรนัย (Objectivity) หมายถึง คุณสมบัติ 3 ประการ

4.6.1 แจ่มชัดในความหมายของคำถาม

4.6.2 แจ่มชัดในวิธีการตรวจหรือมาตรฐานการให้คะแนน

4.6.3 แจ่มชัดในการแปลความหมายของคะแนน

4.7 ต้องมีประสิทธิภาพ (Efficiency) คือ ความสามารถให้คะแนนที่เที่ยงตรง และเชื่อถือได้มากที่สุดภายในเวลา โดยใช้แรงงานและเงินน้อยที่สุดด้วย

4.8 ต้องยากพอเหมาะ (Difficulty)

4.9 ต้องมีอำนาจจำแนก (Discrimination) คือ สามารถแยกนักเรียนออกเป็นประเภท ๆ ได้ทุกระดับ ตั้งแต่อ่อนถึงเก่งสุด

4.10 ต้องมีความเชื่อมั่น (Reliability) คือ ข้อสอบนั้นสามารถให้คะแนนได้คงที่แน่นอน ไม่แปรผัน

ดังนั้นสรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ดีควรมีความเที่ยงตรง มีความเป็นปรนัย มีประสิทธิภาพ และมีความยากง่ายเหมาะสม จึงจะทำให้ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเชื่อถือได้ ซึ่งเป็นประโยชน์สำหรับครูในการจัดการเรียนรู้ ทำให้ทราบพัฒนาการทางเรียนของนักเรียนและเห็นข้อบกพร่องในการเรียน ซึ่งจะ得以ปรับปรุงได้ทันทั่วทั้ง ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ

ทฤษฎีการเรียนรู้

1. ทฤษฎีสรณคณยม (Constructivism)

Constructivism เป็นปรัชญาการศึกษาที่ตั้งอยู่บนฐานความเชือที่ว่า ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ได้ด้วยตนเอง ซึ่งความรู้นี้จะฝังติดอยู่กับคนสร้าง ดังนั้นความรู้ของแต่ละคนเป็นความรู้เฉพาะตัว เป็นสิ่งที่คนสร้างขึ้นมาเองเท่านั้น โดยนักเรียนจะเป็นผู้กำหนดหรือมีส่วนร่วมในการกำหนดสิ่งที่จะเรียน และวิธีการเรียนของตนเอง และเป็นผู้ตัดสินใจว่าตนเองจะได้เรียนรู้อะไร เรียนรู้อย่างไร และพัฒนาการเรียนรู้อของตนเองอย่างไร สามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ในบริบทอื่นได้อย่างเหมาะสม เรียนรู้จากการปฏิบัติมีอิสระในการคิดและทำสิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องที่เรียนด้วยตนเอง และเรียนรู้บรรยากาศการเรียนที่มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ภายใต้การอำนวยความสะดวกของครู

1.1 ความหมายและนักคิดที่สำคัญ

ปรัชญาการเรียนรู้ที่เรียกกันในปัจจุบันว่า Constructivism เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 18 โดยนักปรัชญาชาวอิตาลีชื่อนาม Giambattista Vico (Dimitruos Thansoulas, Greece: online) ได้บันทึกไว้ว่ามนุษย์จะเข้าใจอย่างถ่องแท้ในสิ่งที่ตนสร้างขึ้นเองเท่านั้น เนื่องจากแนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีสรณคณยมมีหลายแบบ แนวคิดของคนหนึ่งอาจจะแตกต่างจากอีกคนหนึ่ง การกล่าวถึงทฤษฎีสรณคณยมจึงจำเป็นต้องพิจารณาให้ชัดเจนว่า ทฤษฎีสรณคณยมที่แต่ละคนกล่าวนั้นหมายความว่าอย่างไร จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีสรณคณยม มีนักคิดที่น่าสนใจดังนี้

Von Glasersfeld เสนอเกี่ยวกับการเรียนรู้ในมุมมองของทฤษฎีสรณคณยม (Constructivist) ว่านักเรียนสร้างความรู้โดยกระบวนการคิดของตนเอง เมื่อนักเรียนเผชิญปัญหาซึ่งเป็นสภาวะประสบการณ์ใหม่สอดคล้องกับประสบการณ์เดิม นักเรียนจะต้องปรับโครงสร้างทางปัญญาเป็นการเสริมความรู้ใหม่โดยปรับให้เข้ากับความรู้เดิมที่มีอยู่ และกระบวนการปรับเปลี่ยนซึ่งเป็นการปรับโครงสร้างใหม่เพื่อสร้างความรู้ใหม่ เพื่อให้เข้ากับสถานการณ์ปัญหาที่เผชิญอยู่ (Moss A. Boudourides, 1998: Online)

Piaget เชื่อว่าคนเราทุกคนตั้งแต่เกิดมามีความพร้อมที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม และโดยธรรมชาติมนุษย์เป็นผู้พร้อมที่จะมีกิจกรรม หรือเริ่มกระทำก่อน นอกจากนี้ Piaget ถือว่ามนุษย์เรานั้น มีแนวโน้มพื้นฐานติดตัวมา 2 ชนิด คือ ประการแรก การจัดและรวบรวมกระบวนการต่าง ๆ ภายในเข้าเป็นระบบอย่างต่อเนื่อง และปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตามที่มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ส่วนประการที่สอง การปรับตัว เป็นการปรับให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมจนอยู่ในภาวะสมดุล โดยการชิมชัษหรือดูดชิมประสบการณ์ใหม่ หรือการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของเขาว์ปัญญาที่มีอยู่แล้ว ให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมหรือประสบการณ์ใหม่ หรือเป็นการเปลี่ยนแปลงความคิดเดิมให้สอดคล้องกับสิ่งแวดล้อมใหม่

ซึ่ง Piaget เห็นว่าการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ทำให้เกิดการพัฒนาระบบปัญญา (Dimitruos Thansoulas, Greece, 2010)

Bruner เห็นด้วยกับแนวคิดของ Piaget ว่า คนเรามีโครงสร้างทางสติปัญญา (cognitive structure) มาแต่เกิด ในวัยทารกโครงสร้างทางสติปัญญายังไม่ซับซ้อน และยังไม่พัฒนาต่อ เมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมจะทำให้โครงสร้างสติปัญญามีการขยายและซับซ้อนขึ้น ดังนั้น Bruner เชื่อว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นต่อเมื่อผู้เรียนได้ประมวลข้อมูลข่าวสารจากการที่มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม และสำรวจสิ่งแวดล้อม การรับรู้ของมนุษย์ขึ้นกับสิ่งที่เลือกจะรับรู้ โดยอยู่กับความสนใจของผู้เรียน มีความอยากรู้อยากเห็นเป็นแรงผลักดันให้เกิดพฤติกรรมสำรวจสภาพสิ่งแวดล้อม และเกิดการเรียนรู้ โดยการค้นพบ (Dimitruos Thansoulas, Greece, 2010)

Vygotsky ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาระบบปัญญา ทฤษฎีทางระบบปัญญาของ Vygotsky เน้นความสำคัญของวัฒนธรรมและสังคมที่มีผลต่อการพัฒนาระบบปัญญา โดยที่สังคมและวัฒนธรรมเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อมนุษย์ตั้งแต่เกิด และถือว่าการเรียนรู้เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างเด็กและผู้ใหญ่ (พ่อ แม่ ครู ฯลฯ) และเพื่อน ในขณะที่เด็กอยู่ในสภาพสังคม (social context) การเรียนรู้และพัฒนาระบบปัญญาเกิดจากการที่ผู้เรียนเปลี่ยนสิ่งเร้าที่เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเข้าไปในใจด้วย Baker, E., McGaw, B. and Peterson P. 2007; Yrd.Doc.Dr.Ridvan TUNCEL, 2009)

Fosnot อธิบายว่า ความรู้เป็นสิ่งชั่วคราว มีการเปลี่ยนแปลงได้ และมีการพัฒนาอาศัยสื่อกลางทางสังคมและวัฒนธรรม ส่วนการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่สามารถควบคุมได้ด้วยตนเอง โดยต้องต่อสู้กับความขัดแย้งระหว่างความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ที่แตกต่างกับความรู้เดิม ซึ่งเป็นการสร้างความรู้ใหม่ โดยมีหัวใจสำคัญ 4 ข้อ คือ (George W. Gagnon, Jr. and Michelle Collay, 2010)
1) ความรู้ คือ รูปธรรมที่สร้างโดยผู้เรียน ผู้ซึ่งเอาใจใส่กระตือรือร้นในการเรียน 2) ความรู้ คือ สัญลักษณ์ที่สร้างโดยผู้เรียน ผู้ซึ่งสร้างบทบาทการแสดงออกด้วยตัวเอง 3) ความรู้ คือ สังคมที่ถูกสร้างโดยผู้เรียน ผู้ซึ่งคอยส่งความหมายที่สร้างขึ้นสู่บุคคลอื่น 4) ความรู้ คือ เหตุผลที่ถูกสร้างโดยผู้เรียน ผู้ซึ่งพยายามอธิบายสิ่งที่ยังไม่เข้าใจทั้งหมด

สรุปคือ Constructivism เชื่อว่าความจริงอยู่ในหัวสมองของคนมากกว่าที่จะมีที่อยู่ที่อื่น คนสร้างสิ่งที่เรียกว่าความจริงหรืออย่างน้อยก็สร้างความหมายของความจริงขึ้นมาบนพื้นฐานจากประสบการณ์ส่วนตัวของแต่ละคน หรือเกี่ยวข้องกับการสร้างความรู้ของมนุษย์จากประสบการณ์จากโครงสร้างในหัวสมอง (ภาพในใจ) และจากความเชื่อซึ่งใช้แปลความหมายเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร หัวสมองสร้างโลกส่วนตัวของแต่ละคนขึ้นมา ดังนั้นไม่มีโลกของใครที่จะเหมือนจริงที่สุด ไม่มีความจริงและไม่มีความจริงที่ไม่มีแก่นแท้ที่เป็นรูปธรรม Constructivism เชื่อว่าหัวสมอง (mind)

เป็นเครื่องมือและส่วนประกอบที่สำคัญที่จะแปลความหมายของเหตุการณ์ วัตถุ และทัศนะในโลกของความเป็นจริง สิ่งที่ห้วสมองรับรู้และเข้าใจประกอบกันเป็นฐานความรู้เฉพาะส่วนตัวของแต่ละคน โลกส่งผ่านทุกอย่างมาถันกรองย้งห้วสมองก่อนที่จะออกมาเป็นสิ่งที่รับรู้และเข้าใจ กล่าวโดยสรุป สิ่งสำคัญของความเชื่อแนว Constructivism คือ แต่ละคนรับรู้และเข้าใจโลกภายนอกก่อนข้างจะแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับประสบการณ์เกี่ยวกับโลกภายนอกนั้น และความเชื่อเกี่ยวกับประสบการณ์เหล่านั้น

1.2 ลักษณะการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีสรรรคนิยม

ลักษณะการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีสรรรคนิยม เอกสารจากนักการศึกษาหลายท่านสามารถประมวลได้ในรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้ (Osborne and Wittrock, 1983: 489–508; Wilson, And Cole, 1991: 59–61; Curry, 2540; Suvery and Duffy, 1955: 1–38; อ้างถึงใน ภิญญาพัชนี ปลาภัคทอง, 2551: 82)

1.2.1 การเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างความหมายและตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน โดยทั่วไปนักเรียนจะสร้างความหมายจากสิ่งที่ตัวเองรับรู้ตามประสบการณ์เดิมของตน ความหมายที่นักเรียนสร้างขึ้นอาจสอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับความหมายที่ผู้เชี่ยวชาญสาขานั้นยอมรับก็ได้ ตามแนวทฤษฎีสรรรคนิยมถือว่าความหมายที่นักเรียนสร้างขึ้น ไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด แต่เรียกว่าไม่สอดคล้องกับความหมายที่ผู้เชี่ยวชาญยอมรับในขณะนั้นเรียกว่า มโนทัศน์คลาดเคลื่อน การจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดนี้จึงเน้นให้นักเรียนและบุคคลที่แวดล้อมนักเรียน ตรวจสอบความหมายที่นักเรียนสร้างขึ้น ในขณะที่มีการเรียนการสอนหากพบว่านักเรียนมีมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนครูในฐานะที่เป็นผู้คอยอำนวยความสะดวกในการเรียนของนักเรียน จะต้องจัดกิจกรรมให้นักเรียนมีโอกาสได้พิจารณาตรวจสอบมโนทัศน์ของตนเองอีกครั้ง โดยครูอาจต้องจัดกิจกรรมในทำนองเดียวกันนี้หลายครั้งจึงจะสามารถแก้ไขมโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อนของนักเรียนได้ สรุปได้ว่า นักเรียนต้องรับผิดชอบในการตรวจสอบความรู้ที่ตนเองสร้างขึ้นว่าสอดคล้องหรือคลาดเคลื่อนจากความรู้ที่ผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้น ๆ ยอมรับหรือไม่

1.2.2 การเรียนรู้ขึ้นอยู่กับความรู้เดิมของนักเรียน การเรียนรู้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับบริบททางสังคม วัฒนธรรม และสภาพแวดล้อมเท่านั้น แต่การเรียนรู้ยังขึ้นอยู่กับความรู้เดิม แรงจูงใจ ความคิด และอารมณ์ของนักเรียนอีกด้วย เพราะสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการเลือกรับสิ่งเร้าและวิธีการที่นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งเหล่านั้น และยังมีผู้กล่าวอีกว่า ความรู้ที่ติดมากับตัวนักเรียนจะมีอิทธิพลต่อการที่นักเรียนจะเลือกเรียนอะไร และใช้วิธีเรียนรู้อย่างไร การจัดการเรียนการสอนแนวคิดนี้จึงเน้นความสำคัญเกี่ยวกับความรู้เดิมของนักเรียน

1.2.3 การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่นักเรียนแก้ปัญหาหรือสืบสอบเพิ่มเติม เพื่อลดความขัดแย้งทางความคิดของตนเอง นักการศึกษาหลายท่านอธิบายถึงการเรียนรู้ของมูมมอญนี้ว่า จัดการเรียนการสอนตามแนวนี้ว่าควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ในการแก้ปัญหาตามสภาพจริง หรือควรส่งเสริมให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง และทำการสืบสอบด้วยตนเอง เครื่องมือสำคัญที่บุคคลนำมาใช้ คือ ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ทักษะการคิดระดับสูง วิธีการทางวิทยาศาสตร์

1.2.4 การเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสังคม นักการศึกษาหลายท่านอธิบายการเรียนรู้ตามแนวคิดนี้ว่า เกิดจากการปฏิสัมพันธ์กันทางสังคม ซึ่งอธิบายผลจากการร่วมมือกันทางสังคมไว้ว่า ความรู้สามารถถ่ายโอนจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่งได้ แต่การแลกเปลี่ยนและสะท้อนความคิดให้เห็นแก่กันและกัน การเหตุผลกับความคิดเห็นของตนเองหรือโต้แย้งความคิดเห็นของบุคคลอื่น ทำให้นักเรียนได้มีโอกาสพิจารณากระบวนการคิดของตนเองเปรียบเทียบกับกระบวนการคิดของผู้อื่น ทำให้มีการเจรจาต่อรองเกี่ยวกับการสร้างความหมายของสิ่งต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนสามารถปรับเปลี่ยนความเข้าใจของตนเองเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนได้

1.2.5 การเรียนรู้เป็นกระบวนการกำกับตนเองของนักเรียน นักการศึกษาเชื่อว่า การกำกับตนเองเป็นองค์ประกอบสำคัญของการเรียนรู้ ตามแนวคิดทฤษฎีสรณนิคมนี้ นักเรียนต้องรับผิดชอบเกี่ยวกับการเรียนรู้ของตนเอง ด้วยการทำให้การเรียนรู้นั้นเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย คือ เข้าใจเรื่องที่เรียนได้อย่างลึกซึ้ง จนสามารถสร้างความหมายของสิ่งนั้น ๆ ได้ด้วยตนเอง รวมทั้งสามารถนำความรู้และกระบวนการเรียนรู้ไปใช้ในบริบทอื่นได้ เป็นความรับผิดชอบของนักเรียนที่ต้องทำความเข้าใจ โน้ตค้นเฉพาะของเรื่องที่เรียนว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างไร เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในลักษณะที่เป็นองค์รวม

สรุปลักษณะการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีสรณนิคม คือ นักเรียนเป็นผู้สร้างความรู้หรือความหมายของสิ่งที่รับรู้ขึ้นมาด้วยตนเอง โดยนักเรียนแต่ละคนอาจสร้างความหมายของสิ่งที่รับรู้แตกต่างกันตามความรู้เดิมของแต่ละคน การสร้างความรู้ของนักเรียนเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและเกี่ยวข้องกับกระบวนการอื่น ๆ อย่างน้อย 3 กระบวนการ คือ กระบวนการกำกับตนเอง กระบวนการทางสังคม และกระบวนการสืบสอบ

1.3 การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีสรณนิคม

เนื่องจากทฤษฎีสรณนิคม ไม่ใช่วิธีสอน จึงใช้การตีความทฤษฎีแล้วจึงนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน ดังนั้นแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีสรณนิคม จึงมีหลากหลาย สามารถประมวลได้ดังนี้ (Murphy, 1977 อ้างถึงใน Singhanat Nomniam, 2010)

- 1.3.1 กระตุ้นให้นักเรียนใช้มุมมองที่หลากหลายในการนำเสนอความหมายของมโนทัศน์
- 1.3.2 นักเรียนเป็นผู้กำหนดเป้าหมายและจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ของตนเองหรือจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนเกิดจากการเจรจาต่อรองระหว่างนักเรียนกับครู
- 1.3.3 ครูแสดงบทบาทเป็นผู้ชี้แนะ ผู้กำกับ ผู้ฝึกฝน ผู้อำนวยการความสะดวกในการเรียนของนักเรียน
- 1.3.4 จัดบริบทของการเรียน เช่น กิจกรรม โอกาส เครื่องมือ สภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมวิธีการคิดและการกำกับเกี่ยวกับการรับรู้ของตนเอง
- 1.3.5 นักเรียนมีบทบาทสำคัญในการสร้างความรู้และกำกับการเรียนรู้ของตนเอง
- 1.3.6 จัดสถานการณ์การเรียนรู้ สภาพแวดล้อม ทักษะ เนื้อหา และงานที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนตามสภาพที่เป็นจริง
- 1.3.7 ใช้ข้อมูลจากแหล่งปฐมภูมิ เพื่อยืนยันตามสภาพการณ์ที่เป็นจริง
- 1.3.8 เสริมสร้างความรู้ด้วยตนเอง ด้วยการเจรจาต่อรองทางสังคมและการเรียนรู้ร่วมกัน
- 1.3.9 พิจารณาความรู้เดิม ความเชื่อ ที่สั่นคลอน ของนักเรียนประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
- 1.3.10 ส่งเสริมการแก้ปัญหา ทักษะการคิดระดับสูงและความเข้าใจเรื่องที่เรียนอย่างลึกซึ้ง
- 1.3.11 นำความผิดพลาด ความเชื่อที่ไม่ถูกต้องของนักเรียนมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้
- 1.3.12 ส่งเสริมให้นักเรียนค้นหาความรู้อย่างอิสระ วางแผนและการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ของตนเอง
- 1.3.13 ให้นักเรียนได้เรียนรู้งานที่ซับซ้อน ทักษะ และความรู้ที่จำเป็นจากการลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง
- 1.3.14 ส่งเสริมให้นักเรียนสร้างความสัมพันธ์ระหว่างมโนทัศน์ของเรื่องที่เรียน
- 1.3.15 อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ของนักเรียน โดยให้คำแนะนำหรือให้ทำงานร่วมกับผู้อื่น
- 1.3.16 วัดผลการเรียนรู้ของนักเรียนตามสภาพที่เป็นจริงขณะดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน

1.4. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนสร้างความรู้ตามแนว Constructivism มีขั้นตอนที่น่าสนใจดังนี้

1.4.1 ขั้นนำ (orientation) เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะรับรู้ถึงจุดมุ่งหมายและมีแรงจูงใจในการเรียนบทเรียน

1.4.2 ขั้นทบทวนความรู้เดิม (elicitation of the prior knowledge) เป็นขั้นที่ผู้เรียนแสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจเดิมที่มีอยู่เกี่ยวกับเรื่องที่จะเรียน วิธีการให้ผู้เรียนแสดงออกอาจทำได้ โดยการอภิปรายกลุ่ม การให้ผู้เรียนออกแบบโปสเตอร์ หรือการให้ผู้เรียนเขียนเพื่อแสดงความรู้ความเข้าใจที่เขามีอยู่ ผู้เรียนอาจเสนอความรู้เดิมด้วยเทคนิคผังกราฟิก (graphic organizers) ขั้นนี้ทำให้เกิดความขัดแย้งทางปัญญา (cognitive conflict) หรือเกิดภาวะไม่สมดุล (unequilibrium)

1.4.3 ขั้นปรับเปลี่ยนความคิด (turning restructuring of ideas) นับเป็นขั้นตอนที่สำคัญหรือเป็นหัวใจสำคัญตามแนว Constructivism ขั้นนี้ประกอบด้วยขั้นตอนย่อย ดังนี้

1) ทำความกระจ่างและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกันและกัน (clarification and exchange of ideas) ผู้เรียนจะเข้าใจได้ดีขึ้น เมื่อได้พิจารณาความแตกต่างและความขัดแย้งระหว่างความคิดของตนเองกับของคนอื่น ผู้สอนจะมีหน้าที่อำนวยความสะดวก เช่น กำหนดประเด็น กระตุ้นให้คิด

2) การสร้างความคิดใหม่ (Construction of new ideas) จากการอภิปรายและการสาธิต ผู้เรียนจะเห็นแนวทางแบบวิธีการที่หลากหลายในการตีความปรากฏการณ์ หรือเหตุการณ์ แล้วกำหนดความคิดใหม่ หรือความรู้ใหม่

3) ประเมินความคิดใหม่ (evaluation of the new ideas) โดยการทดลองหรือการคิดอย่างลึกซึ้ง ผู้เรียนควรหาแนวทางที่ดีที่สุดในการทดสอบความคิดหรือความรู้ ในขั้นตอนนี้ ผู้เรียนอาจจะรู้สึกไม่พึงพอใจความคิดความเข้าใจที่เคยมีอยู่ เนื่องจากหลักฐานการทดลองสนับสนุนแนวคิดใหม่มากกว่า

1.4.4 ขั้นนำความคิดไปใช้ (application of ideas) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนมีโอกาสใช้แนวคิดหรือความรู้ความเข้าใจที่พัฒนาขึ้นมาใหม่ในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งที่คุ้นเคยและไม่คุ้นเคย เป็นการแสดงว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย การเรียนรู้ที่ไม่มีการนำความรู้ไปใช้เรียกว่า เรียนหนังสือไม่ใช่เรียนรู้

1.4.5 **ขั้นทบทวน (review)** เป็นขั้นตอนสุดท้ายผู้เรียนจะได้ทบทวนว่า ความคิดความเข้าใจของเขาได้เปลี่ยนไป โดยการเปรียบเทียบความคิดเมื่อเริ่มต้นบทเรียนกับความคิดของเขาเมื่อสิ้นสุดบทเรียน ความรู้ที่ผู้เรียนสร้างด้วยตนเองนั้นจะทำให้เกิดโครงสร้างทางปัญญา (cognitive structure) ปรากฏในช่วงความจำระยะยาว (long-term memory) เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย ผู้เรียนสามารถจำได้ถาวรและสามารถนำไปใช้ได้ ในสถานการณ์ต่าง ๆ เพราะโครงสร้างทางปัญญาคือกรอบของความหมาย หรือแบบแผนที่บุคคลสร้างขึ้น ใช้เป็นเครื่องมือในการตีความหมาย ให้เหตุผลแก้ปัญหา ตลอดจนใช้เป็นพื้นฐานสำหรับการสร้างโครงสร้างทางปัญญาใหม่ นอกจากนี้ยังทบทวนเกี่ยวกับความรู้สึกที่เกิดขึ้น ทบทวนว่าจะนำความรู้ไปใช้ได้อย่างไร และยังมีเรื่องใดที่ยังสงสัยอยู่อีกบ้าง

ทฤษฎีสรณนิยม Constructivism เป็นทฤษฎีที่ว่าด้วยการสร้างความรู้ ได้มีการเปลี่ยนจากเดิมที่เน้นการศึกษาปัจจัยภายนอกมาเป็นสิ่งเร้าภายใน ซึ่งได้แก่ ความรู้ความเข้าใจ หรือกระบวนการรู้คิด กระบวนการคิด (Cognitive processes) ที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ จากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยภายในมีส่วนช่วยทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย และความรู้เดิมมีส่วนเกี่ยวข้องและเสริมสร้างความเข้าใจ สามารถสรุปเป็นสาระสำคัญได้ดังนี้ 1) ความรู้ของบุคคลใด คือ โครงสร้างทางปัญญาของบุคคลนั้นที่สร้างขึ้นจากประสบการณ์ในการคลี่คลายสถานการณ์ที่เป็นปัญหาและสามารถนำไปใช้เป็นฐานในการแก้ปัญหาหรืออธิบายสถานการณ์อื่น ๆ ได้ 2) นักเรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยวิธีการที่ต่าง ๆ กัน โดยอาศัยประสบการณ์และโครงสร้างทางปัญญาที่มีอยู่เดิม ความสนใจและแรงจูงใจภายในตนเองเป็นจุดเริ่มต้น 3) ครูมีหน้าที่จัดการให้นักเรียนได้ปรับขยายโครงสร้างทางปัญญาของนักเรียนเอง ภายใต้ข้อสมมติฐานต่อไปนี้ 3.1) สถานการณ์ที่เป็นปัญหาและปฏิสัมพันธ์ทางสังคมก่อให้เกิดความขัดแย้งทางปัญญา 3.2) ความขัดแย้งทางปัญญาเป็นแรงจูงใจภายในให้เกิดกิจกรรมการไตร่ตรองเพื่อขจัดความขัดแย้งนั้น และจะจบลงด้วยความแจ่มชัดที่สามารถอธิบายสถานการณ์ดังกล่าว สามารถแก้ปัญหาได้ ตลอดจนได้เรียนรู้และพึงพอใจกับผลที่ได้รับ 3.3) การไตร่ตรองบนฐานแห่งประสบการณ์และ โครงสร้างทางปัญญาที่มีอยู่เดิมภายใต้การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม กระตุ้นให้มีการสร้างโครงสร้างใหม่ทางปัญญา

2. ทฤษฎีการเรียนรู้แบบการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classic Conditioning Theory)

ทฤษฎีการเรียนรู้แบบการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิกนั้น ผู้ริเริ่มตั้งทฤษฎีนี้เป็นคนแรก คือ พาฟลอฟ (Pavlov) ต่อมาภายหลังวัตสัน (Watson) ได้นำเอาแนวคิดของพาฟลอฟไปดัดแปลงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ซึ่งจะขอนำเสนอแยกเป็นรายบุคคลดังนี้ (สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2544)

2.1 พาฟลอฟ (Pavlov)

พาฟลอฟ (Ivan Petrovich Pavlov) เป็นนักวิทยาศาสตร์ชาวรัสเซียที่มีชื่อเสียง ซึ่งมีชีวิตอยู่ระหว่าง ปี ค.ศ. 1849–1936 และถึงแก่กรรมเมื่ออายุประมาณ 87 ปี

พาฟลอฟเป็นนักวิทยาศาสตร์ สนใจศึกษาระบบหมุนเวียนโลหิตและระบบหัวใจ และได้หันไปสนใจศึกษาเกี่ยวกับระบบย่อยอาหาร จนทำให้เขาได้รับรางวัลโนเบลสาขาสรีรวิทยา ในปี ค.ศ. 1904 จากการวิจัยเรื่อง สรีรวิทยาของการย่อยอาหาร

ต่อมาพาฟลอฟได้หันมาสนใจเกี่ยวกับด้านจิตเวช (Psychiatry) และได้ใช้เวลาในช่วงบั้นปลายของชีวิตในการสังเกตความเป็นไปในโรงพยาบาลโรคจิต และพยายามนำการสังเกตเข้ามาเกี่ยวข้องกับการทดลองสุนัขในห้องปฏิบัติการจนได้รับชื่อเสียงโด่งดัง และได้ชื่อว่าเป็นผู้ตั้งทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิกขึ้น

ในการวิจัยเกี่ยวกับการย่อยอาหารของสุนัข (ค.ศ. 1904) พาฟลอฟสังเกตว่า สุนัขมีน้ำลายไหลออกมา เมื่อเห็นผู้ทดลองนำอาหารมาให้ พาฟลอฟจึงสนใจในพฤติกรรมน้ำลายไหลของสุนัขก่อนที่ได้รับอาหารมาก และได้ทำการศึกษาเรื่องนี้อย่างมีระเบียบและการทำการวิจัยเรื่องนี้อย่างละเอียด ซึ่งการทดลองของพาฟลอฟเป็นตัวอย่างที่ดีของการใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์มาศึกษาพฤติกรรม เพราะเป็นการทดลองที่ใช้การควบคุมที่ดีมาก ทำให้พาฟลอฟได้ค้นพบหลักการที่เรียกว่า Classic Conditioning ซึ่งการทดลองดังกล่าวอธิบายได้ดังนี้ พาฟลอฟได้ทำการทดลองโดยการสั่นกระดิ่งและให้ผงเนื้อแก่สุนัข โดยทำซ้ำควบคู่กันหลายครั้ง และในที่สุดหยุดให้อาหารเพียงแต่สั่นกระดิ่ง ก็ปรากฏว่าสุนัขก็ยังคงมีน้ำลายไหลได้ ปรากฏการณ์เช่นนี้เรียกว่า พฤติกรรมของสุนัขถูกวางเงื่อนไข หรือการเรียนรู้แบบการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก

พาฟลอฟเชื่อว่า การเรียนรู้ของสิ่งมีชีวิตเกิดจากการวางเงื่อนไข (Conditioning) คือ การตอบสนองหรือการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นนั้น ๆ ต้องมีเงื่อนไขหรือมีการสร้างสถานการณ์ให้เกิดขึ้น เช่น สุนัขได้ยินเสียงกระดิ่งแล้วน้ำลายไหล เป็นต้น โดยเสียงกระดิ่งคือสิ่งเร้าที่ต้องการให้เกิดการเรียนรู้จากการวางเงื่อนไข ซึ่งเรียกว่า “สิ่งเร้าที่วางเงื่อนไข (Conditioned stimulus) และปฏิบัติกริยาการเกิดน้ำลายไหลของสุนัขเรียกว่า “การตอบสนองที่ถูกวางเงื่อนไข (Conditioned response) ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงการเรียนรู้จากการวางเงื่อนไข

ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิกของพาฟลอฟนอกจากจะเป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการวางเงื่อนไขหรือมีการสร้างสถานการณ์ขึ้นมาแล้ว ยังหมายถึงการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับปฏิกิริยาตอบสนองอย่างฉับพลัน หรือปฏิกิริยาสะท้อน (Reflex) ซึ่งพาฟลอฟได้อธิบายเรื่องราวการวางเงื่อนไขในแง่ของสิ่งเร้า (Stimulus-S) และการตอบสนอง (Response-R) ว่า อินทรีย์มีการเชื่อมโยงสิ่งเร้าบางอย่างกับการตอบสนองบางอย่างมาตั้งแต่แรกเกิด แล้วพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ

เมื่อเติบโตขึ้นตามธรรมชาติ โดยสิ่งเร้าที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติเรียกว่า สิ่งเร้าที่ไม่ได้วางเงื่อนไข (Unconditioned stimulus = UCS) หมายถึง สิ่งเร้าที่มีอยู่ในธรรมชาติ และเมื่อนำมาใช้คู่กับสิ่งเร้าที่วางเงื่อนไขแล้วทำให้เกิดการเรียนรู้หรือตอบสนองจากการวางเงื่อนไขได้ และการตอบสนองที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติเรียกว่า การตอบสนองที่ไม่ได้วางเงื่อนไข (Unconditioned response = UCR) ซึ่งหมายถึง การตอบสนองตามธรรมชาติที่ไม่ต้องมีการบังคับ เช่น การเคาะเอ็นที่สะบ้าหัวเข่าทำให้เกิดการกระตุกขึ้นนั้น เป็นปฏิกิริยาสะท้อนโดยธรรมชาติ (Reflex) สมมุติว่าเราสร้างการเชื่อมโยงบางอย่างขึ้นในระบบประสาท เช่น ลั่นกระดิ่งทุกครั้งที่มีการเคาะหัวเข่า จากนั้นเข่าจะกระตุกเมื่อได้ยินเสียงกระดิ่ง โดยไม่ต้องเคาะหัวเข่า เป็นต้น

จากหลักการข้างต้นสามารถสรุปหลักการเรียนรู้ของพาฟลอฟเป็นแผนผัง ดังนี้

การวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก = สิ่งเร้าที่วางเงื่อนไข + สิ่งเร้าที่ไม่ได้วางเงื่อนไข = การเรียนรู้

ในการทดลองของพาฟลอฟนั้น พบว่า 1) การวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก ควรเริ่มจากการเสนอสิ่งเร้าที่วางเงื่อนไขก่อน แล้วจึงเสนอสิ่งเร้าที่ไม่วางเงื่อนไข 2) ช่วงเวลาในการให้สิ่งเร้าที่วางเงื่อนไข และไม่วางเงื่อนไขที่แตกต่างกัน ทำให้เกิดการตอบสนองที่แตกต่างกัน 3) ถ้ามีการวางเงื่อนไขซ้ำกันบ่อยครั้ง (หมายถึงการให้สิ่งเร้าที่วางเงื่อนไขหลาย ๆ สิ่ง) การตอบสนองก็จะมีกำลังอ่อนลงมากยิ่งขึ้น

จากการสังเกตสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการทดลองของพาฟลอฟ สามารถสรุปออกมาเป็นทฤษฎีการเรียนรู้ และกฎการเรียนรู้ดังนี้

2.2 วัตสัน (Watson)

จอห์น บี วัตสัน (John B. Watson) เป็นนักจิตวิทยาชาวอเมริกัน มีช่วงชีวิตอยู่ระหว่างปี ค.ศ. 1878–1958 รวมอายุได้ 90 ปี วัตสันได้นำเอาทฤษฎีของพาฟลอฟมาเป็นหลักสำคัญในการอธิบายเรื่องการเรียน ผลงานของวัตสันได้รับความนิยมนำแพร่หลายจนได้รับการยกย่องว่าเป็น “บิดาของจิตวิทยาพฤติกรรมนิยม” ทฤษฎีของเขามีลักษณะในการอธิบายเรื่องการเกิดอารมณ์จากการวางเงื่อนไข (Conditioned emotion)

วัตสัน ได้ทำการทดลองโดยให้เด็กคนหนึ่งเล่นกับหนูขาว และขณะที่เด็กกำลังจะจับหนูขาว ก็ทำเสียงดังจนเด็กตกใจร้องไห้ หลังจากนั้นเด็กก็จะกลัวและร้องไห้เมื่อเห็นหนูขาว ต่อมาทดลองให้นำหนูขาวมาให้เด็กดู โดยแม่จะกอดเด็กไว้ จากนั้นเด็กก็จะค่อย ๆ หายกลัวหนูขาว

จากการทดลองดังกล่าว วัตสันสรุปเป็นทฤษฎีการเรียนรู้ ดังนี้ 1) พฤติกรรมเป็นสิ่งที่สามารถควบคุมให้เกิดขึ้นได้ โดยการควบคุมสิ่งเร้าที่วางเงื่อนไขให้สัมพันธ์กับสิ่งเร้าตามธรรมชาติ และการเรียนรู้จะคงทนถาวรหากมีการให้สิ่งเร้าที่สัมพันธ์กันนั้นควบคู่กันไปอย่างสม่ำเสมอ 2) เมื่อสามารถทำให้เกิดพฤติกรรมใด ๆ ได้ ก็สามารถลดพฤติกรรมนั้นให้หายไป

2.3 การประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน

2.3.1 ในแง่ของความแตกต่างระหว่างบุคคล ความแตกต่างทางด้านอารมณ์มีแบบแผนการตอบสนองได้ไม่เท่ากัน จำเป็นต้องคำนึงถึงสภาพทางอารมณ์ผู้เรียนว่าเหมาะสมที่จะสอนเนื้อหาอะไร

2.3.2 การวางเงื่อนไข เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางด้านอารมณ์ด้วย โดยปกติผู้สอนสามารถทำให้ผู้เรียนรู้สึกชอบหรือไม่ชอบเนื้อหาที่เรียนหรือสิ่งแวดล้อมในการเรียน

2.3.3 การลบพฤติกรรมที่วางเงื่อนไข ผู้เรียนที่ถูกวางเงื่อนไขให้กลัวผู้สอน เราอาจช่วยได้โดยป้องกันไม่ให้ผู้สอนทำโทษเขา

2.3.4 การสรุปความเหมือนและการแยกความแตกต่าง เช่น การอ่านและการสะกดคำ ผู้เรียนที่สามารถสะกดคำว่า "round" เขาก็ควรจะเรียนคำทุกคำที่ออกเสียง o-u-n-d ไปในขณะเดียวกันได้ เช่นคำว่า found bound sound ground แต่คำว่า wound (บาดแผล) นั้น ไม่ควรเอาเข้ามารวมกับคำที่ออกเสียง o-u-n-d และควรฝึกให้รู้จักแยกคำนี้ออกจากกลุ่ม

3. ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบต่อเนื่องของกัทธรี (Guthrie's Contiguous Conditioning theory)

เอ็ดวิน อาร์ กัทธรี (Edwin R. Guthrie) มีช่วงชีวิตอยู่ในระหว่างปี ค.ศ. 1886–1959 รวมอายุได้ 73 ปี เป็นศาสตราจารย์ทางจิตวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยวอชิงตันสหรัฐอเมริกา เป็นบุคคลสำคัญบุคคลหนึ่งที่ทำให้วงการทฤษฎีการเรียนรู้ก้าวหน้าไปได้ไกล จุดเริ่มต้นของทฤษฎีการเรียนรู้ของเขา มีรากฐานมาจาก “ทฤษฎีการเรียนรู้ของวัตสัน” คือ การศึกษาการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิกหรือผลจากการแสดงปฏิกิริยาสะท้อน (Reflex) เน้นถึงการเรียนรู้แบบสัมพันธ์ต่อเนื่อง แต่ต่อมาเขาได้พัฒนาทฤษฎีของเขาให้มีเอกลักษณ์ของตนเองมากขึ้น

แรกเริ่มเดิมที กัทธรี เริ่มอาชีพจากการเป็นครูจนกระทั่งเขาอายุ 45 ปี เขาจึงเริ่มหันมาสนใจสอนเฉพาะวิชาทางจิตวิทยาแก่นิสิตปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยวอชิงตัน จนกระทั่งเป็นศาสตราจารย์ทางจิตวิทยาดังกล่าวข้างต้น ด้วยเหตุนี้เขาจึงศึกษาทางด้านปรัชญามาก่อนที่จะศึกษาทางด้านจิตวิทยา

ในปี ค.ศ. 1921 สมิธ (Smith) และกัทธรี ได้เขียนหนังสือชื่อจิตวิทยาเบื้องต้น (Introductory psychology textbook) ขึ้น กล่าวถึงการวางเงื่อนไขที่ซับซ้อนต่าง ๆ มากกว่าของวัตสันและพาฟลอฟ

ในปี ค.ศ. 1935 กัทธรี เขียนหนังสือเกี่ยวกับจิตวิทยาการเรียนรู้ (The Psychology of Learning) ต่อมามีการแก้ไขปรับปรุงในปี ค.ศ. 1952 เป็นเรื่องการเรียนรู้จากการวางเงื่อนไขเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ต่อเนื่องระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง (S-R) นั่นเอง ครั้งหลังสุดหนังสือได้ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1959 เป็นฉบับที่แก้ไขปรับปรุง ซึ่งได้รับความนิยมจนกระทั่งถึงปัจจุบัน กัทธรีมีความคิดขัดแย้งกับธอร์นไดค์ แต่เห็นด้วยกับวัตสันและพาฟลอฟ

4. ทฤษฎีการเรียนรู้ของฮัลล์ (Hull's Systematic Behavior Theory)

ฮัลล์ (Clark L. Hull) เป็นนักจิตวิทยาพฤติกรรมนิยมที่มีชื่อเสียงผู้หนึ่งของสหรัฐอเมริกา มีช่วงชีวิตอยู่ในระหว่าง ปี ค.ศ. 1884–1952 และได้ทำการทดลองทางด้านจิตวิทยาการเรียนรู้จนมีชื่อเสียงโด่งดัง การทดลองดังกล่าว คือ การทดลองโดยฝึกให้หนูกดคัน โดยแบ่งหนูออกเป็นกลุ่ม ๆ แต่ละกลุ่มอดอาหาร 24 ชั่วโมง และแต่ละกลุ่มมีแบบแผนในการเสริมแรงแบบตายตัวต่างกัน บางกลุ่มกดคัน 5 ครั้ง จึงได้อาหาร ไปจนถึงกลุ่มที่กด 90 ครั้ง จึงได้อาหาร และอีกพวกหนึ่งทดลองแบบเดียวกัน แต่อดอาหาร 3 ชั่วโมง ปรากฏว่ายี่งอดอาหารมาก คือ มีแรงขับมาก จะมีผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความเข้มของนิสิต คือ จะทำให้การเชื่อมโยงระหว่างอวัยวะรับสัมผัส (Receptor) กับอวัยวะแสดงออก (Effector) เข้มแข็งขึ้น ดังนั้นเมื่อหนูหิวมากจึงมีพฤติกรรมกดคันเร็วขึ้น

4.1 การนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน

4.1.1 ในการจัดการเรียนการสอน ควรคำนึงถึงความพร้อม ความสามารถ และเวลาที่ผู้เรียนจะเรียนได้ดีที่สุด

4.1.2 ผู้เรียนมีระดับของการแสดงออกไม่เท่ากัน ในการจัดการเรียนการสอน ควรให้ทางเลือกที่หลากหลาย เพื่อผู้เรียนจะสามารถตอบสนองตามระดับความสามารถของตน

4.1.3 การให้การเสริมแรงในช่วงที่ใกล้เคียงกับเป้าหมายมากที่สุด จะช่วยทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี

4.2 องค์ประกอบต่าง ๆ ที่จำเป็นในการเรียนรู้ของฮัลล์ ดังนี้

4.2.1 ความสามารถ (Capacity) ในการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลที่มีความแตกต่างกัน

4.2.2 การจูงใจ (Motivation) คือ การช่วยให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ขึ้น โดยการสร้างแรงขับ (Drive) ให้เกิดขึ้นมาก ๆ ในตัวผู้เรียน

4.2.3 การเสริมแรง (Reinforcement) ฮัลล์เน้นว่าการเสริมแรงทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี และเน้นจำนวนครั้งของการเสริมแรงมากกว่าปริมาณของการเสริมแรงที่ให้ในแต่ละครั้ง

4.2.4 ความเข้าใจ (Understanding) การเรียนรู้โดยการสร้างความเข้าใจให้เกิดขึ้นอย่างแท้จริง เมื่อไปประสบปัญหาที่คล้ายคลึงกับประสบการณ์เดิม ย่อมจะแก้ปัญหาโดยใช้ความเข้าใจได้เป็นผลสำเร็จอย่างยิ่ง

4.2.5 การถ่ายโอนการเรียนรู้ (Transfer of Learning) ถ้าการเรียนรู้ใหม่คล้ายคลึงกับการเรียนรู้เดิมในอดีต อินทรีย์จะสามารถตอบสนองต่อการเรียนรู้ใหม่เหมือนกับการเรียนรู้เดิม

4.2.6 การลืม (Forgetting) เมื่อกาลเวลาผ่านไปนาน ๆ และอินทรีย์ไม่ได้ใช้สิ่งเร้าที่เรียนรู้นั้นบ่อย ๆ (Law of Disused) จะทำให้เกิดการลืมได้

จากที่นำเสนอมาข้างต้นนั้นจะเห็นได้ว่า หลักการทางจิตวิทยาได้เข้ามามีส่วนสำคัญในกระบวนการจัดการเรียนรู้ รวมทั้งกระบวนการสอนของครูผู้สอนเป็นอย่างยิ่ง ฉะนั้นจึงถือได้ว่าผู้สอนหรือผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาจะต้องตระหนักถึงความสำคัญของจิตวิทยาการศึกษาเป็นอย่างยิ่ง

สรุป คือ ทฤษฎีสรณนิยม (Constructivism) เน้นให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และสามารถสร้างความรู้จากสิ่งที่ได้เรียนรู้ อีกทั้งทฤษฎีการวางเงื่อนไข (Conditioning Theory) เข้าของทฤษฎีนี้ คือ พอฟลอบ (Pavlov) เมื่อมีสิ่งเร้ามาสู่นักเรียน จะมีปฏิกิริยาสนองรับ รวมทั้งทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบต่อเนื่องของกัทธรี ซึ่งพัฒนามาจากทฤษฎีการวางเงื่อนไข แต่เน้นความต่อเนื่องของการเรียนรู้ และทฤษฎีการเรียนรู้ของฮัลล์ เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เป็นกลุ่ม และเน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งทั้ง 4 ทฤษฎีนี้ได้ประยุกต์ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้

การจัดการเรียนรู้แบบโครงงาน

การจัดการเรียนรู้แบบโครงงาน เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นและให้ความสำคัญที่ตัวผู้เรียน โดยมุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาขีดความสามารถของตนเองอย่างเต็มตามศักยภาพ มีความสมดุลทั้งด้านจิตใจ ร่างกาย ปัญญา และสังคม เป็นผู้รู้จักคิด วิเคราะห์ รักการเรียนรู้ เรียนรู้ได้ด้วยตนเอง มีเจตคติที่ดี มีวินัย มีความรับผิดชอบ และมีทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต รวมทั้งทักษะทางอาชีพ สามารถพึ่งตนเอง และร่วมมือกับผู้อื่นอย่างสร้างสรรค์ ดังมีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

1. ความหมายของโครงงาน

โครงงานเป็นการจัดการเรียนรู้รูปแบบหนึ่ง ที่ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองจากการลงมือปฏิบัติจริงในลักษณะของการศึกษา สำรวจ ค้นคว้า ทดลอง ประดิษฐ์คิดค้น โดยมีผู้สอนเป็นผู้คอยกระตุ้น แนะนำ และให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด โครงงานเป็นการบูรณาการระหว่างห้องเรียนกับโลกภายนอกซึ่งเป็นชีวิตจริงของผู้เรียน เพื่อนำไปสู่ความรู้ใหม่ ๆ ด้วยการสร้างความหมาย การแก้ปัญหา

และการค้นพบด้วยตนเอง ทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนความรู้ให้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้สิ่งใหม่ การเรียนรู้จากโครงการสามารถทำได้ทั้งในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาจนกระทั่งถึงระดับอุดมศึกษา และจัดทำได้กับทุกกลุ่มวิชา โดยสามารถบูรณาการภายในกลุ่มวิชาหรือเป็นโครงการที่เป็นการบูรณาการข้ามกลุ่มวิชาก็ได้ และสามารถทำได้ในลักษณะเป็นบุคคลหรือรายกลุ่ม ทั้งนี้ตามความเหมาะสม ความสนใจของผู้เรียนแต่ละคน แต่ละกลุ่ม และแต่ละระดับชั้นปี

2. ประเภทของโครงการ

โครงการเป็นส่วนที่ให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ เพื่อพัฒนาความรู้ ทักษะ และสร้างผลผลิตที่มีคุณภาพ จำแนกเป็น 2 ประเภท ดังนี้ (ปิยะโรจน์ เลี้ยวไฟโรจน์, 2546: 16)

2.1 โครงการตามสาระการเรียนรู้ เป็นโครงการที่บูรณาการความรู้ ทักษะ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ เป็นพื้นฐานในการกำหนดโครงการและการปฏิบัติ

2.2 โครงการตามความสนใจ เป็นโครงการที่ผู้เรียนกำหนดขั้นตอน ความถนัด ความสนใจ และความต้องการ โดยนำเอาความรู้ ทักษะ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมจากสาระการเรียนรู้วิชาต่าง ๆ มาบูรณาการกำหนดเป็นโครงการและการปฏิบัติ ดังนั้นการจัดการเรียนรู้แบบโครงการจึงเป็นการจัดให้สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาผู้เรียน ทั้งด้านจิตใจ ร่างกาย สังคม และสติปัญญา นอกจากนี้อาจจำแนกประเภทของโครงการตามลักษณะการดำเนินการออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้ 1) โครงการที่เป็นการสำรวจ รวบรวมข้อมูล 2) โครงการที่เป็นการค้นคว้า ทดลอง 3) โครงการที่เป็นการศึกษา ความรู้ ทฤษฎี หลักการ หรือแนวคิดใหม่ และ 4) โครงการที่เป็นการประดิษฐ์ คิดค้น

2.2.1 โครงการที่เป็นการสำรวจ รวบรวมข้อมูล

โครงการประเภทนี้ เป็นโครงการที่มีวัตถุประสงค์ เพื่อสำรวจและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการสำรวจนั้นมาจำแนกเป็นหมวดหมู่ และนำเสนอในรูปแบบต่าง ๆ อย่างมีระบบ เพื่อให้เห็นถึงลักษณะหรือความสัมพันธ์ของเรื่องดังกล่าว ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น การปฏิบัติตามโครงการนี้ ผู้เรียนจะต้องไปศึกษา รวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น สอบถาม สัมภาษณ์ สำรวจ โดยใช้เครื่องมือ เช่น แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ แบบบันทึก ฯลฯ ในการรวบรวมข้อมูลที่ต้องการศึกษา

2.2.2 โครงการที่เป็นการค้นคว้า ทดลอง

โครงการประเภทนี้เป็นโครงการที่มีวัตถุประสงค์ เพื่อการศึกษาเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ โดยการออกแบบโครงการในรูปของการทดลอง เพื่อศึกษาว่าตัวแปรหนึ่งจะมีผลต่อตัวแปรที่ต้องการศึกษาอย่างไรบ้าง ด้วยการควบคุมตัวแปรอื่น ๆ ซึ่งอาจมีผลต่อตัวแปรที่ต้องการ

ศึกษาไว้ ขั้นตอนการดำเนินงานประกอบด้วย การกำหนดปัญหา การตั้งวัตถุประสงค์หรือสมมติฐาน การออกแบบทดลอง การรวบรวมข้อมูล การดำเนินการทดลอง การแปลผล และสรุปผลการทดลอง

2.2.3 โครงการงานที่เป็นการศึกษาความรู้ ทฤษฎี หลักการ หรือแนวคิดใหม่ โครงการงานประเภทนี้เป็นโครงการที่มีวัตถุประสงค์ เพื่อเสนอความรู้ ทฤษฎีหลักการ แนวคิดใหม่ ๆ เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ยังไม่มีใครคิดมาก่อน หรือขัดแย้งหรือขยายจากของเดิมที่มีอยู่ ซึ่งความรู้ ทฤษฎี หลักการ หรือแนวคิดที่เสนอต้องผ่านการพิสูจน์อย่างมีหลักการหรือวิธีการที่น่าเชื่อถือตามกติกา/ข้อตกลงที่กำหนดขึ้นมาเอง หรืออาจใช้กติกาหรือข้อตกลงเดิมมาอธิบายข้อความรู้ ทฤษฎี หลักการ แนวคิดใหม่ก็ได้ โครงการงานประเภทนี้ผู้ทำโครงการต้องเป็นผู้ที่มีความรู้พื้นฐานในเรื่องนั้น ๆ เป็นอย่างดี หรือต้องมีการศึกษาค้นคว้าข้อมูลมาประกอบอย่างลึกซึ้ง จึงจะทำให้สามารถกำหนดความรู้ ทฤษฎี หลักการ แนวคิดใหม่ ๆ ขึ้นมาได้

2.2.4 โครงการงานที่เป็นการประดิษฐ์คิดค้น โครงการงานประเภทนี้เป็นโครงการที่มีวัตถุประสงค์ คือ การนำเอาความรู้ ทฤษฎีหลักการ หรือแนวคิดมาประยุกต์ใช้ โดยการประดิษฐ์เป็นเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในการเรียน การทำงาน หรือการใช้สอยอื่น ๆ การประดิษฐ์คิดค้นตามโครงการนี้ อาจเป็นการประดิษฐ์ขึ้นมาใหม่โดยที่ยังไม่มีใครทำหรืออาจเป็นการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง หรือดัดแปลงของเดิมที่มีอยู่แล้ว ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ รวมทั้งการสร้างแบบจำลองต่าง ๆ เพื่อประกอบการอธิบายแนวคิดในเรื่องต่าง ๆ โครงการงานที่เป็นการประดิษฐ์คิดค้นนี้จะครอบคลุมเรื่องต่าง ๆ ทั้งวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษา สังคม อาชีพ สิ่งแวดล้อม ฯลฯ

3. ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบโครงการ

ในการดำเนินงานโครงการ มีขั้นตอนที่สำคัญประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้ (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์, 2545: 34)

3.1 ขั้นตอนที่ 1 การคิดและเลือกหัวข้อเรื่อง

การดำเนินงานตามขั้นตอนนี้ เป็นการคิดหาหัวข้อเรื่องที่จะทำโครงการ โดยผู้เรียนต้องตั้งต้นด้วยคำถามที่ว่า (จะศึกษาอะไร) (ทำไมต้องศึกษาเรื่องดังกล่าว) สิ่งที่จะนำมากำหนดเป็นหัวข้อเรื่องโครงการ จะได้มาจากปัญหา คำถามหรือความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องต่าง ๆ ของผู้เรียนเอง ซึ่งเป็นผลจากการที่ผู้เรียนได้อ่านจากหนังสือ เอกสาร บทความ ฟังการบรรยาย การสนทนา หรือจากการที่ได้ไปดูงานทัศนศึกษา ชมนิทรรศการ หรือสังเกตจากปรากฏการณ์ต่าง ๆ รอบข้าง

3.2 ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องนี้ รวมไปถึงการขอคำปรึกษา หรือข้อมูลรายละเอียดอื่น ๆ จากผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เกี่ยวข้องทุกระดับ รวมทั้งการสำรวจวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ด้วย

3.3 ขั้นตอนที่ 3 การเขียนเค้าโครงของโครงการ

การดำเนินงานตามขั้นตอนนี้ เป็นการสร้างแผนที่ความคิด เป็นการนำเอาภาพของงาน และภาพของความสำเร็จของโครงการที่วิเคราะห์ไว้มาจัดทำรายละเอียด เพื่อแสดงแนวคิด แผน และ ขั้นตอนการทำโครงการ โดยทั่วไปเค้าโครงของโครงการจะประกอบด้วยหัวข้อต่าง ๆ เช่นเดียวกับ โครงการ ซึ่งได้แก่

ตาราง 3 การเขียนเค้าโครงของโครงการ (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์, 2544: 39)

หัวข้อ/รายการรายละเอียดที่ต้องระบุ	หัวข้อ/รายการรายละเอียดที่ต้องระบุ
1. ชื่อโครงการ	ทำอะไร กับใคร เพื่ออะไร
2. ชื่อผู้ทำโครงการ	ผู้รับผิดชอบโครงการ อาจเป็นรายบุคคล หรือรายกลุ่มก็ได้
3. ชื่อที่ปรึกษาโครงการ	ผู้สอน-อาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีในท้องถิ่น ผู้ทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษา
4. ระยะเวลาดำเนินงาน	ควบคุมการทำโครงการของผู้เรียน
5. หลักการและเหตุผล	ระยะเวลาการดำเนินงาน โครงการ ตั้งแต่เริ่มต้นจนเสร็จสิ้นสภาพ
6. จุดหมาย/วัตถุประสงค์	ปัจจุบันที่เป็นความต้องการ และความคาดหวังที่จะเกิดผลสิ่งที่ดี
7. สมมติฐานของการศึกษา (ในกรณีที่เป็นโครงการทดลอง)	ต้องการให้เกิดขึ้นเมื่อสิ้นสุดโครงการทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพข้อตกลง/ข้อกำหนด/เงื่อนไข เพื่อเป็นแนวทางในการพิสูจน์
8. ขั้นตอนการดำเนินงาน	ให้เป็นไปตามที่กำหนดกิจกรรมหรือขั้นตอนการดำเนินงาน
9. ปฏิบัติโครงการ	เครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์สถานที่วัน เวลา และกิจกรรมดำเนินการต่าง ๆ
10. ผลที่คาดว่าจะได้รับ	ตามที่ระบุไว้ในข้อ 8 ตั้งแต่เริ่มต้นจนแล้วเสร็จสภาพของผลที่
11. เอกสารอ้างอิง/บรรณานุกรม	ต้องการให้เกิด ทั้งที่เป็นผลผลิตกระบวนการและผลกระทบชื่อเอกสาร ข้อมูลที่ได้จากแหล่งต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในการดำเนินงาน

3.4 ขั้นตอนที่ 4 การปฏิบัติโครงการ

การดำเนินงานตามขั้นตอนนี้ เป็นการดำเนินงานหลังจากที่โครงการได้รับความเห็นชอบจากผู้สอน-อาจารย์ที่ปรึกษา และได้รับการอนุมัติจากสถานศึกษาแล้ว ผู้เรียนต้องลงมือปฏิบัติงานตามแผนงานที่กำหนดไว้ในเค้าโครงของโครงการ และระหว่างปฏิบัติงานผู้เรียนต้องปฏิบัติงานด้วยความรอบคอบ คำนึงถึงความประหยัดและความปลอดภัยในการทำงานตลอดจน คำนึงถึงสภาพแวดล้อมด้วยในระหว่างปฏิบัติงานตามโครงการ ต้องมีการจดบันทึกข้อมูลต่าง ๆ ไว้อย่างละเอียดว่าทำอะไร ได้ผลอย่างไร ปัญหา อุปสรรค และแนวทางการแก้ไขอย่างไร การบันทึกข้อมูลดังกล่าวนี้ ต้องจัดทำอย่างเป็นระบบ ระเบียบ เพื่อจะได้ใช้เป็นข้อมูล สำหรับการปรับปรุง การดำเนินงานในโอกาสต่อไปด้วย

3.5 ขั้นตอนที่ 5 การเขียนรายงาน

การดำเนินงานตามขั้นตอนนี้ เป็นการสรุปรายงานผลการดำเนินงานโครงการ เพื่อให้ผู้อื่นได้ทราบถึงแนวคิด วิธีดำเนินงาน ผลที่ได้รับ ตลอดจนข้อสรุป ข้อเสนอแนะต่าง ๆ เกี่ยวกับโครงการ การเขียนรายงานควรใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย กระชับ ชัดเจน และครอบคลุมประเด็นสำคัญ ๆ ของโครงการที่ปฏิบัติไปแล้ว โดยอาจเขียนในรูปของสรุป รายงานผล ซึ่งอาจประกอบด้วยหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้ บทคัดย่อ บทนำ เอกสารที่เกี่ยวข้อง วิธีการดำเนินงาน ผลการศึกษา สรุป และอภิปรายผล ข้อเสนอแนะ และตารางที่เกี่ยวข้อง

3.6 ขั้นตอนที่ 6 การแสดงผลงาน

การดำเนินงานตามขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการทำโครงการ เป็นการนำผลการดำเนินงานโครงการทั้งหมดมาเสนอให้ผู้อื่นได้ทราบ ซึ่งผลผลิตที่ได้จากการดำเนินโครงการประเภทต่าง ๆ มีลักษณะเป็นเอกสาร รายงาน ชิ้นงาน แบบจำลอง ฯลฯ ตามประเภทของโครงการที่ปฏิบัติการแสดงผลงาน ซึ่งเป็นการนำเอาผลการดำเนินงานมาเสนอนี้ สามารถจัดได้หลายรูปแบบ เช่น การจัดนิทรรศการ หรือทำเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ การจัดทำเป็นสื่อมัลติมีเดีย และอาจนำเสนอในรูปแบบของการแสดงผลงาน การนำเสนอด้วยวาจา รายงาน บรรยาย ฯลฯ

รุจโรจน์ แก้วอุไร และศรีณัฐ หมั่นเดช (2557) ได้เสนอขั้นตอนการทำโครงการไว้ 8 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นเตรียมความพร้อม 2) ขั้นเลือกปัญหาที่จะศึกษา 3) ขั้นวางแผนการทำโครงการ 4) ขั้นลงมือปฏิบัติตามแผน 5) ขั้นค้นหาข้อมูลเพิ่มเติม 6) ขั้นเขียนรายงาน 7) ขั้นนำเสนองานและเผยแพร่ผลงานสู่สาธารณะ และ 8) ขั้นประเมินผลการทำโครงการ

นฤมล ยุตาคม (2543: 41-42) ได้เสนอขั้นตอนในการทำโครงการ ดังนี้ 1) กำหนดหัวข้อกว้าง ๆ 1.1) มีเรื่องใดที่สนใจ ในวิชาที่เรียน 1.2) สามารถใช้แหล่งความรู้ใดในการค้นคว้าหาข้อมูลที่มีลักษณะแตกต่างจากปกติ 1.3) สิ่งที่น่าสนใจในชีวิตคืออะไร 2) หาผู้ร่วมงาน กลุ่มละไม่เกิน 3 คน (ใช้เวลา 1-2 นาที) 2.1) อาจเป็นผู้เรียนในชั้นเดียวกัน หรือนอกชั้นเรียนก็ได้ และมีความสนใจศึกษาในเรื่องเดียวกัน 3) ทำการค้นคว้าข้อมูลพื้นฐานก่อน (ใช้เวลา 2 สัปดาห์) 3.1) ต้องค้นหาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการศึกษา เช่น เกิดขึ้นได้อย่างไร ที่ไหน เมื่อไร มีใครเข้ามาเกี่ยวข้อง และใช้เวลานานเท่าไร 3.2) ต้องมีความรู้มากพอในเรื่องที่จะทำ เพื่อให้สามารถอธิบายให้ผู้อื่น เข้าใจพื้นฐาน 3.3) ต้องอ่านเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องที่ศึกษาจากหนังสือและอื่น ๆ 4) ทำหัวข้อให้แคบลงเป็นชื่อโครงการ 4.1) ไม่ต้องค้นหาข้อมูลจริงทั้งหมด ในขณะนี้เพียงแต่ให้ได้แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องที่จะค้นคว้า 4.2) หัวข้อกว้าง ๆ ที่สนใจมากที่สุดมีอะไรบ้าง 4.3) ให้แน่ใจว่าเรื่องที่จะทำการวิจัยศึกษาเป็นเรื่องที่สามารถทำได้ 4.4) ต้องการหาเรื่องที่สามารถทดสอบ วัด และทดลองหรือรวบรวมข้อมูลได้ 5) ค้นหาวิธีการตอบคำถาม 5.1) รู้อะไรบ้างเกี่ยวกับเรื่องที่จะทำ 5.2) มีข้อมูลอะไรบ้างที่จำเป็นในการค้นหาคำตอบ

ของคำถามที่ถาม 5.3) จะหาข้อมูลเหล่านั้นได้ที่ไหน 6) การรวบรวมข้อมูล (ใช้เวลา 2 สัปดาห์) ใช้แหล่งข้อมูลทั้งหมดที่ทำได้ 7) วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อดูว่าได้ค้นพบอะไร (ใช้เวลา 1 สัปดาห์) 7.1) เขียนภาพแสดงข้อมูลเพื่อหารูปแบบหรือความเชื่อมโยงที่เป็นรูปธรรม 7.2) ข้อมูลที่มีอยู่บอกอะไรบ้าง 7.3) ข้อมูลที่รวบรวมได้สนับสนุนสิ่งที่ต้องการพิสูจน์หรือไม่ 7.4) ข้อมูลที่ได้รับอธิบายปรากฏการณ์ที่กำลังค้นหาหรือไม่ 7.5) ถ้าข้อมูลที่ได้อธิบายบางอย่างแตกต่างจากที่คาดคิดทำไมจึงเป็นเช่นนั้น 8) เขียนรายงานอธิบายโครงการ (ใช้เวลา 2 สัปดาห์) เตรียมนำเสนอต่อชั้นเรียน

วิลลาร์ด สุนทรโรจน์ (2545: 20–24) ได้เสนอขั้นตอนการทำโครงการไว้ ดังนี้

- 1) กำหนดปัญหาหรือหัวข้อที่ต้องการศึกษา 2) กำหนดตัวแปร ตัวแปรที่ต้องการศึกษาเป็นตัวแปรต้น ผลที่ตามมาเป็นตัวแปรตาม และถ้ามีความจำเป็นต้องควบคุมตัวแปรเองให้ข้อมูลน่าเชื่อถือตัวแปรนั้นคือ ตัวแปรควบคุม 3) ออกแบบการทดลองหรือกำหนดวิธีการหรือแหล่งข้อมูลที่จะต้องไปศึกษา 4) ดำเนินการทดลองหรือศึกษาตามที่วางแผนไว้ ถ้าเป็นโครงการประเภททดลองต้องมีการทดลองหลาย ๆ ครั้ง (อย่างน้อย 3 ครั้ง) เพื่อให้เกิดความแน่ใจก่อนนำผลที่ได้มาสรุป 5) อภิปรายผล นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองมาประเมินและอภิปรายผล โดยการศึกษาจากเอกสารหลักฐานอื่น ๆ มาประกอบว่ามีข้อแตกต่างกันเพราะอะไร 6) นำเสนอผลการศึกษาในรูปรายงานหรือจัดบอร์ดแสดงสิ่งที่ศึกษาหรือด้วยวาจาส่วนประกอบของโครงการ และการเขียนรายงาน โครงการเป็นรูปแบบหนึ่งของการเสนอผลงานที่นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้า ตั้งแต่ต้นจนจบ โดยการจัดนิทรรศการในชั้นเรียนหรือในโรงเรียน

ลัดดา ภูเกียรติ (2544: 361) ได้กล่าวว่า การวางแผนในการทำโครงการและการจัดทำโครงร่างหรือเค้าโครงของโครงการ เป็นสิ่งที่จะต้องดำเนินการให้รัดกุม หากการทำโครงการไม่ได้มีการวางแผนหรือวางรูปแบบของโครงการไว้ล่วงหน้า อาจจะทำให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างสับสนหรืออาจทำให้โครงการนั้นล้มเหลว การวางแผนในการทำโครงการประกอบด้วย 1) การกำหนดปัญหาหรือที่มาและความสำคัญของโครงการ 2) การกำหนดวัตถุประสงค์และสมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า 3) การกำหนดขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า 4) การอ่านและศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับเรื่องที่ต้องการศึกษาเรื่องนั้น ๆ เพื่อใช้ประโยชน์ในการวางแผนทำโครงการในขั้นต่อไป การวางแผนวิธีดำเนินงาน ซึ่งได้แก่แนวทางในการศึกษาค้นคว้า วัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นต้องใช้ การออกแบบการสำรวจ วิธีสำรวจและรวบรวมข้อมูล วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล เช่น การทำโครงการสังคมศึกษานั้น นักเรียนจะต้องเขียนโครงร่างโครงการเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อขอความเห็นชอบและคำแนะนำปรึกษา เพื่อเป็นการกำหนดแผนงานอย่างคร่าว ๆว่าจะดำเนินการอย่างไรบ้าง โดยมีความมุ่งหมายให้สามารถดำเนินการได้ตามขั้นตอนของโครงการ

ปิยะโรจน์ เลี้ยวไพโรจน์ (2546: 28–33) ได้แบ่งขั้นตอนการทำโครงการ ดังนี้ ขั้นตอน
ที่ 1 กำหนดประเด็นที่จะศึกษา โดยนักเรียนจะต้องคิดและเลือกหัวข้อเรื่องโครงการหรือประเด็น
ในการศึกษาว่า จะศึกษาประเด็นใด (เรื่องอะไร) เพราะเหตุใดจึงศึกษาเรื่องหรือประเด็นดังกล่าว
ขั้นตอนที่ 2 ขั้ววางแผน นักเรียนจำเป็นต้องคิดให้ได้ว่า จะต้องทำอะไรบ้าง จะต้องทำอย่างไร มีวิธี
ใดบ้างในการหาคำตอบ เรียงลำดับเวลาก่อน–หลัง กำหนดระยะเวลาในการทำงานแต่ละส่วน ในกรณี
ที่เป็นโครงการเป็นกลุ่ม ต้องมีการวางแผนจัดการด้วยว่า งานใดที่ต้องอาศัยการจัดการเป็นกลุ่ม
(ต้องรับผิดชอบร่วมกัน) งานใดที่ต้องแบ่งงานกันทำ (ว่าใครต้องรับผิดชอบเรื่องใด) ขั้นตอนที่ 3
เขียนเค้าโครงของโครงการออกมาในรูปแบบของ “ใบโครงการ” ประกอบด้วย ดังนี้ 1) ชื่อโครงการ
2) ชื่อผู้ทำโครงการ 3) ชื่อผู้เป็นที่ปรึกษาโครงการ 4) ระยะเวลาดำเนินงาน 5) หลักการและเหตุผล
6) วัตถุประสงค์หรือเป้าหมาย 7) ขั้นตอนการดำเนินงาน 8) ปฏิทินโครงการ 9) งบประมาณ
10) แหล่งข้อมูล/แหล่งการเรียนรู้ ขั้นตอนที่ 4 ขั้วปฏิบัติโครงการเป็นขั้นที่นักเรียนเริ่มลงมือปฏิบัติ
ตามแผนที่ตนได้วางไว้ ในระหว่างนั้นครูเป็นที่ปรึกษาให้นักเรียน นักเรียนจะต้องบันทึกกิจกรรมที่
ทำในปฏิทินโครงการทุกครั้งแล้วนำกลับมาให้ครูที่ปรึกษาคูความคืบหน้า เพราะจะทำให้เห็นถึงปัญหา
อุปสรรคและความเป็นไปในการทำโครงการ จะทำให้เป็นข้อมูลของการปรับปรุงและพัฒนางาน
ในครั้งต่อไป ขั้นตอนที่ 5 ขั้วเขียนรายงานโครงการ เป็นลักษณะของการรายงานผลของการศึกษา
ว่าได้อะไรมาบ้าง สอดคล้องหรือบรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาแล้วหรือไม่ ขั้นตอนที่ 6
ขั้วเสนอผลงาน เป็นขั้นที่ช่วยสร้างความภูมิใจให้แก่ผู้ทำเป็นที่สุด เพราะด้วยการพยายามแสดงให้เห็น
ผู้อื่นได้เห็นว่าคุณมีวิธีการอย่างไรในการค้นหาคำตอบ และได้องค์ความรู้ใดกลับมาบ้างจากการศึกษา
ขั้นตอนที่ 7 ขั้วประเมินผลโครงการ ควรเป็นการประเมินตามสภาพที่เป็นจริง และเมื่อประเมินโครงการ
เสร็จสิ้นควรมีการอภิปรายถึงผลการประเมินโครงการ เพื่อให้จุดบกพร่องหรือข้อผิดพลาด ได้รับความ
การทบทวนจากผู้ทำโครงการ เพื่อนำไปปรับปรุงและพัฒนาการทำงานครั้งต่อไป

จากขั้นตอนของการทำโครงการของนักวิชาการ ผู้ศึกษาสรุปว่า ขั้นตอนของการทำ
โครงการ ได้แก่ การเลือกและคิดหัวข้อที่จะทำโครงการ การวางแผนในการทำโครงการ ลงมือทำ
โครงการ การเขียนรายงาน และการแสดงผลและประเมินผลโครงการ

จากขั้นตอนต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยได้สังเคราะห์ และเลือกขั้นตอนที่จะใช้
ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ 1) ขั้วเตรียมความพร้อม 2) ขั้วเลือกปัญหาที่จะศึกษา 3) ขั้วการเขียนเค้าโครง
ของโครงการ 4) ขั้วปฏิบัติโครงการ 5) ขั้วเขียนรายงาน 6) ขั้วแสดงผลงาน ซึ่งได้ผลการสังเคราะห์
การสอนแบบโครงการดังนี้

ตาราง 4 สักระยะการสอนแบบโครงการ

ขั้นตอนการสอน แบบโครงการ	สุชาติ วงศ์สุวรรณ (2542)	รุจโรจน์ แก้วอุไร และ ศรัณยู ห่มนาค (2557)	นฤมล บุตาคม (2543)	วิมลรัตน์ สุเทพโรจน์ (2544)	วารินทร์ ตระกูลตฤณดี (2545)	
ขั้นเตรียมความพร้อม	-	✓	-	✓	✓	3
การคิดและการเลือก หัวข้อ	✓	✓	✓	-	-	3
หาผู้ร่วมกลุ่ม	-	-	✓	-	-	1
การศึกษาเอกสาร ที่เกี่ยวข้อง	✓	-	✓	-	-	2
การเขียนเค้าโครง ของโครงการ	✓	✓	-	✓	-	3
การปฏิบัติโครงการ	✓	✓	✓	✓	✓	5
ค้นหาข้อมูลเพิ่มเติม	-	✓	-	-	✓	2
การเขียนรายงาน	✓	✓	✓	-	✓	4
การแสดงผลงาน	✓	✓	-	✓	✓	4
ประเมินโครงการ	-	✓	-	-	-	1
รวม	7	8	5	4	5	

โดยพิจารณาจากความเห็นของนักวิชาการที่มีความเห็นเกินครึ่ง ซึ่งได้ข้อสรุปจะใช้
การสอนแบบโครงการ 6 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นเตรียมความพร้อม 2) ขั้นเลือกปัญหาที่จะศึกษา 3) ขั้น
การเขียนเค้าโครงของโครงการ 4) ขั้นปฏิบัติโครงการ 5) ขั้นเขียนรายงาน และ 6) ขั้นแสดงผลงาน

บล็อก

1. ความหมายบล็อก

คำว่า Blog เป็นคำย่อจากคำว่า Weblog หรือ Web Log ซึ่งเป็นคำที่คิดขึ้นโดย โจน บาร์เกอร์ ในปี ค.ศ.1997 และต่อจากนั้นอีก 2 ปีต่อมา ปีเตอร์ เมอร์โฮลต์ ซึ่งสร้าง Blog ของตนเอง แล้วตั้งชื่อว่า we blog ทำให้คำว่า Weblog ถูกย่อให้เหลือแค่เพียง Blog และกลายเป็นคำฮิตติดปาก ตั้งแต่นั้นมา แต่การเปลี่ยนไอดีจากกระดานข่าวสู่ Blog นั้น ยังไม่ถือว่าเป็นการประยุกต์ไอดีเล็ก ๆ มาสร้างธุรกิจใหม่ได้เลยหากไม่มีบริษัทเล็ก ๆ ผู้ให้บริการจัดทำเว็บไซต์ และมี Blog เป็นของตนเองที่มองเห็นไอดีเล็ก ๆ นี้จะเพิ่มมูลค่าให้ธุรกิจเหล่านั้นได้อย่างมหาศาล พวกเขาจึงก่อตั้งเว็บไซต์ Blogger.com ขึ้นมา และหวังว่านี่จะเป็นเว็บไซต์ที่ทำเงินได้ ซึ่งสุดท้ายฝันก็เป็นจริง เมื่อวันหนึ่งเว็บ Blogger.com ของพวกเขาได้รับคำเสนอซื้อจากยักษ์ใหญ่แห่งวงการเสิร์จเอนจินอย่าง Google.com ด้วยมูลค่าที่ใคร ๆ คาดไม่ถึง เนื้อหาใน blog นั้นประกอบด้วย 3 ส่วน คือ 1) หัวข้อ (title) 2) เนื้อหา (Post หรือ Content) 3) วันที่เขียน (Date)

บล็อก Blog คือแหล่งบันทึกข้อมูลออนไลน์ที่ทุกคนสามารถแบ่งปันข้อมูลต่าง ๆ ทั้งในเรื่องส่วนตัวหรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับองค์การอาชีพการงานของเรา บล็อกจะประกอบด้วยข้อความภาพลิงค์ ซึ่งบางครั้งจะรวมสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเพลงหรือวิดีโอในหลายรูปแบบได้ จุดที่แตกต่างของบล็อกกับเว็บไซต์คือ บล็อกจะเปิดให้ผู้เข้ามาอ่านข้อมูลสามารถแสดงความคิดเห็นต่อท้ายข้อความที่เจ้าของบล็อกเป็นคนเขียน ซึ่งทำให้ผู้เขียนสามารถได้ผลตอบกลับโดยทันทีคำว่า “บล็อก” ยังใช้เป็นคำกริยาได้ ซึ่งหมายถึงการเขียนบล็อก และนอกจากนี้ผู้ที่เขียนบล็อกเป็นอาชีพก็จะถูกเรียกว่า “บล็อกเกอร์” บล็อกเป็นเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาหลากหลายขึ้นอยู่กับเจ้าของบล็อก โดยสามารถใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารการประกาศข่าวสาร การแสดงความคิดเห็น การเผยแพร่ผลงานในหลายด้านไม่ว่าอาชีพครูก็คงเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเรียนการสอนของครู เป็นช่องทางการสื่อสารในการเผยแพร่บทความทางวิชาการรวมทั้งเป็นพื้นที่แลกเปลี่ยนความคิดเห็นสำหรับครู แล้วยังสามารถเป็นช่องทางให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและส่งงานทางบล็อกได้อีกด้วยเสน่ห์ของบล็อกก็คือความเป็นเอกลักษณ์ของเจ้าของบล็อกที่มีโอกาสแสดงความคิดเห็นส่วนตัวลงไป บางครั้งเรื่องราวในบล็อกก็มีอิทธิพลต่อผู้อ่านไม่น้อย สามารถโน้มน้าวจิตใจได้ บล็อกเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สามารถสะท้อนความเป็นกันเองระหว่างผู้เขียนบล็อกและผู้อ่านบล็อก ซึ่งบล็อกสามารถเผยแพร่ไปได้อย่างรวดเร็วทำได้ทันทีทุกที่ที่เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต และสามารถอัปเดตเรื่องราวในบล็อกได้บ่อยครั้งเท่าที่ต้องการ

2. ประโยชน์และความสำคัญบล็อก

Blog ในปัจจุบันถือว่าเป็นได้รับความนิยมอย่างมากซึ่งอาจเป็นเพราะไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย (ส่วนใหญ่) ใช้งานง่าย “โดยผู้เขียนไม่ต้องมีความรู้เรื่องการเขียนเว็บไซต์ด้วยโปรแกรมภาษา หรือโปรแกรมสำเร็จรูปใด ๆ เลยก็ย่อมได้ สามารถปรับแต่งแก้ไขได้ง่ายบนหน้าจอ ณ เวลานั้นเลย แต่หากจะมีความรู้เรื่องภาษา Html ก็จะช่วยยิ่งดีมาก ๆ เพื่อช่วยในการปรับแต่งในขั้นลึกยิ่งขึ้น” ประโยชน์ของ Blog นั้นมีมากมายกว้างขวางยิ่งกว่า ไดอารี่ หรือบันทึกส่วนตัวทั่ว ๆ ไป ประโยชน์ของ Blog สามารถแยกเป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้

2.1 ใช้เป็นเครื่องมือสร้างความรู้การเขียน blog สำหรับบันทึกเรื่องราว ข่าวสาร ความรู้ และประสบการณ์ต่าง ๆ ในสิ่งที่ผู้เล่าสนใจ เป็นการถ่ายทอดสิ่งที่ถูกบันทึกไว้ในสมองลงสู่ตัวหนังสือ การเขียนต้องมีอิสระทางความคิดในรูปแบบที่เป็นตัวของตัวเอง จะช่วยอำนวยความสะดวกในการดึงเอาความรู้ ฟังลึกถูกแสดงออกมาได้โดยไม่ยากนัก และการเขียน blog อยู่เป็นประจำจะสามารถนำมาสู่การสร้าง ขุมความรู้ (Knowledge Assets) อย่างต่อเนื่อง และเป็นระบบการเก็บรวบรวมและการแก้ไขหรือเพิ่มเติม ความรู้ก็ทำได้โดยสะดวกรวดเร็ว

2.2 เป็นเครื่องมือในการเผยแพร่ความรู้โดยหลักการของ blog คือ การเผยแพร่เรื่องราว ที่ผู้เขียนเขียนไว้บน blog เพื่อแสดงตัวตนของผู้เขียนออกสู่สาธารณชนซึ่งนั่นหมายถึง blog ย่อมมีความสามารถในการสนับสนุนการเข้าถึงความรู้ได้ง่าย สะดวก และรวดเร็ว ทั้งนี้ที่ผู้เขียนมีการเพิ่มเติม หรือแก้ไขความรู้ที่มีอยู่บน blog ไฟล์ RSS ก็จะทำให้การดึงเอาเนื้อหานั้น ๆ มาใส่ไว้ในไฟล์ด้วยทันที

2.3 เป็นเครื่องมือแลกเปลี่ยนความรู้การเขียน blog จะอนุญาตให้ผู้อ่านสามารถแสดง ความคิดเห็นต่อความรู้ที่ผู้เขียนถ่ายทอดลงไปบน blog และผู้เขียนได้เขียนโต้ตอบต่อความคิดเห็น นั้น ๆ ในลักษณะของการสนทนา เพื่อหาความแตกฉาน ในตัวความรู้ถือได้ว่าเป็นการร่วมกันสกัด ความรู้ฟังลึกได้อย่างดี

2.4 เป็นเครื่องมือในการค้นหาความรู้ ผู้ชำนาญการและชุมชนปฏิบัติ การเขียนและอ่าน blog เป็นวิธีการค้นหาความรู้ ช่วยให้ค้นพบผู้มีความรู้ความชำนาญในด้านต่าง ๆ ได้รวดเร็วขึ้น ไม่ว่าจะโดยการเขียน blog ที่มีอ้างอิงถึง blog อื่น ๆ โดยการโยงลิงค์ไปหาบทความหรือบันทึกนั้น ๆ อีกทั้ง ลิงค์ที่ผู้เขียนบรรจุไว้ใน blog ซึ่งอยู่นอกตัวบทความหรือการร่วมเป็นสมาชิกของ blog ชุมชน

2.5 เป็นเครื่องมือในการรวบรวมและแยกแยะประเภทของความรู้ สกัดแก่นความรู้และ สร้างความสัมพันธ์ของความรู้ วิธีการหนึ่งที่ระบบ blog โดยทั่วไปนำมาใช้ในการรวบรวมและแยก ประเภทของบันทึก คือ การให้ผู้เขียนระบุหมวดหมู่หรือคีย์เวิร์ดของบันทึกนั้น ๆ ไว้ ซึ่งบันทึกหนึ่ง ๆ อาจมีความเหมาะสมในการแยกหลายหมวดหมู่ถือเป็นการสกัดแก่นความรู้จากขุมความรู้โดยที่ ตัวผู้เขียนเองอาจจะดึงเอาคีย์เวิร์ดของชุมชนที่ถูกรวบรวมผู้ใช้หลายคน

2.6 เป็นเครื่องมือในการสร้างลำดับความน่าเชื่อถือและความถูกต้องของความรู้ โดยผู้นำเอาความรู้นั้นไปใช้ สิ่งที่น่าปฏิบัติด้านการจัดการความรู้ยากให้เกิดขึ้นภายหลังจากการที่ได้มีการจัดการความรู้ก็คือ การที่มีผู้อื่นนำเอาความรู้นั้น ๆ ไปใช้ให้เกิดผลและนำผลมาปรับปรุงความรู้เดิมให้เกิดความรู้ตัวใหม่ หรือทำให้ความรู้นั้น ๆ มีความถูกต้องมีหลักฐานที่วัดได้ทางวิทยาศาสตร์ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ระบบ blog ประกอบกับเทคโนโลยีในการพัฒนาเว็บในปัจจุบันสามารถสร้างระบบ Rating หรือระบบการจัดลำดับความน่าเชื่อถือและความถูกต้องของความรู้หนึ่ง ๆ ได้โดยตรงจากผู้อ่าน blog ซึ่งอาจจะเป็นผู้ที่ได้นำเอาความรู้นั้น ๆ ไปใช้เองอีกด้วย หรือการแสดงสถิติต่าง ๆ ของ blog เช่น บันทึกรับการแสดงความเห็นมากที่สุดหรือบันทึกที่มีผู้อ่านมากที่สุดก็สามารถเป็นเครื่องมือพิสูจน์ความน่าเชื่อถือและความถูกต้องของความรู้ได้ในระดับหนึ่งด้วยเช่นกัน

2.7 ใช้เป็นเครื่องมือแสดงรายละเอียดของแก่นความรู้อย่างเป็นระบบ ซึ่งนักวิทยาศาสตร์ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ กล่าวไว้ว่า "Imagination is more important than knowledge." การไม่หยุดคิดที่จะวิจัยและพัฒนาเครื่องมือเทคโนโลยี เพื่อช่วยสร้างความสมบูรณ์แบบของระบบการจัดการกับความรู้เป็นสิ่งที่สนับสนุนให้เกิดขึ้นได้ เช่น ในปัจจุบันระบบ blog ถือว่าเป็นเครื่องมือสำหรับเสริมสร้างประสิทธิภาพในการเล่าเรื่อง ซึ่งถือเป็นเทคนิคที่ได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลายในการจัดการความรู้ แต่เพื่อที่จะสกัดความรู้ฝังลึกที่มีความซับซ้อน การใช้เทคนิคการเล่าเรื่องเพียงอย่างเดียวหรือการร่วมช่วยกันเล่าก็ตาม ก็อาจจะยังไม่สามารถสกัดเอาความรู้ออกมาได้หมด เพราะความสับสนและความไม่มีรูปแบบในตัวของความรู้เอง ดังนั้นเทคโนโลยีที่น่าจะสามารถช่วยจัดการความรู้ประเภทนี้ได้ ก็เช่น Rule-based reasoning หรือ Fuzzy logic เพื่อใช้ในการทำเหมืองความรู้ (Knowledge mining) เป็นต้น

2.8 เป็นศูนย์ความรู้ขององค์กร เพราะให้พนักงานและบุคลากรแต่ละคนเขียน blog ส่วนตัวไว้ หากพนักงานและบุคลากรท่านนั้นลาออกไปความรู้ยังคงอยู่ที่องค์กรให้รุ่นน้องศึกษาไป โดยการถ่ายทอดหรือแลกเปลี่ยนความรู้โดยเฉพาะ Tacit Knowledge เขียนออกมาเป็น "เรื่องเล่า"

สรุป บล็อก Blog คือแหล่งบันทึกข้อมูลออนไลน์ที่ทุกคนสามารถแบ่งปันข้อมูลต่าง ๆ ทั้งในเรื่องส่วนตัวหรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับองค์กร อาชีพการงานของเรา บล็อกจะประกอบด้วยข้อความ ภาพลิ้งค์ซึ่งบางครั้งจะรวมสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเพลงหรือวิดีโอในหลายรูปแบบ ซึ่งสามารถประยุกต์ใช้ได้ ในหลายมิติ

การจัดการเรียนรู้แบบปกติ

1. ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

นักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบปกติไว้ในทำนองเดียวกันคือ

รัชนี ศิลป์สร (2542: 10) ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบปกติ คือ การจัดการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ โดยครูเป็นผู้เตรียมศึกษาหาความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่จะสอน จากตำรา แบบเรียน หรือหนังสือต่าง ๆ แล้วรวบรวมเรื่องราวทั้งหมดมาถ่ายทอดให้นักเรียนด้วยการบรรยาย การบอก การใช้สื่อประกอบการสอน ซึ่งครูและนักเรียนจะร่วมกันอภิปรายซักถาม ตลอดจนช่วยกันสรุปเนื้อเรื่องและสิ่งที่ได้จากการเรียน

วรรณิ ภิรมย์คำ (2546: 77) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบปกติ คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนโดยยึดแนวทางการสอนตามคู่มือครูที่เน้นการถ่ายทอดความรู้แบบบรรยายและใช้สื่อประกอบการสอนเป็นส่วนใหญ่

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบปกติ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ยึดแนวการสอนตามคู่มือครู โดยเน้นการบรรยาย การอภิปราย และการใช้สื่อประกอบ

2. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

การจัดการเรียนรู้แบบปกติตามแนวคู่มือครู กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2532: 48) กำหนดขั้นตอนดังนี้ ขั้นนำ ครูใช้คำถามหรือกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมของนักเรียน และดึงดูดความสนใจของนักเรียน ขั้นสอน ครูดำเนินการสอน เพื่อให้นักเรียนได้รับความรู้ในเนื้อหา โดยเน้นนักเรียนเป็นสำคัญในการสอนนั้นอาจใช้กิจกรรมต่าง ๆ เช่น การอภิปราย การแสดงบทบาทสมมติ เพื่อช่วยให้การสอนน่าสนใจและเร้าความสนใจของนักเรียนมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นตลอดเวลาและให้นักเรียนมีบทบาทในการเรียนการสอน รวมทั้งทำให้การสอนนั้นมีประสิทธิภาพ ขั้นสรุป นักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหา เพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาที่เรียนมากยิ่งขึ้น และเห็นความสัมพันธ์ของส่วนประกอบต่าง ๆ ของเนื้อหาที่ได้เรียนมาแล้ว รวมทั้งวัดและประเมินผล โดยการทดสอบและการทำแบบฝึกหัด เพื่อตัดสินและทราบความก้าวหน้าของการเรียน

อารยา กล่าวหาญ (2545: 92) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ คือ ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน มีการทบทวนความรู้เดิม แจ่มจุดประสงค์การเรียนรู้ กำหนดเนื้อหา การวัดผล และนำผู้เรียนเข้าสู่บทเรียน ขั้นกิจกรรมการเรียนการสอน ประกอบด้วย การเสนอเนื้อหาให้ผู้เรียน โดยให้นักเรียนใช้วิธีการต่าง ๆ การอธิบาย การสนทนาซักถาม ตอบปากเปล่า อภิปราย การทำแบบฝึกหัด การทำกิจกรรมตามใบงานหรือทำงานกลุ่ม ประกอบการใช้สื่อการสอน รูปภาพ ใบงานหรือสัญลักษณ์ ประกอบการเรียนการสอน ขั้นสรุปบทเรียน ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปหลักการและสาระร่วมกัน พร้อมทั้งวัดและประเมินผล

การศึกษาความหมายและขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบปกติที่ใช้ในการทดลองได้ดังนี้ ขั้นนำ ครูใช้คำถามหรือกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมของนักเรียนและดึงดูดความสนใจของนักเรียน ขั้นสอน การอธิบายเนื้อหาสาระให้นักเรียนได้เรียนรู้ และมอบหมายงาน โดยให้นักเรียนนำเสนอหน้าชั้นเรียน ขั้นสรุป การให้นักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาในแต่ละเรื่องที่จัดการเรียนรู้และวัดและประเมินผลร่วมกัน เพื่อตัดสินใจและทราบความก้าวหน้าของการเรียน

ความพึงพอใจ

1. ความหมายของความพึงพอใจ

ได้มีผู้ให้แนวคิดเกี่ยวกับความหมายของความพึงพอใจไว้หลายท่าน ดังนี้

บัณฑิต แทนพิทักษ์ (2540: 32) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของปัจเจกบุคคลที่มีต่องานของตน ซึ่งเกิดจากการประเมินหรือประสบการณ์ในการทำงานของบุคคลนั้น มักเกี่ยวข้องกับคุณค่าและความคาดหวังของแต่ละบุคคลว่าจะมีความพึงพอใจในงานเพียงใด อย่างไรก็ตามระดับความคาดหวังของบุคคลก็แปรเปลี่ยนอยู่เสมอ

วิเชียร ใจผาสุข (2540: 32) ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกในทางบวกหรือความรู้สึกในทางที่ดีต่อสิ่งต่าง ๆ ที่ทำให้ความต้องการของบุคคลได้รับการตอบสนองทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และความเชื่อที่เหมาะสม

แจ่มจันทร์ ณ กาพสินธุ์ (2542: 26) กล่าวว่าไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง พฤติกรรม หรือการแสดงออก ความรู้สึกที่ดี หรือเจตนาที่ดี รวมถึงอารมณ์ความรู้สึกใด ๆ ของมนุษย์ ซึ่งจะเกิดจากเหตุผลเสมอ ความต้องการที่จะได้รับการตอบสนองความต้องการของแต่ละบุคคลที่แตกต่างกัน เรียกว่าแรงจูงใจก็จะเกิดความพึงพอใจ

วิรุฬ พรรณเทวี (2542: 37) กล่าวว่าไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกภายในจิตใจของมนุษย์ที่ไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลว่าจะคาดหวังสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างไร ถ้าคาดหวังหรือมีความตั้งใจมากและได้รับการตอบสนองด้วยดี ก็จะมี ความพึงพอใจมาก แต่ในทางตรงข้ามอาจผิดหวังหรือไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อไม่ได้รับการตอบสนองตามที่คาดหวังไว้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ตนตั้งใจไว้ว่าจะมีมากหรือน้อย

ประทุม สระทองยอด (2547: 8) กล่าวว่าไว้อีกว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีความชอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลได้รับสิ่งที่ต้องการหรือบรรลุจุดหมายในระดับหนึ่ง และความรู้สึกนั้นจะลดลงหรือไม่เกิดขึ้น หากความต้องการหรือจุดมุ่งหมายนั้นไม่ได้รับการตอบสนอง

สุบิน ชมบ้านกวย (2550: 96) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สิ่งที่บุคคลเกิดความชอบรู้สึกสนใจ และสบายใจ เมื่อได้ผลลัพธ์สิ่งที่ทำให้คนรู้สึกดี หรือได้รับความสำเร็จตามความมุ่งหมาย ซึ่งอาจจะเกิดจากทัศนคติส่วนตัว ตามพื้นฐานความเชื่อของตนเอง

จากความหมายของความพึงพอใจที่มีผู้ให้แนวคิดไว้ สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบของบุคคลอันเกิดจากทัศนคติส่วนตัว ตามพื้นฐานความเชื่อของตนเอง ที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ถ้าคาดหวังหรือมีความตั้งใจมากและได้รับการตอบสนองด้วยดี ก็จะมี ความพึงพอใจมาก แต่ในทางตรงข้ามอาจผิดหวังหรือไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อไม่ได้รับการตอบสนองตามที่คาดหวังไว้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ตนตั้งใจไว้ว่าจะมีมากหรือน้อย

2. ความสำคัญของความพึงพอใจ

มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของความพึงพอใจไว้หลายท่าน ดังนี้

สมบูรณั พรรณภาพ (2540: 167) ได้เสนอว่า ความพึงพอใจมีความสำคัญ คือ จะเป็นตัวบ่งชี้พฤติกรรมที่สำคัญของบุคคล ดังนี้ 1) ความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน 2) ความเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมยิ่งกว่าประโยชน์ส่วนตัว 3) ความตั้งใจ เอาใจใส่ และรู้จักรับผิดชอบต่อการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย 4) ความรู้สึกห่วงกังวลต่อผลที่จะเกิดจากการหยุดงานของตนคือ จะไม่ขาดหรือหยุดงานโดยไม่จำเป็น 5) ความพร้อมที่จะรับอาสาในการปฏิบัติงานต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวม และ 6) ความพร้อมเพียงในการปรึกษาเกี่ยวกับการเตรียมงานและแก้ปัญหาต่าง ๆ

เสถียร เหลืองอร่าม (2549: 88) กล่าวว่า ความพึงพอใจของบุคลากรเป็นสิ่งสำคัญในการบริหาร เพราะจะช่วยให้เกิดผลประโยชน์เกื้อกูลต่องานและองค์กรดังนี้ 1) ทำให้เกิดความร่วมมือร่วมใจ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร 2) สร้างความจงรักภักดี มีสัจย์ต่อหมู่คณะ 3) เกื้อหนุนให้ระเบียบข้อบังคับเกิดผลในด้านการควบคุมความประพฤติของพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ปฏิบัติตนอยู่ในกรอบแห่งระเบียบวินัยและมีศีลธรรมอันดีงาม 4) สร้างสามัคคีในหมู่คณะและก่อให้เกิดพลังร่วมในหมู่คณะ ทำให้เกิดพลังสามัคคีดังกล่าว พลัง สังฆัสสะ สามัคคี อันสามารถจะฟันฝ่าอุปสรรคทั้งปวงขององค์กรได้ 5) เสริมสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างบุคคลในองค์กรกับนโยบาย และวัตถุประสงค์ขององค์กร 6) เกื้อหนุนและจงใจให้สมาชิกของหมู่คณะ หรือองค์กรเกิดความคิดสร้างสรรค์ในกิจกรรมต่าง ๆ ขององค์กร และ 7) ทำให้เกิดความเชื่อมั่นและศรัทธาในองค์กรที่ตนปฏิบัติงานอยู่

3. ประโยชน์ของความพึงพอใจในการเรียน

มีนักวิชาการ ได้กล่าวถึงประโยชน์ของความพึงพอใจในการเรียน ไว้ดังนี้

พิมลรัตน์ ชนรัตนพิมลกุล (2541: 10) ได้กล่าวว่า ในการจัดการเรียนการสอนนั้น ความพึงพอใจเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและมีประโยชน์เป็นอย่างยิ่ง เพราะถ้านักเรียนตั้งใจเรียนอย่างเต็มที่ มีความสุขในการเรียน มีความขยันขันแข็งในการเรียน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็สูงตามไปด้วย ตรงกันข้ามหากนักเรียนไม่มีความพึงพอใจในการเรียนก็จะเป็นมูลเหตุที่ทำให้ไม่สนใจในการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะต่ำ

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543: 54) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของความพึงพอใจไว้ว่า เป็นคำขอของการอธิบายความรู้สึกเป็นอย่างไร ๆ คุณพฤติกรรมต่าง ๆ ได้มาก เช่น พูดว่าเรามีความพึงพอใจในการเรียน มีความหมายถึงเขารักการเรียน มีความสุข สนุกสนานที่ได้เรียน ทำอะไรได้หลายอย่างเพื่อการเรียน ความพึงพอใจใช้พิจารณาเหตุของพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อบุคคลอื่นหรือสิ่งอื่นนั้นคือ ความพึงพอใจของคนสามารถส่งเสริมหรือยับยั้งสิ่งที่เขาแสดงออกได้ ในสาขาสังคมวิทยาหลายคนให้ความเห็นว่า ความพึงพอใจและเจตคติเป็นศูนย์กลางความคิดและเป็นฐานของพฤติกรรมในสังคม การจะปรับระบบกลไกของสังคมจึงควรเปลี่ยนแปลงความพึงพอใจและเจตคติของแต่ละบุคคล

ศนิชา เลิศการ (2547: 44) กล่าวว่า ความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนมีความสำคัญและมีประโยชน์มาก หากนักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนแล้วย่อมก่อให้เกิดผลดี ผู้เรียนจะเกิดความกระตือรือร้นในการทำงาน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการเรียน สนใจเรียนเห็นคุณค่าของการเรียน ทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

สรุปได้ว่าความพึงพอใจในการเรียนมีประโยชน์เป็นอย่างยิ่ง ทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกดีหรือรื่นในการเรียน เรียนรู้ด้วยความสุข และทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

4. วิธีการวัดความพึงพอใจ

วิธีการวัดความพึงพอใจมีนักวิชาการได้เสนอแนะวิธีการวัดความพึงพอใจไว้ดังต่อไปนี้
 บุพผา เจียมสวัสดิ์ (2549: 37-38) ได้กล่าวถึงการวัดความพึงพอใจสรุปได้ว่า ในการวัดความรู้สึกหรือการวัดทัศนคตินั้น จะวัดออกมาในลักษณะของทิศทาง ซึ่งมีอยู่ 2 ทิศทาง คือ ทางบวกหรือทางลบ ทางบวก หมายถึง การประเมินค่าความรู้สึกไปในทางที่ดี ชอบ หรือพอใจ ส่วนทางลบจะเป็นการประเมินความรู้สึกไปในทางไม่ดีไม่ชอบ หรือไม่พอใจ และการวัดในลักษณะปริมาณ (magnitude) ซึ่งเป็นความเข้มข้น ความรุนแรง หรือระดับทัศนคติไปในทิศทางที่พึงประสงค์ หรือไม่พึงประสงค์นั่นเอง ซึ่งวิธีการวัดนั้นมีหลายวิธี เช่น วิธีการสังเกต วิธีการสัมภาษณ์ วิธีการใช้แบบสอบถาม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

4.1 วิธีการสังเกต เป็นวิธีการใช้ตรวจสอบบุคคลอื่น โดยการเฝ้ามองและจดบันทึกอย่างมีแบบแผน วิธีนี้เป็นวิธีการศึกษาที่เก่าแก่ และยังเป็นที่ยอมรับใช้อย่างแพร่หลายจนถึงปัจจุบัน แต่ก็เหมาะสมกับการศึกษาเป็นรายกรณีเท่านั้น

4.2 วิธีการสัมภาษณ์ เป็นวิธีการที่ผู้วิจัยจะต้องออกไปสอบถามโดยการพูดคุยกับบุคคลนั้น ๆ โดยมีการเตรียมแผนงานล่วงหน้า เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงมากที่สุด

4.3 วิธีการใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) วิธีการนี้จะเป็นการสอบถามที่มีข้อคำถามไว้อย่างเรียบร้อย เพื่อให้ผู้ตอบทุกคนมาเป็นแบบแผนเดียวกัน มักใช้กรณีที่ต้องการข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างมาก ๆ วิธีนี้นับว่าเป็นวิธีที่ยอมรับใช้ในปัจจุบันวิธีหนึ่ง คือ มาตรฐานส่วนแบบลิเคิร์ต (Likert scale) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วมีคำตอบที่แสดงถึงระดับความรู้สึก 5 คำตอบ เช่น มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

สรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจเป็นการตรวจสอบความชอบของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งสามารถวัดได้หลายวิธี ได้แก่ การสังเกต การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถามความคิดเห็น การใช้แบบสำรวจวัดความรู้สึก

โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามเป็นสถาบันการศึกษาที่มีพัฒนาการยาวนานและมีมากในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีการจัดการศึกษาที่ไม่แตกต่างกับสถาบันการศึกษาอื่น ๆ คือ มีหน้าที่หลักเกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ที่กลุ่มบุคคลร่วมกัน เพื่อให้บริการทางการศึกษาแก่สมาชิกของสังคม เพื่อให้เป็นสมาชิกที่ดีของสังคมและประเทศชาติตามอุดมการณ์ของหลักสูตร เพียงแต่เจาะจงเยาวชนที่เป็นมุสลิมเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อสนองความต้องการของชุมชนและท้องถิ่น ตามที่สนองคัมภีร์อัลกุรอานและซุนนะฮ์ ญารุปาน (2532: 32) ได้ระบุไว้ว่า “การจัดการศึกษาของชุมชนมุสลิมเป็นการจัดการศึกษาที่มุ่งให้กับผู้นับถือศาสนาอิสลาม เพื่อมุ่งธำรงรักษาศาสนาของตนไว้” ขณะเดียวกันรูปแบบของการจัดการศึกษามีหลากหลายรูปแบบ ซึ่งเป็นไปตามบริบทของสถานศึกษาและประสบการณ์ของผู้บริหารเอง ซึ่งเป็นไปตามที่ห้าจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ สตูล ยะลา สงขลา ปัตตานี และนราธิวาส เป็นสังคมที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม ใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในชีวิตประจำวัน การดำเนินชีวิตมีความผูกพันอยู่กับประเพณีท้องถิ่นและหลักธรรมของศาสนา” (สำนักพัฒนาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เขตการศึกษา 2, 2542: 8) ดังนั้น การจัดการศึกษาในภูมิภาคนี้ อาจจำเป็นต้องมีรูปแบบที่แตกต่างจากภูมิภาคอื่น ๆ ของประเทศไทย ทั้งนี้จากการศึกษาหารูปแบบของการบริหารงานวิชาการในเขตพื้นที่การศึกษาห้าจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งเป็นโครงการนำร่องที่จะก่อให้เกิดรูปแบบของการจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับบริบทของท้องถิ่น สังคม และวัฒนธรรม (สุวิมล เขียวแก้ว และคณะ, 2545: 263)

โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามมีหน้าที่จัดการเรียนการสอนให้แก่เยาวชนที่นับถือศาสนาอิสลามให้เป็นประชากรที่มีคุณภาพ และส่วนใหญ่อยู่นับถือศาสนาอิสลามในห้าจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ สงขลา ยะลา ปัตตานี นราธิวาส และสตูล เปิดทำการสอนวิชาสามัญ วิชาชีพ และวิทยาศาสตร์ มีสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบ ให้การสนับสนุนด้านต่าง ๆ เพื่อยกระดับโรงเรียนให้มีคุณภาพทัดเทียมกับสถานศึกษาของรัฐ (ชิดชนก เขิงเขาว์ และคณะ, 2541: 1) โดยการดำเนินการทั้งหมดให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525

โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามเป็นโรงเรียนเอกชนที่พัฒนามาจาก “ปอเนาะ” ซึ่งเป็นสถานศึกษาที่จัดตั้งขึ้นเพื่อสอนเยาวชนมุสลิมให้รู้หลักธรรมของศาสนา สอนการปฏิบัติศาสนกิจ โดยโต๊ะครู ซึ่งมีความรู้ทางด้านศาสนาอิสลาม (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, 2539: 15) หรือเป็นสถานที่อบรมสั่งสอนศาสนาของชาวไทยมุสลิม เพื่อให้มีความรู้ในทางศาสนาสามารถปฏิบัติศาสนกิจได้ ให้รู้จักบำเพ็ญกิจประจำวัน ตลอดจนความสัมพันธ์ทางครอบครัวและมรดกตามหลักศาสนาอิสลาม (อุทัย หิรัญโต, 2521: 6) ปอเนาะมีอยู่ทั่วไปในพื้นที่ที่มีคนนับถือศาสนาอิสลาม

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ ปัตตานี ยะลา นราธิวาส สตูล และสงขลา ส่วนในจังหวัดอื่นก็มีบ้างประปราย ปอเนาะเป็นสถานศึกษาของเอกชนที่ผู้ขอจัดตั้งตามค่านิยมและความเชื่อถือของชาวไทยมุสลิม ต้องเป็นมุสลิม เคยผ่านการประกอบพิธีฮัจญ์ และมีความรู้ทางศาสนาอิสลามเป็นที่ยอมรับของปวงชน ปอเนาะดำเนินการในรูปแบบโรงเรียน เมื่อกระทรวงศึกษาธิการร่วมกับกระทรวงมหาดไทย เปิดโอกาสให้จดทะเบียนโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลาม แล้วจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามหลักสูตร จัดชั้นเรียน วัดและประเมินผลในชั้นเรียน หลังจากนั้นได้แปรสภาพจากปอเนาะเป็นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามตามมาตรา 15 (2) ของพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 โดยรัฐให้การช่วยเหลืออุดหนุนในหลายลักษณะ ได้แก่ การอุดหนุนทางการเงิน การอุดหนุนบุคลากร การอุดหนุนด้านสื่อการเรียนการสอน การอุดหนุนด้านวิทยากรสงเคราะห์ และอื่น ๆ ได้แก่ ให้การอบรมแก่ครูประจำการ ให้สิทธิแก่นักเรียนโดยส่งเข้าศึกษาต่อในสถานศึกษาของรัฐ ให้ทุนการศึกษาแก่นักเรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, 2537)

การจัดหลักสูตรการเรียนการสอน เปิดสอนทั้งวิชาสามัญในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นถึงตอนปลาย หลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน วิชาศาสนา หลักสูตรระดับต้นหรืออิสลามศึกษาตอนต้น (อิบตีดาอียะฮฺ) ระดับกลางหรืออิสลามศึกษาตอนกลาง (มุตะวัสตีญาฮฺ) ระดับปลายหรืออิสลามศึกษาตอนปลาย (ชานาวียะฮฺ) และวิชาชีพเป็นหลักสูตรระยะสั้นที่มุ่งให้ผู้เรียนมีอาชีพติดตัวเมื่อจบการศึกษาไปแล้ว ส่วนใหญ่เป็นด้านการเกษตร และโภชนาการ (สุวรรณ กุ้สุจริต และคณะ, 2534: 23)

กระทรวงศึกษาธิการได้เริ่มดำเนินการปรับปรุงปอเนาะตั้งแต่ปี พ.ศ. 2504 ตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2503 เป็นต้นมา โดยดำเนินการส่งเสริมทั้งด้านการบริหารและวิชาการตลอดจนการให้ความช่วยเหลือและอุดหนุนด้านต่าง ๆ การดำเนินการปรับปรุงแบ่งออกเป็น 3 ระยะดังนี้ (เต็มดวง เสวตจินดา, 2532: 9) 1) ระยะปรับปรุงโรงเรียนปอเนาะ กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการปรับปรุงส่งเสริมปอเนาะในภาคการศึกษา 2 พ.ศ. 2504 เพื่อดำเนินการจดทะเบียนปอเนาะ 2) ระยะการแปรสภาพเป็นโรงเรียนราษฎร์ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2508–2514 รัฐบาลได้อนุมัติให้กระทรวงศึกษาธิการทำการส่งเสริมปอเนาะที่จดทะเบียนแล้วให้แปรสภาพเป็นโรงเรียนราษฎร์ทั้งหมด 3) ระยะการปรับปรุงโรงเรียนราษฎร์ให้เป็นโรงเรียนชั้นดี โดยดำเนินการให้โรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลาม ซึ่งดำเนินการสอนวิชาศาสนาอิสลาม วิชาสามัญหรือวิชาชีพควบคู่กันไป เปลี่ยนเป็นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม โดยรัฐให้การอุดหนุนหลายลักษณะด้วยกัน ได้แก่ การอุดหนุนบุคลากร โดยจัดส่งข้าราชการครูไปสอนวิชาสามัญและวิชาชีพ การอุดหนุนด้านสื่อการเรียนการสอนและการอุดหนุนด้านการเงิน เป็นต้น

เมื่อมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 โรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลาม ถูกจัดเป็นโรงเรียนเอกชนตามมาตรา 15 (2) และต่อมากกระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนระดับมัธยมศึกษาที่เปิดสอนวิทยาศาสตร์และวิชาสามัญ พ.ศ. 2536 เพื่อเปิดโอกาสให้โรงเรียนที่สามารถจัดการศึกษาได้มาตรฐานตามข้อกำหนดสามารถปรับสภาพจากโรงเรียนเอกชนตามมาตรา 15 (2) เป็นมาตรา 15 (1) ทั้งนี้ให้เป็นไปตามความสมัครใจของโรงเรียน (คนตานี, 2551: 25–30)

สรุป โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามเป็นโรงเรียนเอกชนที่จัดหลักสูตรการเรียนการสอนเปิดสอนทั้งวิชาสามัญในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นถึงตอนปลาย และวิทยาศาสตร์ หลักสูตรระดับต้นหรืออิสลามศึกษาตอนต้น (อิบตีดาอียะฮฺ) ระดับกลางหรืออิสลามศึกษาตอนกลาง (มุดะวัสส์ญะฮฺ) ระดับปลายหรืออิสลามศึกษาตอนปลาย (ชานาอียะฮฺ) มีสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สิริมา วัชรกร (2546) ได้ศึกษาผลของการเรียนแบบโครงการเรื่อง ปัญหาสังคมในวิถีชีวิตในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนสาระสังคมศึกษา โดยใช้วิธีการสอนแบบโครงการ โรงเรียนสามร้อยยอดวิทยาคม จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และทักษะกระบวนการวิทยาศาสตร์ คะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ไพศาล มุ่งสมัคร (2547) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกการทำโครงการภูมิปัญญาไทยทางวิทยาศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกุศทัฬหาลิง จังหวัดชัยภูมิ ผลการศึกษาพบว่า แบบฝึกการทำโครงการภูมิปัญญาไทยทางวิทยาศาสตร์ ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ 85.05/88.57 นักเรียนมีทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์หลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และแบบฝึกมีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.51

สมบัติ ราษี (2550) ได้วิจัยเรื่อง ศึกษาการใช้โครงการภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารผลการศึกษาพบว่า การใช้โครงการภูมิปัญญาท้องถิ่น สามารถพัฒนาการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนฝายกวางวิทยาคม จังหวัดพะเยา อยู่ในระดับพอใช้ ส่วนความสามารถในการนำเสนอโครงการ โดยการจัดนิทรรศการภูมิปัญญาท้องถิ่นอยู่ในระดับดี

ดวงฤดี แสงไกร (2549) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชา ส43101 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านแฮดศึกษา จังหวัดขอนแก่น พบว่า การใช้รูปแบบโครงการในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษาเป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วมทั้งทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม นักเรียนได้มีการลงมือปฏิบัติจริง ทำให้สามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง และมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนและครู โดยมีการฝึกการทำงานเป็นทีม นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม และนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 2.78

กรณิศ มุงเมือง (2551) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบโครงการวิชาสังคมศึกษา (ส31101) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสามัคคีวิทยาคม ผลการศึกษาพบว่า คู่มือการจัดการเรียนรู้แบบโครงการวิชาสังคมศึกษา (ส31101) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีระดับคุณภาพในระดับเหมาะสมมากที่สุด เอกสารประกอบการเรียนโครงการวิชาสังคมศึกษา (ส31101) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเกินเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 80/80 คู่มือการจัดการเรียนรู้แบบโครงการและเอกสารประกอบการเรียนโครงการมีความเหมาะสมมากที่สุดในการนำไปใช้ เพื่อพัฒนานักเรียนให้มีความรู้ความเข้าใจ มีทักษะโครงการและพัฒนาพฤติกรรมคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียน ผลที่เกิดกับครูผู้สอนพบว่า ครูผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจในการจัดการเรียนรู้แบบโครงการ และใช้คู่มือการจัดการเรียนรู้แบบโครงการวิชาสังคมศึกษา (ส 31101) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีคุณภาพในการจัดการเรียนการสอน ผลที่เกิดกับนักเรียนพบว่า นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจจากการจัดการเรียนรู้แบบโครงการหลังจากการใช้คู่มือการจัดการเรียนรู้แบบโครงการและเอกสารประกอบการเรียนโครงการดีกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้แบบโครงการ และการปฏิบัติกิจกรรมจากเอกสารประกอบการเรียนโครงการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 นักเรียนมีทักษะโครงการจากการจัดการเรียนรู้แบบโครงการหลังจากการใช้คู่มือการจัดการเรียนรู้แบบโครงการและเอกสารประกอบการเรียนโครงการในด้านการเตรียมการมีทักษะอยู่ในระดับดี ส่วนด้านกระบวนการทำงาน ด้านผลงานสำเร็จ และด้านทักษะโครงการ มีทักษะอยู่ในระดับดีมาก นักเรียนมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบโครงการหลังจากการใช้คู่มือการจัดการเรียนรู้แบบโครงการและเอกสารประกอบการเรียนโครงการด้านกิจกรรมสื่อการเรียนการสอน มีเจตคติอยู่ในระดับดี ส่วนด้านสื่อการเรียนการสอนและด้านข้อมูลตัวครู มีเจตคติอยู่ในระดับดีมาก โดยรวมผลด้านเจตคติอยู่ในระดับดีมาก ความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบโครงการวิชาสังคมศึกษา (ส 31101) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสามัคคีวิทยาคม โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับดีมาก

พยุรณี ตันมิ่ง (2551) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะกระบวนการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม โดยใช้กิจกรรมโครงงานเรื่อง การผลิตผ้าห่มนวมสำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเชียงคาน อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย ผลการศึกษาพบว่า การพัฒนา ทักษะกระบวนการ โดยใช้กิจกรรมโครงงานเรื่อง การผลิตผ้าห่มนวม สำหรับนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนเกิดทักษะกระบวนการโดยใช้กิจกรรมโครงงานเรื่อง การผลิตผ้าห่มนวม หลังเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ผลการศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้แบบ โครงงานเรื่อง การผลิตผ้าห่มนวม สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีค่าเท่ากับ 0.7146 และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ โครงงานเรื่อง การผลิตผ้าห่มนวมมีความพึงพอใจในระดับมากขึ้นไป

ทองใบ ปัดทา (2553) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการทำโครงงาน และความ พึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบ โครงงาน วิชาการงานและเทคโนโลยี รูปแบบของการวิจัยในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง รูปแบบ one-shot case study กลุ่มเป้าหมายคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียน ราชูปถัมภ์ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 29 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือ แผนการจัด การเรียนรู้โดยใช้รูปแบบโครงงานวิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยีเรื่อง การปลูกผักปลอดสารพิษ จำนวน 6 แผน 12 ชั่วโมง แบบประเมินทักษะการทำโครงงานของนักเรียน แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบ การสอบแบบโครงงาน แบบประเมินทักษะการทำโครงงาน ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล และสถิติ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียน มีคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ร้อยละ 85.60 จำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์คือ ร้อยละ 82.76 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ให้นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยและจำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80 ผลการประเมินทักษะการทำโครงงานของนักเรียนพบว่า มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 71.86 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 89.82 จำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ จำนวน นักเรียนร้อยละ 80 มีคะแนนทักษะการทำโครงงานไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม และนักเรียน มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบโครงงานอยู่ในระดับมาก

งามพิศ ศรีเฉลา (2553) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชางานบ้านเรื่อง การแปรรูปผลไม้ ในท้องถิ่นกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรม การสอนแบบโครงงาน การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Pre-experimental Research) แบบกลุ่มเดียว ทดสอบหลังการทดลอง (One-shot case study) มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชางานบ้านเรื่อง การแปรรูปผลไม้ในท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมการสอนแบบโครงงานให้มีผู้เรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ขึ้นไป กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 จำนวน 32 คน โรงเรียนสาธิตพิทยาสรรพ์ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มี 3 ประเภท คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชางานบ้าน เรื่อง การแปรรูปผลไม้ในท้องถิ่น จำนวน 10 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนงานบ้าน เรื่อง การแปรรูปผลไม้ในท้องถิ่น จำนวน 40 ข้อ และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) วิเคราะห์ข้อมูล โดยหาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เฉลี่ยร้อยละ 83.68 และมีนักเรียนผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 84.37 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการสอนแบบโครงงาน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก นักเรียนได้เรียนรู้อย่างมีความสุข สนุกสนาน ได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกับเพื่อน ๆ เกิดความภาคภูมิใจในผลงาน กล่าวพูด กล่าวแสดงออก และมีความมั่นใจในตนเอง

นิชนิภา อรรถพร (2554) โครงงานการพัฒนาเว็บบล็อก (WebBlog) ด้วย Wordpress เรื่อง แท็บเล็ต นี้จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อนำเอารูปแบบการเรียนรู้ยุคใหม่ที่ใช้สื่อสังคม หรือ Social Media ซึ่งเป็นสื่อที่ได้รับความนิยมในปัจจุบัน มาประยุกต์เข้ากับการเรียนรู้ โดยได้ศึกษารูปแบบและพัฒนาการเรียนรู้ในการจัดสร้างเว็บบล็อกด้วยเว็บไซต์สำเร็จรูปชื่อว่า Wordpress ทั้งนี้ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเนื้อหาความรู้ที่สนใจเกี่ยวกับเรื่อง แท็บเล็ต คือ คอมพิวเตอร์พกพาหรือคอมพิวเตอร์ที่สามารถใช้งานขณะเคลื่อนที่ได้ขนาดกลางที่มีหน้าจอแบบสัมผัสในการใช้งานเป็นหลัก โดยผู้จัดทำโครงงานสามารถพัฒนารูปแบบของเว็บบล็อกจาก Wordpress ได้ด้วยตนเอง และนำมาประยุกต์ใช้ให้เข้ากับการเรียนรู้ของตนเองมากยิ่งขึ้น และได้นำเสนอผ่านทางเว็บบล็อกที่ <http://nitnipajoy.wordpress.com> ทั้งนี้ทำให้สามารถติดต่อสื่อสารกันได้ระหว่างครู เพื่อน และผู้สนใจทั่วไปได้เป็นอย่างดี

สายหยุด ศรีอุบล (2555) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการเทคโนโลยีเรื่อง งานประดิษฐ์จากเศษวัสดุ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การวิจัยครั้งนี้วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการเทคโนโลยี เรื่อง งานประดิษฐ์จากเศษวัสดุ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในด้านความรู้ในการประดิษฐ์ ทักษะในการประดิษฐ์และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคาแมต อำเภอซำสูง จังหวัดขอนแก่น ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 32 คน การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง (Pre-experimental Design) แบบกลุ่มเดียว (One-shot Case Study) เครื่องมือในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัด

การเรียนรู้โดยใช้การสอนด้วยกระบวนการเทคโนโลยี จำนวน 6 แผน 2) แบบสังเกตการณ์ปฏิบัติงานของนักเรียน 3) แบบประเมินแบบฝึกหัด 4) แบบประเมินใบกิจกรรม และ 5) แบบประเมินการจัดนิทรรศการแสดงผลงานนักเรียนวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับงานประดิษฐ์เศษวัสดุ ทักษะในการประดิษฐ์และคุณลักษณะอันพึงประสงค์อยู่ในระดับดีมาก

ฉัฐกฤตา ศิริ โสภณ (2556) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างรูปแบบการเรียนการสอนผ่านเว็บตามแนวคิดการสร้างสรรคด้วยปัญญา เพื่อพัฒนาการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนิสิตในระดับปริญญาตรี และเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณก่อนและหลังได้รับการเรียนการสอนผ่านเว็บตามแนวคิดการสร้างสรรคด้วยปัญญา และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนิสิตที่มีต่อบทเรียนผ่านเว็บตามแนวคิดการสร้างสรรคด้วยปัญญาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนิสิตปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ภาคต้น ปีการศึกษา 2555 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน จำนวน 216 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ นิสิตปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ภาคต้น ปีการศึกษา 2555 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน จำนวน 28 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 01173112 สุขภาพส่วนบุคคลและชุมชน (Personal and Community Health) มีจำนวน 2 หมู่เรียน และทำการจับฉลากเลือกมาจำนวน 1 หมู่เรียน ได้หมู่เรียนที่ 1 มีนิสิตจำนวน 28 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน Dependent Samples t-test ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนการสอนผ่านเว็บตามแนวคิดการสร้างสรรคด้วยปัญญา เพื่อพัฒนาการคิดอย่างมีวิจารณญาณมี 10 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นเตรียมการ 2) ขั้นการเสนอประเด็นสถานการณ์ปัญหา 3) ขั้นแสวงหาความรู้ 4) ขั้นรวบรวมและจัดการกับข้อมูลที่เกี่ยวข้อง 5) ขั้นตั้งสมมติฐาน 6) ขั้นอภิปรายเพื่อประเมินค่าระดมสมอง และวางแผนการสร้างผลงาน 7) พิจารณาเลือกแนวทางที่ดีที่สุด 8) ขั้นปฏิบัติสร้างสรรค์ชิ้นงาน 9) การนำเสนอผลงานผ่านเว็บเพื่อการปรับปรุง และ 10) ขั้นประเมินผล และผลการทดลองพบว่า ผลคะแนนการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนิสิตที่เรียนบทเรียนผ่านเว็บตามรูปแบบการเรียนการสอนผ่านเว็บตามแนวคิดการสร้างสรรคด้วยปัญญาเพื่อพัฒนาการคิดอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กลุ่มทดลองมีความพึงพอใจต่อบทเรียนผ่านเว็บตามรูปแบบการเรียนการสอน ผ่านเว็บตามแนวคิดการสร้างสรรคด้วยปัญญาที่พัฒนาขึ้นในระดับมากที่สุด

รูดโรจน์ แก้วอุไร และศรัณยู หมั่นเดช (2557) การเรียนแบบโครงการเป็นการเรียนรู้รูปแบบหนึ่งที่เหมาะสมสำหรับการเรียนในศตวรรษที่ 21 เนื่องจากเป็นกิจกรรมที่เน้นการปฏิบัติตามความสนใจของนักเรียน มีการนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในการจัดการเรียนการสอนอย่างแพร่หลาย เครื่องมือหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนแบบโครงการ คือ โซเชียลมีเดีย (Social Media) การเรียนแบบโครงการร่วมกับโซเชียลมีเดียจะเริ่มจากการเตรียมความพร้อมของครู นักเรียน วัสดุ อุปกรณ์ และโครงสร้างพื้นฐานของโรงเรียน จากนั้นนักเรียนเลือกปัญหาที่จะศึกษาโดยมีครูเป็นผู้จุดประกายและให้คำปรึกษา นักเรียนและครูร่วมกันวางแผนการทำโครงการในรูปแบบของแผนปฏิบัติการหรือเค้าโครงโครงการ โดยกำหนดวัตถุประสงค์ สมมติฐาน ขอบเขตการศึกษา และวิธีการศึกษา ศึกษาหลักการทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ลงมือปฏิบัติตามแผน โดยเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล ค้นหาข้อมูลเพิ่มเติม เขียนรายงาน เผยแพร่ผลงานสู่สาธารณะ และประเมินโครงการ ซึ่งในแต่ละขั้นตอนนักเรียนสามารถเลือกใช้โซเชียลมีเดียที่เหมาะสมมาประยุกต์ใช้ เพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะของนักเรียนในยุคใหม่ การเรียนแบบโครงการร่วมกับโซเชียลมีเดียจะช่วยพัฒนาสมรรถนะและทักษะที่สำคัญในศตวรรษที่ 21 ของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

สรุป แม้จะมีงานศึกษามากมายที่ศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้แบบโครงการ แต่จะมีไม่มากสำหรับงานศึกษาค้นคว้าวิจัยใดที่นำรูปแบบการศึกษาแบบโครงการมาบูรณาการกับการเรียนรู้บนบล็อกซึ่งเป็นเทคโนโลยีสำคัญในปัจจุบันที่ช่วยดึงดูดผู้เรียนในยุคศตวรรษที่ 21 ประกอบกับการนำเรื่องประชามหาอาเซียนมาให้ให้นักเรียนศึกษาผ่านบล็อกเป็นมิติที่จะช่วยหนุนเสริมให้ผู้เรียนกระตือรือร้นในการศึกษาเรื่องประชามหาอาเซียนมากยิ่งขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบปกติ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อก เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการเรียนแบบปกติกับการเรียนโดยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนบล็อก เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนหลังจากเรียนแบบโครงงานบนบล็อกเรื่อง ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีวิธีดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. แบบแผนวิธีการวิจัย
2. ตัวแปรที่ศึกษา
3. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย
6. ดำเนินการทดสอบและเก็บรวบรวมข้อมูล
7. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

แบบแผนวิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เลือกการทดลองโดยจำแนกตามแบบระเบียบวิธีวิจัย เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ทำการทดลองกับกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม โดยจัดให้มีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน มีรูปแบบการวิจัยแบบ Randomized Control–Group Pretest–Posttest Design ดังนี้

ตาราง 5 แสดงแบบแผนการวิจัย

Group	Pretest	Treatment	Posttest
R E	O ₁	X ₁	O ₂
R C	O ₃	X ₂	O ₄

E กลุ่มทดลอง

C กลุ่มควบคุม

O₁ ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนของกลุ่มทดลอง

O₂ ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของกลุ่มทดลอง

O₃ ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนของกลุ่มควบคุม

O₄ ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของกลุ่มควบคุม

X₁ การจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนบลิ๊อค

X₂ การจัดการเรียนรู้แบบปกติ

R กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมาจากการสุ่ม

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น

การจัดการเรียนรู้ 2 วิธี คือ

1.1 การจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนบลิ๊อค

1.2 การจัดการเรียนรู้แบบปกติ

2. ตัวแปรตาม

2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน

2.2 ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนบลิ๊อค

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม อำเภอควนโดน จังหวัดสตูล ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1,114 คน (สำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสตูล, 2558)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม อำเภอควนโดน จังหวัดสตูล ปีการศึกษา 2558 จากโรงเรียนธรรมศาสตร์วิทยา จำนวน 2 ห้องเรียน นักเรียน 60 คน จำนวน 2 ห้องเรียน ผู้วิจัยจับฉลากกลุ่มตัวอย่างเพื่อเข้ารับการทดลอง ดังนี้

ห้องที่ 1 เป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนเว็บล็อก จำนวน 30 คน

ห้องที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ จำนวน 30 คน

ตาราง 6 การจัดแบ่งกลุ่มตัวอย่างและจำนวนนักเรียนในแต่ละกลุ่ม

กลุ่มตัวอย่าง	วิธีการจัดการเรียนรู้	จำนวน (คน)
กลุ่มทดลอง	การจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนเว็บล็อก	30
กลุ่มควบคุม	การจัดการเรียนรู้แบบปกติ	30

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนเว็บล็อกและแผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย
 - 2.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน
 - 2.2 แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนหลังจากเรียนแบบโครงงานบนเว็บล็อก

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 2 ส่วน คือ เครื่องมือที่ใช้สำหรับการจัดการเรียนรู้และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งมีการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้

เครื่องมือที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ คือ

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อก ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง ประชาคมอาเซียน ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1.1.1 ศึกษาหลักการและทำความเข้าใจวิธีการจัดการเรียนรู้แบบโครงงาน

1.1.2 ศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับการทำบล็อก โดยใช้ Blogspot

1.1.3 ศึกษาและทำความเข้าใจรายละเอียดของเนื้อหาเรื่อง ประชาคมอาเซียน ที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศอาเซียน วัฒนธรรมอาหารในประเทศอาเซียน วัฒนธรรมภาษาในประเทศอาเซียน วัฒนธรรมศาสนาในประเทศอาเซียน

1.1.4 ศึกษาและค้นคว้าข้อมูลจากแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ เช่น วารสารวิชาการ สิ่งพิมพ์ ข่าวสาร อินเทอร์เน็ต เพื่อใช้ประกอบการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาและประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันของผู้เรียน

1.1.5 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดวิธีการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานของ วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2545) ซึ่งมี 6 ขั้นตอน คือ

- 1) ขั้นตอนที่ 1 การคิดและเลือกหัวเรื่อง
- 2) ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง
- 3) ขั้นตอนที่ 3 การเขียนเค้าโครงของโครงงาน
- 4) ขั้นตอนที่ 4 การปฏิบัติโครงงาน
- 5) ขั้นตอนที่ 5 การเขียนรายงาน
- 6) ขั้นตอนที่ 6 การแสดงผลงาน

1.1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรง ความถูกต้องเหมาะสมและข้อบกพร่องของการจัดการเรียนรู้และข้อเสนอแนะต่าง ๆ แล้วนำมาแก้ไขปรับปรุง

1.1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทำความเข้าใจ

1.1.8 นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ (IOC) (รายละเอียดดังภาคผนวก ง)

1.2 แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง ประชาคมอาเซียน ผู้วิจัย ได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1.2.1 ศึกษาหลักการและทำความเข้าใจวิธีการจัดการเรียนรู้

1.2.2 ศึกษาและทำความเข้าใจรายละเอียดของเนื้อหาเรื่อง ประชาคมอาเซียน ที่เกี่ยวกับ วัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศอาเซียน วัฒนธรรมอาหารในประเทศอาเซียน วัฒนธรรมภาษาในประเทศอาเซียน วัฒนธรรมศาสนาในประเทศอาเซียน

1.2.3 ศึกษาและค้นคว้าข้อมูลจากแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ เช่น วารสารวิชาการ สิ่งพิมพ์ ข่าวสาร อินเทอร์เน็ต เพื่อใช้ประกอบการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาและประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันของผู้เรียน

1.2.4 วิเคราะห์และจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้โดยมีขั้นตอน 3 ขั้นตอนคือ

- 1) ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำ
- 2) ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสอน
- 3) ขั้นตอนที่ 3 ขั้นสรุป

1.2.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรง ความถูกต้องเหมาะสมและข้อบกพร่องของการจัดการเรียนรู้และข้อเสนอแนะต่าง ๆ แล้วนำมาแก้ไขปรับปรุง

1.2.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทำความเข้าใจ

1.2.7 นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ (IOC) (รายละเอียดดังภาคผนวก ง)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน และแบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนหลังจากเรียนแบบโครงการบนบลิ๊อค

2.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน

การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน สำหรับใช้ทดสอบกลุ่มที่ศึกษา ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

2.1.1 ศึกษาแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวอาเซียน พ.ศ. 2554–2558 ของกรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา และเครือข่ายมหาวิทยาลัยอาเซียน ของสถาบันอุดมศึกษาระหว่างประเทศสมาชิกสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เรื่อง ประชาคมอาเซียนเพื่อรวบรวมเนื้อหาที่นักเรียนต้องศึกษาในบทเรียน แล้วนำมาเป็นข้อมูลในการสร้างแบบทดสอบ

2.1.2 ดำเนินการสร้างการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน ของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยสร้างแบบทดสอบแบบเลือกตอบ (Multiple Choices) ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ดังตาราง 7

ตาราง 7 การวิเคราะห์เนื้อหาในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อ	เนื้อหา	ความรู้-ความจำ	ความเข้าใจ	นำไปใช้	วิเคราะห์	สังเคราะห์	ประเมินค่า	รวม
1	วัฒนธรรม การแต่งกาย	1	2	1	2	2	1	9
2	วัฒนธรรมอาหาร	3	2	1	2	1	1	10
3	วัฒนธรรมภาษา	5	1	1	1	1	1	10
4	วัฒนธรรมศาสนา	4	1	1	2	1	1	10
5	ความรู้ทั่วไป	1	-	-	-	-	-	1
	รวม	14	6	4	7	5	4	40

2.1.3 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน ที่สร้างขึ้น ให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์พิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของข้อคำถาม ตัวเลือก และตัวลง ภาษาที่ใช้ แล้วปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามให้ถูกต้องชัดเจนและเข้าใจง่าย

2.1.4 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขข้างต้น เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ความถูกต้องด้านภาษา ตัวเลือก และการใช้คำถาม แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขและคัดเลือกแบบทดสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง (IOC) ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ได้ครบทั้ง 40 ข้อ (รายละเอียด ค้างภาคผนวก ง)

2.1.5 นำแบบทดสอบที่ได้ปรับปรุงแก้ไข ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลอง ใช้ (Try Out) ครั้งที่ 1 กับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนคารุลมาอาราพมุนนิชิ อำเภอควนโดน จังหวัดสตูล จำนวน 30 คน ที่ผ่านการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน มาแล้ว

2.1.6 นำผลการตรวจให้คะแนนจากข้อข้างต้น มาวิเคราะห์หาค่าระดับความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อ เลือกคำตอบที่มีคุณภาพ โดยพิจารณาค่าระดับความยากง่าย ตั้งแต่ 0.2–0.8 และค่าอำนาจจำแนก 0.20 ขึ้นไป ซึ่งมีจำนวน 23 ข้อที่ผ่านเกณฑ์ แต่ผู้วิจัยได้คัดไว้ 20 ข้อ ที่มีคุณภาพสูงสุด เพื่อนำไปหาค่าความเชื่อมั่น (รายละเอียดค้างภาคผนวก ง)

2.1.7 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกจากข้อข้างต้นไปทดลองใช้ (Try Out) ครั้งที่ 2 กับ ผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนคารุลมาอาเรฟมูลนิธิ อำเภอกวน โคน จังหวัดสตูล จำนวน 30 คน ที่ผ่านการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนมาแล้ว นำผลการตรวจให้คะแนนไปคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน 20 (Kuder-Rechardson 20: KR-20) มีค่าเท่ากับ 0.78

2.1.8 จัดทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน เป็นต้นฉบับ และไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.2 แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียน

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียน การสอนแบบโครงงานบนบล็อกร โดยแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบโครงงาน บนบล็อกร ซึ่งแบบสอบถามความพึงพอใจนี้ได้สร้างตามวิธีการของแบบสอบถามความพึงพอใจของ ลิเคิร์ต (Likert's Method) โดยแยกเป็นประเด็นที่ต้องการวัดออกเป็น 6 ด้าน ดังนี้ คือ 1) ชั้นเตรียม ความพร้อม 2) ชั้นเลือกปัญหาที่จะศึกษา (บนบล็อกร) 3) ชั้นการเขียนเค้าโครงของ โครงงาน 4) ชั้นปฏิบัติ โครงงาน 5) ชั้นเขียนรายงาน (บนบล็อกร) และ 6) ชั้นแสดงผลงาน (บนบล็อกร)

แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนแบบโครงงานบนบล็อกร ซึ่งมีวิธีการสร้างและหาคุณภาพของแบบวัดความพึงพอใจตามขั้นตอนดังนี้

2.2.1 ศึกษาทฤษฎี เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดความพึงพอใจ หลักการสร้าง และวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.2.2 กำหนดขอบข่าย คุณลักษณะที่ต้องการวัดในด้านความคิดเห็น ความรู้สึกและ ลักษณะของการจัดการเรียนรู้

2.2.3 สร้างข้อความ โดยรวบรวมจากหนังสือ เอกสาร งานวิจัย ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ ให้ครอบคลุมขอบเขตที่ต้องการจะวัด

2.2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจดังกล่าวมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อกรในการ ตรวจให้คะแนนจากการวัด ได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนตามเกณฑ์ต่อไปนี้

5	หมายถึง	มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ระดับมาก
3	หมายถึง	มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ระดับปานกลาง
2	หมายถึง	มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ระดับน้อย
1	หมายถึง	มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ระดับน้อยที่สุด

2.2.5 กำหนดการแปลความหมายระดับความพึงพอใจ โดยใช้ระดับค่าเฉลี่ยรายชื่อเปรียบเทียบเกณฑ์ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545: 99–100)

คะแนนเฉลี่ย	4.50 – 5.00	หมายถึง	มีความพึงพอใจมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	3.50 – 4.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.50 – 3.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.50 – 2.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจน้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 1.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

2.2.6 นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนแบบ โครงการงานบนบล็อกลงไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสม จากนั้นปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

2.2.7 นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนแบบโครงการงานบนบล็อกลงไปให้อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อความกับข้อบ่งชี้ที่ต้องการวัดด้วยสูตรดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบวัดความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนแบบโครงการงานบนบล็อกลง (IOC) คัดเลือกข้อความที่คำนวณได้ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ได้จำนวน 30 ข้อ (รายละเอียดดังภาคผนวก ก)

2.2.8 นำแบบวัดความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนแบบโครงการงานบนบล็อกลงที่จัดเรียงแล้วจัดพิมพ์ฉบับสมบูรณ์และนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

ดำเนินการทดสอบและเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับดังนี้

1. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1.1 ปรุมนิเทศนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม จำนวนกลุ่มละ 30 คน เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้และขั้นตอนการเรียน

1.2 ทดสอบก่อนเรียน โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน ผู้วิจัยใช้ข้อสอบมีจำนวน 20 ข้อ เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาเกี่ยวกับประชาคมอาเซียน ผลการทดสอบก่อนเรียนของทั้ง 2 กลุ่ม ปรากฏว่ากลุ่มทดลองได้ค่าเฉลี่ย 10.33 และกลุ่มควบคุมได้ค่าเฉลี่ย 11.40 ผู้วิจัยนำมาทดสอบด้วยสถิติที (t-Independent) พบว่า ไม่แตกต่าง

ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

1.3 ให้กลุ่มตัวอย่างเรียนเนื้อหาและทำแบบฝึกหัด โดยกลุ่มทดลองใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบลิ๊อค และกลุ่มควบคุมใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติ โดยเนื้อหาจะประกอบด้วย วัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศอาเซียน วัฒนธรรมอาหารในประเทศอาเซียน วัฒนธรรมภาษาในประเทศอาเซียน และวัฒนธรรมศาสนาในประเทศอาเซียน ทั้งนี้ผู้เรียนจะศึกษาเนื้อหาในบทเรียน โดยใช้เวลาสัปดาห์ 6 ชั่วโมง จำนวน 4 สัปดาห์ รวมเป็น 24 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558

1.4 ทดสอบหลังเรียน โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ประชาคมอาเซียน ทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้ข้อสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนแต่สลับข้อ

1.5 สอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบลิ๊อคต่อการจัดการเรียนการสอนแบบโครงการบนบลิ๊อค

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยมีรายละเอียดดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการบรรยายข้อมูล มีดังนี้

1.1 ค่าเฉลี่ย (mean) โดยใช้สูตร (วาโร เพ็งสวัสดิ์, 2551: 284)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ $\sum x$ คือ ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N คือ จำนวนคะแนน หรือข้อมูลทั้งหมด

1.2 หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation: S.D.) (วาโร เพ็งสวัสดิ์, 2551: 296)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X คือ ข้อมูล หรือคะแนนแต่ละตัว

N คือ จำนวนข้อมูล หรือคะแนนทั้งหมด

\sum คือ ผลรวม

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ใช้สูตรดังนี้ (Rowinelli and Hambleton, 1977 อ้างถึงใน ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543: 249)

$$\text{ค่าดัชนีความสอดคล้อง } IOC = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ IOC คือ ความสอดคล้องของข้อสอบกับจุดประสงค์
 $\sum X$ คือ ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 การตรวจสอบความยากง่ายเป็นรายชื่อของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตร (ยุทธ ไกยวรรณ, 2550: 128)

$$P = \frac{\text{จำนวนคนที่ตอบข้อนั้นถูก}}{\text{จำนวนคนที่ตอบทั้งหมด}}$$

2.3 ค่าอำนาจจำแนก (discrimination) ของแบบทดสอบเป็นรายชื่อ (ยุทธ ไกยวรรณ, 2550: 128)

$$r = \frac{H-L}{N}$$

เมื่อ H คือ จำนวนคนตอบถูกในกลุ่มคะแนนสูง
 L คือ จำนวนคนตอบถูกในกลุ่มคะแนนต่ำ
 N คือ จำนวนคนกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำ

2.4 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538: 198)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[\frac{1 - \sum pq}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} คือ ค่าความเชื่อมั่น
 n คือ จำนวนข้อในแบบทดสอบ
 p คือ สัดส่วนของคนที่ยอมรับในแต่ละ
 q คือ สัดส่วนของคนที่ไม่ยอมรับในแต่ละข้อ หรือ $q = 1-p$
 S_t^2 คือ ค่าความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ร่วมกับการฝึกปฏิบัติที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สูตร t-test for dependent sample ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538: 104)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N\sum D^2 - \sum D^2}{N-1}}}$$

เมื่อ t คือ ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤต เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ

D คือ ผลต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

$\sum D$ คือ ผลรวมของผลต่างของคะแนนแต่ละคู่

N คือ จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่ขนาน

3.2 สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่าง 2 กลุ่ม โดยใช้สูตรสถิติ t-test for independent sample ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538: 216–217)

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{(n_1-1)S_1^2 + (n_2-1)S_2^2}{n_1+n_2-2} \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

เมื่อ \bar{x}_1 คือ คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง

\bar{x}_2 คือ คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม

S_1^2 คือ คะแนนรวมของกลุ่มทดลอง

S_2^2 คือ คะแนนรวมของกลุ่มควบคุม

n_1 คือ ขนาดของกลุ่มทดลอง

n_2 คือ ขนาดของกลุ่มควบคุม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนเว็บล็อก ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นลำดับ ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบปกติ
2. ผลการเปรียบเทียบเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนเว็บล็อก
3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนแบบปกติกับการเรียน และการจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนเว็บล็อก
4. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนหลังจากเรียนแบบ โครงงานบนเว็บล็อก

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน t-test
กลุ่มทดลอง	แทน	การจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนเว็บล็อก
กลุ่มควบคุม	แทน	การจัดการเรียนรู้แบบปกติ
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
***	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังเรียนด้วยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ตาราง 8 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบปกติ (n = 30)

การจัดการเรียนรู้แบบปกติ	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t
ก่อนเรียน	20	11.40	2.57	2.997**
หลังเรียน	20	12.77	1.70	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติเรื่อง ประชาคมอาเซียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนเฉลี่ย 11.40 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.57 ส่วนคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเฉลี่ย 12.77 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.70 เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนก่อนเรียนและหลังเรียนแสดงให้เห็นว่า หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการเปรียบเทียบเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบลิ๊อค

ตาราง 9 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบลิ๊อค

การจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบลิ๊อค	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t
ก่อนเรียน	20	11.33	2.12	17.405***
หลังเรียน	20	16.43	1.98	

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตาราง 9 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบล็อกรื่อง ประชาคมอาเซียน มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนเฉลี่ย 11.33 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.12 ส่วนคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเฉลี่ย 16.43 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.98 เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนก่อนเรียนและหลังเรียนแสดงให้เห็นว่า หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนแบบปกติกับการเรียน และการจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบล็อกรื่อง

ตาราง 10 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการเรียนแบบปกติกับการเรียน โดยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบล็อกรื่อง ($n = 30$)

การจัดการเรียนรู้	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t
แบบปกติ	20	12.77	1.70	9.765***
แบบโครงการบนบล็อกรื่อง	20	16.43	1.98	

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตาราง 10 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบล็อกรื่อง เรื่อง ประชาคมอาเซียน มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเฉลี่ย 16.43 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.98 ส่วนนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเฉลี่ย 12.77 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.70 เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการเรียนแบบปกติกับการเรียน โดยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบล็อกรื่องแสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบล็อกรื่องสูงกว่าแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

4. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนหลังจากเรียนแบบโครงการบนบล็อกรื่อง

ตาราง 11 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักเรียนหลังจากเรียนแบบโครงการบนบล็อกเรื่อง ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในภาพรวม

รายละเอียด	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความพึงพอใจ
1. ด้านขั้นเตรียมความพร้อม	4.11	.24	มาก
2. ด้านขั้นเลือกปัญหาที่จะศึกษา (บนบล็อก)	4.12	.22	มาก
3. ด้านขั้นการเขียนเค้าโครงของโครงการ	4.03	.10	มาก
4. ด้านขั้นปฏิบัติโครงการ	4.64	.31	มากที่สุด
5. ด้านขั้นเขียนรายงาน (บนบล็อก)	4.03	.10	มาก
6. ด้านขั้นแสดงผลงาน (บนบล็อก)	4.56	.35	มากที่สุด
โดยรวม	4.25	.10	มาก

จากตาราง 11 นักเรียนมีความพึงพอใจจากเรียนแบบโครงการบนเว็บบล็อกเรื่อง ประชาคมอาเซียน โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .10 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านขั้นปฏิบัติโครงการมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.64 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .31 อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาด้านขั้นแสดงผลงาน มีค่าเฉลี่ย 4.56 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .35 อยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านขั้นเขียนรายงาน (บนบล็อก) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .10 อยู่ในระดับมาก

ตาราง 12 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักเรียนหลังจากเรียนแบบโครงการบนเว็บบล็อกเรื่อง ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 รายข้อ

รายละเอียด	\bar{X}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ด้านขั้นเตรียมความพร้อม			
1.1 การจัดลำดับขั้นตอนของโครงการ	4.17	.38	มาก
1.2 ระยะเวลาในการดำเนินโครงการมีความเหมาะสมกับการจัดกิจกรรม	4.07	.25	มาก
1.3 การประเมินความพร้อม	4.10	.31	มาก
2. ด้านขั้นเลือกปัญหาที่จะศึกษา (บนบล็อก)			
2.1 ปัญหาที่จะศึกษาในการจัดการเรียนรู้แบบโครงการ	4.27	.45	มาก
2.2 นักเรียนเลือกปัญหาด้วยตนเอง	4.07	.25	มาก
2.3 นักเรียนคิดว่าปัญหาที่เลือกมีประโยชน์ต่อตนเอง	4.03	.18	มาก
3. ด้านขั้นการเขียนเค้าโครงของโครงการ			
3.1 เอกสารและเนื้อหาที่ใช้ประกอบโครงการ	4.10	.31	มาก
3.2 อุปกรณ์และเครื่องมือในการดำเนินโครงการ	4.00	.00	มาก
3.3 นักเรียนพอใจต่อการรูปแบบการเรียนรู้เค้าโครง	4.00	.00	มาก
4. ด้านขั้นปฏิบัติโครงการ			
4.1 ได้รับความรู้ แนวคิด ทักษะและประสบการณ์ใหม่ๆ จากโครงการจากการลงมือปฏิบัติกิจกรรม	4.77	.43	มากที่สุด
4.2 สามารถรู้และเข้าใจวิธีการขั้นตอนในปฏิบัติได้ตรงตามวัตถุประสงค์	4.63	.49	มากที่สุด
4.3 เข้าใจกระบวนการจัดเรียนรู้ในการปฏิบัติงานโครงการ	4.53	.51	มากที่สุด

ตาราง 12 (ต่อ)

รายละเอียด	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความพึงพอใจ
5. ด้านขั้นเขียนรายงาน (บนบล็อก)			
5.1 การทำกิจกรรมในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ศึกษา ค้นคว้า และได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง	4.03	.18	มาก
5.2 มีความรู้ในเนื้อหาข้อมูล มีความถูกต้องและเหมาะสมเรื่องประชาคมอาเซียน ในรูปแบบของโครงการ	4.03	.18	มาก
5.3 ได้รับความรู้และประสบการณ์ตรงในการเขียนสรุปเนื้อหา การนำเสนอและเผยแพร่ผลงานของตนเองบนบล็อก	4.03	.18	มาก
6. ด้านขั้นแสดงผลงาน (บนบล็อก)			
6.1 พอใจต่อผลงานของกลุ่ม	4.07	.25	มาก
6.2 พอใจต่อการจัดนิทรรศการแสดงผลงาน	4.57	.50	มากที่สุด
6.3 พอใจต่อการเผยแพร่ผ่านบล็อก	4.60	.50	มากที่สุด
โดยรวม	4.25	.10	มาก

จากตาราง 12 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจจากเรียนแบบ โครงการบนเว็บบล็อกเรื่องประชาคมอาเซียน ข้อได้รับความรู้ แนวคิด ทักษะและประสบการณ์ใหม่ๆ จากโครงการ จากการลงมือปฏิบัติกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยสูงสุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.77 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .43 อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาข้อสามารถรู้และเข้าใจวิธีการขั้นตอนในปฏิบัติได้ตรงตามวัตถุประสงค์ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.63 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .43 อยู่ในระดับมากที่สุด และข้อพอใจต่อการเผยแพร่ผ่านบล็อก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .50 อยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ อุปกรณ์และเครื่องมือในการดำเนินโครงการ และนักเรียนพอใจต่อการรูปแบบการเรียนเค้าโครง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .00 อยู่ในระดับมาก

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อกร” มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบปกติ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อกร เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการเรียนแบบปกติกับการเรียนโดยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนบล็อกร และความพึงพอใจของนักเรียนหลังจากเรียนแบบ โครงงานบนบล็อกรเรื่อง ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม อำเภอควนโดน จังหวัดสตูล ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1,114 คน (สำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสตูล, 2558) และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม จังหวัดสตูล ปีการศึกษา 2558 จากโรงเรียนธรรมศาสตร์วิทยา จำนวน 60 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกกลุ่มที่ศึกษาแบบแบบกลุ่ม (Cluster random Sampling) ดังนี้ ห้องที่ 1 เป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อกร จำนวน 30 คน และห้องที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ จำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เครื่องมือที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อกร และแผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน และแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนหลังจากเรียนแบบโครงงานบนบล็อกร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยการหาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สำหรับเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนก่อนและหลังเรียนด้วยการเรียนการสอนแบบโครงงานบนบล็อกรเรื่อง ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยสถิติทดสอบทีแบบไม่อิสระต่อกัน และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการเรียนแบบปกติกับการเรียนโดยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อกร ด้วยสถิติทดสอบทีแบบอิสระต่อกัน

สรุป

1. ผลการเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้แบบปกติเรื่อง ประชาคมอาเซียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบล็อกรื่อง ประชาคมอาเซียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบล็อกรื่อง ประชาคมอาเซียนสูงกว่าการเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
4. การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนหลังจากเรียนแบบ โครงการบนบล็อกรื่อง ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาเรื่อง “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ โครงการบนบล็อกรื่อง” อภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบปกติพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติเรื่อง ประชาคมอาเซียนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ ที่เป็นเช่นนี้เพราะ การจัดการเรียนการสอนแบบปกติสามารถช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านความเข้าใจในเนื้อหาวิชาเพิ่มขึ้น ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เพราะนักเรียนได้รับความรู้และประสบการณ์ในเนื้อหาวิชาอย่างถ่องแท้ โดยที่ก่อนเรียนนักเรียนไม่ได้รับความรู้ในเนื้อหาวิชาดังกล่าวเลย รวมทั้งการจัดการเรียนรู้แบบปกติครูเองมีการเรี้นำเข้าสู่บทเรียน เพื่อเตรียมความพร้อมของผู้เรียน ขึ้นสอนครูจะเน้นบรรยายเนื้อหาสู่ผู้เรียน โดยให้นักเรียนนำเสนอหน้าชั้นเรียน ซึ่งเป็นการเพิ่มประสบการณ์มากขึ้น และครูมีการสรุปเนื้อหา เพื่อเป็นการสรุปความคิดในเนื้อหาแต่ละส่วน นักเรียนสามารถนำความรู้ไปต่อยอดในเนื้อหาถัดไปได้ ซึ่งสอดคล้องกับ อภิรักษ์ โต้ะตาหยง (2551: บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการสอน โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบบูรณาการการอ่านและการเขียน (CIRC) ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนสองภาษา ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางด้าน

การอ่านและการเขียนของนักเรียนที่เรียนแบบปกติหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สาเหตุที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบปกติสูงกว่าก่อนเรียน เนื่องจากนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ ครูสอนตามลำดับขั้นตอนการวางแผนการจัดการเรียนรู้ โดยเริ่มต้นตั้งแต่ขั้นนำ ขั้นสอน ขั้นสรุป การเขียนและกิจกรรมต่าง ๆ ในการจัดการเรียนรู้ โดยที่ครูคอยเป็นผู้ชี้แนะและให้นักเรียนคิดเอง สามารถช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน อีกทั้งหลังการเรียนนักเรียนได้รับประสบการณ์เพิ่มขึ้น ทำให้นักเรียนมีผลการเรียนสูงขึ้นสอดคล้องกับ เมญูมาศ กาลาศรี (2544) ที่ศึกษาความเข้าใจในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนแบบปกติหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนพบว่า ความเข้าใจในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนแบบปกติหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนบล็อกร่วมกับ นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนบล็อกร่วมกับ ประชาคมอาเซียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนแสดงให้เห็นว่า หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ ที่เป็นเช่นนี้เพราะการจัดการเรียนการสอนแบบ โครงงานบนบล็อกร่วมกับ เน้นให้ผู้เรียนสืบค้นข้อมูลด้วยตนเอง เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนแสวงหาคำตอบจากการเรียนเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้ผู้เรียนสนใจจะเรียนรู้อย่างลุ่มลึกด้วยกระบวนการแก้ปัญหา เพื่อสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง โดยที่ผู้เรียนหรือครูร่วมกันกำหนดเรื่องที่ต้องการเรียนรู้แล้วดำเนินการแสวงหาคำตอบด้วยกระบวนการแก้ปัญหาจนได้ชิ้นงาน โดยครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงและจากแหล่งเรียนรู้ที่ครูได้เอื้อเตรียมสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา ผู้เรียนและครูได้สื่อสารข้อมูลข่าวสารถึงกันได้อย่างสะดวก และเปิดโอกาสให้สามารถแสดงความคิดเห็น ต่อยอดความรู้ความคิดได้อย่างไม่จำกัด ซึ่งการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวจะเกิดประโยชน์อย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดการคิด และเป็นรากฐานสำคัญต่อการคิดและเรียนรู้ในเรื่องอื่น ๆ ด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สิริมา วัชรกร (2546: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการเรียนแบบ โครงงานเรื่อง ปัญหาสังคมในวิถีชีวิต ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนสาระสังคมศึกษา โดยใช้วิธีการสอนแบบ โครงงาน โรงเรียนสามร้อยยอดวิทยาคม จังหวัดประจวบคีรีขันธ์พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อีกทั้งงานวิจัยของไพศาล มุ่งสมัคร (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกการทำโครงการภูมิปัญญาไทยทางวิทยาศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกุศหลิง จังหวัดชัยภูมิ ผลการศึกษาพบว่า แบบฝึก

การทำโครงการภูมิปัญญาไทยทางวิทยาศาสตร์ ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ 85.05/88.57 นักเรียนมีทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์หลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และแบบฝึกมีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.51 และผลการศึกษาของ ณัฐกฤตา ศิริโสภณ (2556: บทคัดย่อ) พบว่า ผลคะแนนการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนิสิตที่เรียนบทเรียนผ่านเว็บตามรูปแบบการเรียนการสอนผ่านเว็บ ตามแนวคิดการสร้างสรรคด้วยปัญญาเพื่อพัฒนาการคิดอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการเรียนแบบปกติกับการเรียน โดยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนบล็อกร่วม พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนบล็อกร่วม เรื่อง ประชาคมอาเซียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเฉลี่ย 16.43 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.98 ส่วนนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเฉลี่ย 12.77 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.70 เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการเรียนแบบปกติกับการเรียน โดยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนบล็อกร่วม แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนบล็อกร่วมสูงกว่าแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ ที่เป็นเช่นนี้เพราะการจัดการเรียนรู้โดยใช้โครงงานบนบล็อกร่วมช่วยกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน ได้ดีกว่าการสอนแบบปกติ และการจัดการเรียนการสอนมีการส่งเสริมกระบวนการคิด ค้นคว้า และสร้างองค์ความรู้ ได้ดีกว่าการสอนปกติ และการสอนแบบโครงงานบนบล็อกร่วม ผลักดันให้ผู้เรียนเข้ามาเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมได้พบเห็นสิ่งใหม่ ๆ เป็นการเสริมความรู้ ความเข้าใจที่เด็กมีอยู่แล้วให้เข้มข้น และเปิด โอกาสให้ผู้เรียนมีประสบการณ์จริงมากกว่าการสอนแบบปกติ โดยผู้เรียนเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงและจากแหล่งเรียนรู้ที่ครูได้เอื้อเตรียมสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา ผู้เรียนและครูได้สื่อสารข้อมูลข่าวสารถึงกันได้อย่างสะดวก และเปิดโอกาสให้สามารถแสดงความคิดเห็น ต่อยอดความรู้ความคิด ได้อย่างไม่จำกัด เป็นการขยายความรู้ที่ได้รับ ในเนื้อหาต่อไปอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภา ชนะกุล (2549: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบ โครงงานหน่วยการเรียนรู้ครอบครัวเป็นสุข วิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเม็งรายมหาราชวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาเชียงราย เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มที่เรียน โดยวิธีสอนแบบ โครงงานสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียน โดยวิธีสอนแบบปกติ และพบว่านักเรียนมีพฤติกรรม และความคิดเห็น ไปตามวัตถุประสงค์ข้อดีของการสอนแบบ โครงงาน คือ ได้เลือกประเด็นศึกษา ด้วยตนเอง ได้ใช้ความรู้ทักษะและประสบการณ์ของตนเองในการศึกษาค้นคว้า ข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ โดยมีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้อื่น และได้ฝึกการแก้ปัญหาการทำงาน สอดคล้องกับดุสิต ขาวเหลือง

(2549: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ โครงงานของนิสิตระดับปริญญาตรี สาขาวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่า คะแนนความสามารถในการทำโครงการของนิสิตที่เรียนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานกับนิสิตที่เรียนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนิสิตกลุ่มที่มีผลการเรียนสูงกับนิสิตกลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำมีคะแนนความสามารถในการทำโครงการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกทั้งมีความสอดคล้องกับทฤษฎีสรณนิคม เนื่องจากว่า นักเรียนเป็นผู้สร้างความรู้หรือความหมายของสิ่งที่รับรู้ขึ้นมาด้วยตนเอง โดยการเรียนรู้ด้วยโครงการผ่านบล็อก โดยที่การสร้างความรู้ของนักเรียนเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและเกี่ยวข้องกับกระบวนการอื่น ๆ อย่างน้อย 3 กระบวนการ คือ กระบวนการกำกับตนเอง กระบวนการทางสังคม และกระบวนการสืบสอบ อีกทั้งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้แบบการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก และทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบต่อเนื่องของกัททริ คือ การตอบสนองเกิดจากสิ่งเร้า หรือสิ่งเร้าเป็นตัวดึงดูดการตอบสนองมา โดยที่นักเรียนได้รับการเร้าโดยการเรียนรู้เรื่อง ประชาคมอาเซียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนบล็อก ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจและตั้งใจเรียนเรียนมากขึ้น

4. การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนหลังจากเรียนแบบ โครงงานบนเว็บบล็อกเรื่อง ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจจากเรียนแบบ โครงงานบนเว็บบล็อกเรื่อง ประชาคมอาเซียน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านขั้นเตรียมความพร้อม ขั้นเลือกปัญหาที่จะศึกษา (บนบล็อก) ขั้นการเขียนเค้าโครงของ โครงงาน และขั้นเขียนรายงาน (บนบล็อก) อยู่ในระดับมาก แต่ด้านขั้นปฏิบัติโครงงาน และขั้นแสดงผลงาน (บนบล็อก) มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ ที่เป็นเช่นนี้เพราะการจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนเว็บบล็อก เป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ คำนึงความแตกต่างของแต่ละบุคคล ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองจากการลงมือปฏิบัติจริง ในลักษณะของการศึกษา สืบค้น ค้นคว้า ทดลอง ประดิษฐ์คิดค้น โดยมีผู้สอนเป็นผู้คอยกระตุ้น แนะนำ และให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด เป็นการบูรณาการระหว่างห้องเรียนกับโลกภายนอก ซึ่งเป็นชีวิตจริงของผู้เรียน เพื่อนำไปสู่ความรู้ใหม่ ๆ ด้วยการสร้างความหมาย การแก้ปัญหา และการค้นพบด้วยตนเอง ทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนความรู้ให้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้สิ่งใหม่ ช่วยให้ผู้เรียนและผู้สอน ได้สื่อสารข้อมูลข่าวสารถึงกันได้อย่างสะดวก และเป็นโอกาสให้คนอื่น ๆ สามารถแสดงความคิดเห็น ต่อยอดความรู้ความคิดได้อย่างไม่จำกัดอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดวงฤดี แสงไกร (2549: บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชา ส43101 สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านแฮดศึกษา จังหวัดขอนแก่น พบว่า การใช้รูปแบบโครงงานในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษา นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ใน

ระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 2.78 กรณีศ มุงเมือง (2551: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบ
 โครงการวิชาสังคมศึกษา (ส31101) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสามัคคีวิทยาคม ผลการศึกษา พบว่า
 คู่มือการจัดการเรียนรู้แบบโครงการวิชาสังคมศึกษา (ส31101) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้านข้อมูลตัวครู
 มีเจตคติอยู่ในระดับดีมาก โดยรวมผลด้านเจตคติอยู่ในระดับดีมาก ความพึงพอใจของผู้ปกครองที่มี
 ต่อการจัดการเรียนรู้แบบโครงการ วิชาสังคมศึกษา (ส 31101) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสามัคคี
 วิทยาคม โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับดีมาก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ก่อนผู้สอนนำการจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบล็อกลูกมาใช้ในการจัดการเรียนรู้
 เรื่อง ประชาคมอาเซียนสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ควรมีการศึกษารูปแบบการจัด
 การเรียนรู้ดังกล่าวให้เข้าใจอย่างถ่องแท้เสียก่อน เพื่อจะทำให้การนำไปใช้ได้มีประสิทธิภาพ
 เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบล็อกลูกเป็นบทเรียนที่ตอบสนองความแตกต่างระหว่าง
 บุคคล ผู้เรียนจะต้องสืบค้นข้อมูล รวมทั้งจัดทำโครงการ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาซึ่ง
 ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้น

1.2 ก่อนทำการจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบล็อกลูก ผู้สอนควรอธิบายและชี้แจงวิธี
 การจัดการเรียนรู้อย่างละเอียด เพื่อให้ผู้เรียน ได้ปฏิบัติตามกิจกรรมที่กำหนดไว้ และครูควรกำหนด
 เวลาที่ชัดเจน

1.3 ผู้สอนควรดูแล ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือผู้เรียนอย่างใกล้ชิด เพื่อให้ผู้เรียนสามารถ
 จัดทำโครงการบนบล็อกลูกได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.4 ผู้สอนควรรายงานและแจ้งผลการประเมินให้ผู้เรียนทราบทุกครั้งของแต่ละกิจกรรม
 ที่ปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียน ได้ทราบความก้าวหน้าของตนเองทุกครั้ง ตลอดทั้งผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจ
 และมีความต้องการที่จะทำกิจกรรมการเรียนรู้ต่อไปอีก

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นการจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนบล็อกเรื่อง ประชาคมอาเซียน แต่ยังไม่ครอบคลุมไปถึงเรื่องอื่น ๆ ซึ่งครั้งต่อไปควรจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนบล็อกในเนื้อหาอื่น ๆ ด้วย

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนบล็อก กับการจัดการเรียนรู้วิธีอื่น ๆ

2.3 ควรศึกษาในตัวแปรอื่น ๆ เพิ่มเติม เช่น ความคงทนในการจำของนักศึกษา ระยะเวลา ในการใช้การจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานบนบล็อก นักศึกษาที่มีความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง ต่ำ เป็นต้น

2.4 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการนำการจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานแบบอื่น ๆ ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมทักษะการค้นคว้า เรียนรู้ด้วยตนเอง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กตিকা สายเสนีย์. (2548). **Blog คืออะไร.** (Online). <http://keng.com/2005/09/30/what-is-blog/>, 13 กรกฎาคม 2557.
- กรณิศ มุงเมือง. (2551). **การจัดการเรียนรู้แบบโครงการวิชาสังคมศึกษา (ส31101) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสามัคคีวิทยาคม.** วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2532). **การสอนความคิดสร้างสรรค์.** กรุงเทพมหานคร: คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรมอาเซียน. (2556). **บันทึกการเดินทางอาเซียน.** กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.
- กระทรวงการต่างประเทศ กรมอาเซียน. (2552). **บันทึกการเดินทางอาเซียน.** กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.** กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2540). **เทคโนโลยีทางการศึกษาและนวัตกรรม.** กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.
- คนดानी. (2551). **การศึกษาชายแดนใต้ 4 ตอนมารู้จักโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม.** (Online). <http://www.gotoknow.org/blog/tanee>, 25 พฤษภาคม 2557.
- งามพิศ ศรีเฉลา. (2553). **การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชางานบ้าน เรื่องการแปรรูปผลไม้ในท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การสอนแบบโครงการ.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- แจ่มจันทร์ ณ กาพลินธุ์. (2542). **ความพึงพอใจของลูกค้าต่อการบริการของบริษัทไทยประกันชีวิต สาขามหาสารคาม.** วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชวาล แพร์ตกุล. (2542). **เทคนิคการวัดผล.** พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: วัฒนาพานิช.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2553). **80 นวัตกรรมจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ.** กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.
- ชิดชนก เชิงเซาว์ และคณะ. (2541). **การวิเคราะห์โครงสร้างขององค์ประกอบที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ในจังหวัดชายแดนภาคใต้.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาปรัชญา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

- ชินวรณ์ บุญยเกียรติ. (2553). นโยบายการพัฒนาการศึกษาของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ. (Online). <http://www.moc.moe.go.th/node/1059>, 1 ตุลาคม 2557.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2544). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร: เทพเนรมิตการพิมพ์.
- ดวงฤดี แสงไกร. (2549). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชา ส43101 สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านแฮดศึกษา จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมวิทยา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ดุสิต ขาวเหลือง. (2549). “การบูรณาการใช้สื่อประสมและสื่อหลายมิติเพื่อการสอนและการเรียนรู้”. วารสารศึกษาศาสตร์. 18.
- เต็มดวง เสวตจินดา. (2532). การผลิตชุดการสอน. ปตตานี: ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ทองใบ ปัดทา. (2553). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้รายวิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยีชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยกิจกรรมกลุ่มร่วมมือ. วิจัยในชั้นเรียน. โรงเรียนชาสูงพิทยาคม.
- ทองยูน เหล่าเคน. (2554). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบโครงงานเรื่องการทำน้ำหมักชีวภาพชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ทิสนา แยมมณี. (2550). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นฤมล คงขุนเทียน. (2545). ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามการรับรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ที่มีแต่ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นฤมล ยุตาคม. (2543). “การเรียนรู้โดยการทำโครงการ (Project-Based-Learning)”, **ศึกษาศาสตร์ปริทัศน์**. 25 (พฤษภาคม-สิงหาคม 2543), 41-42.
- นิชนิภา อรรถพร. (2554). **โครงการพัฒนาเว็บบล็อก (WebBlog) ด้วย Wordpress เรื่องแท็บเล็ต**. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.
- ณัฐกฤตา ศิริโสภณ. (2556) การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนผ่านเว็บตามแนวคิดการสร้างสรรค์ด้วยปัญญา เพื่อพัฒนาการคิดอย่างมีวิจารณญาณ. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- บัณฑิต แทนพิทักษ์. (2540). ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำ อำนาจ ความศรัทธา และความพึงพอใจ
ในงานของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2544). การวิจัยสำหรับครู. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
_____. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- บุพผา เจียมสวัสดิ์. (2549). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการบวกลบ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัย
ราชภัฏสงขลา.
- เบญจวรรณ ช่างจตุรัส. (2545). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ 1
ของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
หลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เบญจมาศ กาลาศรี. (2544). ผลการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการใช้เทคนิคบูรณาการการอ่านและการ
เขียนที่มีความเข้าใจในการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ประทุม สระทองยอด. (2547). ความพึงพอใจของผู้ปกครองต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนเมตตา
วิทยา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารทั่วไป มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้าน
สมเด็จเจ้าพระยา.
- ปิยะโรจน์ เลี้ยวไพโรจน์. (2546). โครงการสังคมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์พัฒนาศึกษา.
- เพชร มีกลาง. (2542). พฤติกรรมการสอนสังคมศึกษาระดับมัธยมศึกษา. สกลนคร: สถาบันราชภัฏ
สกลนคร.
- พยูรณี ดันมิ่ง. (2551). การพัฒนาทักษะกระบวนการ กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และ
วัฒนธรรม โดยใช้กิจกรรมโครงงาน เรื่อง การผลิตผ้าห่มนวม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเชียงคาน อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2549). หลักการวัดและประเมินผลทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร:
เฮาส์ ออฟ เคอร์มิสท์.
- พิมลรัตน์ ชนรัตน์พิมลกุล. (2541). ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครูแนะแนวในโรงเรียน
ขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชามัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- ไพศาล มุ่งสมักร. (2547). การพัฒนาแบบฝึกการทำโครงการภูมิปัญญาไทยทางวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ภาวิช ทองโรจน์. (2556). สถาบันอุดมศึกษากับการพัฒนาอุดมศึกษา. (Online). <http://www.dusit.ac.th/course1/standard/No-3.pdf>, 5 สิงหาคม 2557.
- ภิญญาพัชน์ ปลาแก้ทอง. (2551). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเผชิญอุปสรรค ของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2. วิทยานิพนธ์การศึกษาคุฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มนต์รวี นันตะเสน. (2543). พฤติกรรมและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคลำพูนที่เรียนรายวิชา 20001301 สังคมศึกษา 1 โดยการสอนแบบนิตเคท. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มุนีร์ มุหะหมัด. (2542). หลักสูตรอิสลามศึกษา ระดับที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สมาคมนักเรียนเก่า ศาสนาวิทยา.
- มูนิเราะฮ์ฮิบินตุ อับดุลฆะมาฟูร์. (2532). อิสลามธรรมนุญแห่งชีวิต. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เจริญผล.
- มูฮำหมัดบินอิสมาอิล อัลบูกอริย์. (1987). ซอเฮะฮ์อัลบูกอริย์. ไคโร: ซะลาฟีย์.
- ยุทธ ไกยวรรณ. (2550). การสร้างเครื่องมือวิจัย. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์เสริมกรุงเทพ.
- โรงเรียนธรรมศาสตร์วิทยา. (2557). แบบรายงานผลสัมฤทธิ์ ปี 2557. สตูล: ม.ป.ท.
- รัชณี ศิลป์สร. (2542). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การฝึกอ่านออกเสียงร้อยกรองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพันท้ายนรสิงห์วิทยา จังหวัดสมุทรสาคร ที่เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบกระบวนการกลุ่มและวิธีสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รัตติกาล จันตาคี. (2541). ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- รุจโรจน์ แก้วอุไร และศรัณยู หมั่นเดช. (2557). “8 ขั้นตอนการเรียนรู้แบบโครงการร่วมกับโซเซียลมีเดียเพื่อส่งเสริมทักษะในศตวรรษที่ 21”. วารสารเทคโนโลยีการศึกษาและมีเดียคอนเวอร์เจนท์ 1. 1 (มกราคม-มิถุนายน 2557).

- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: ชมรมเด็ก.
- _____. (2543). **สถิติวิทยาทางการวิจัย**. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- วรรณิ ภิรมย์คำ. (2546). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง คำและความสัมพันธ์ของคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนโดยวิธีสอนแบบ เอ็กซ์พลิชท์กับวิธีสอนแบบปกติ**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วาโร เฟิงสวัสดิ์. (2551). **วิธีวิทยาการวิจัย**. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- วิเชียร ใจผาสุข. (2540). **การศึกษาความพึงพอใจของผู้ใช้บริการของสำนักงานสรรพากร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนาสังคม มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). **วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21**. กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- วิชัย ประสิทธิ์วุฒิวาณิช. (2542). **การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาที่ท้องถิ่น**. กรุงเทพมหานคร: เลิฟแอนด์ลิฟเพรส.
- วิทย์ บัณฑิตกุล. (2554). **รู้จักประชาคมอาเซียน**. กรุงเทพมหานคร: โรงสถาพรบุ๊คส์.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2545). **พัฒนาการเรียนการสอนภาควิชาหลักสูตรและการสอน**. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิรุฬ พรรณเทวี. (2542). **ความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการของหน่วยงานกระทรวงมหาดไทย ในอำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน**. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ลัดดา ภู่เกียรติ. (2544). **โครงการเพื่อการเรียนรู้ : หลักการและแนวทางการจัดกิจกรรม**. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศนิชา เลิศการ. (2547). **ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศิริพร มาวรณา. (2546). **ผลการใช้ทักษะการสื่อสารและการประเมินผลตามสภาพจริงที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่องการนำเสนอข้อมูล**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- สนอง คันสนยุทธ์ และมยุรี จารุปาน. (2532). “บทนำ”. **วารสารแห่งชาติ**. 23 (สิงหาคม-กันยายน), 32.

- สมชาย ภคภาสน์วิวัฒน์. (2556). “จุดเปลี่ยนประเทศไทยสู่อาเซียน”. หนังสือพิมพ์ฐานเศรษฐกิจ **AEC Word**. 33 (7-10 กรกฎาคม 2556).
- สมบัติ ราชย์. (2550). การใช้โครงการภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อการศึกษา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัย เชียงใหม่.
- สมบูรณ์ พรรณาภพ. (2540). หลักเบื้องต้นของการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร: อนงค์ศิลป์ การพิมพ์.
- สมพร เชื้อพันธ์. (2547). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีจัดการเรียนการสอนแบบสร้างความรู้ด้วยตนเองกับการจัดการ เรียนการสอนตามปกติ. (Online). <http://www.thaiedresearch.org/result/result.php>, 7 ตุลาคม 2550.
- สายหยุด ศรีอุบล. (2555). ผลการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการเทคโนโลยี เรื่องงานประดิษฐ์จาก เศษวัสดุกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปี ที่ 6. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัย ขอนแก่น.
- สำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสตูล. (2558). ข้อมูลสถิติ. (Online). <http://www.opes.go.th/index.php>, 23 มิถุนายน 2558.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2554). แนวทางการจัดการเรียนรู้สู่ประชาคมอาเซียน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. (2537). แนวทางการพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงเรียน เอกชน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. (2539). คู่มือปฏิบัติงานตรวจสอบคุณภาพโรงเรียนเอกชน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา.
- สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. (2552). การศึกษา: รากฐานประชาคมอาเซียน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา.
- สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2555). การพัฒนาสถานศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา.

- สำนักพัฒนาการศึกษาศาสนาและวัฒนธรรม เขตการศึกษา 2. (2542). คู่มือและเกณฑ์การประเมินโรงเรียน ผู้บริหารครูและนักเรียน โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในเขตการศึกษา 2,3 และ 4. (อัครา).
- ศิริมา วัชรการ. (2546). ผลของการเรียนแบบโครงการเรื่อง ปัญหาสังคมในวิถีชีวิต ในกลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสามร้อยยอดวิทยาคม จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สุคนธ์ สิ้นพานนท์ และคณะ. (2554). วิธีสอนตามแนวปฏิรูปการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน. กรุงเทพมหานคร: 9199 เทคนิคพรินต์นิตาน.
- สุชญา สังข์จัญญ. (2550). ผลของการเรียนบทเรียนบนเว็บโดยใช้บล็อกที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุบิน ยมบ้านกวย. (2550). การพัฒนาบทเรียน e-Learning แบบปฏิสัมพันธ์ เรื่อง ความน่าจะเป็น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สุบิน ชูระรัช. (2555). เรื่องความพร้อมในการพัฒนาบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทย เพื่อรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.
- สุภา ชนะกุล. (2549). การจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบโครงการหน่วยการเรียนรู้ครอบครัวเป็นสุข วิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเม็กรายมหาวิทยาลัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงรายเขต 1. เชียงราย: ม.ป.ท.
- สุมน อมรวิวัฒน์. (2533). สมบัติพิภพของการศึกษาไทย. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ ไล่วตระกูล. (2544). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวรรณ กู้สุจิต และคณะ. (2534). เอกสารประกอบการประชุมสัมมนาครูประจำการ บุคลากรทางการศึกษาจังหวัดชายแดนใต้ ประจำปีงบประมาณ 2534. ยะลา: (อัครา).
- สุวิมล เขี้ยวแก้ว และคณะ. (2545). การสอนวิทยาศาสตร์ระดับมัธยมศึกษา. ปัตตานี: ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี.
- เสถียร เหลืองอร่าม. (2549). บทบาทของโครงการสร้างงานในชนบทที่มีผลกระทบต่อทางด้านเศรษฐกิจและสังคม. กรุงเทพมหานคร: แสงจันทร์การพิมพ์.

- โตสภา นามไว. (2552). ผลการสอนแบบโครงการที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และเจตคติทางการเรียนกลุ่มสาระ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- อภิรักษ์ โต๊ะตาหยง. (2551). ผลของการสอนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบบูรณาการการอ่าน และการเขียน (CIRC) ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนสองภาษา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- อารยา กล้าหาญ. (2545). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต หน่วยการเมืองการปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือกับเรียนรู้และวิธีสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อุทัย หิรัญโต. (2521). หลักการบริหารงานบุคคล. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- Baker,E. , McGaw,B. and Peterson P. (2007). **Constructivism and learning.** (Online). http://folk.uio.no/sveinsj/Constructivism_and_learning_Sjoberg.pdf, February 18, 2010.
- Bloom, B.S. (1976). **Human Characteristics and School Learning.** New York: McGraw Hill Book Company.
- Dimitruos Thansoulas, Greece. **Constructivist Learning.** (Online). http://www.seasite.niu.edu/Tagalog/Teachers_Page/Language_Learning_Articles/constructivist_learning.htm, February 18, 2010.
- George W. Gagnon and Jr.and Michelle Collay. (2010). **Constructivist Learning Design.** (Online). <http://www.prainbow.com/cld/cldp.html>, February 18, 2010.
- Singhanat Nomnian. (2010). **Constructivism : Theory and Its Application to Language Teaching.** (Online). http://www.sc.mahidol.ac.th/scIlg/sllt/Constructivism__singhanart_.pdf, February 18, 2010.
- Yrd.Doc.Dr.Ridvan TUNCEL. (2009). **The Effect of Short Story Reading through Constructivist Activities on Language of Primary School students.** (Online)http://www.sosyalarastirmalar.com/cilt2/sayi6pdf/tuncel_ridvan.pdf, May 28, 2010.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ตรวจสอบการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อกเรื่อง ประชาคมอาเซียน

1. ผศ.ดร.จารุวัจน์ สองเมือง รองอธิการบดีฝ่ายแผนและประกันคุณภาพการศึกษา
มหาวิทยาลัยฟาฏอนี
2. ผศ.ดร.มาหามะสุกรี หมั่นยูนุ รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยฟาฏอนี
3. อาจารย์มาหามะรอสลี แมยู หัวหน้าสาขาประกาศนียบัตรวิชาชีพครู
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยฟาฏอนี

ตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

1. ดร.อิสมาอีล ราโอบ ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายแผนและประกันคุณภาพการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยฟาฏอนี
2. ครูอินทรา สันอุเส็น หัวหน้ากลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
โรงเรียนธรรมศาสตร์วิทยา
3. นายชอหมาด ไบหมาดป็นจอร์ นักวิชาการอิสลามศึกษา
สำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสตูล

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

ที่ ศธ 0560.06/ว 0046

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

23 มิถุนายน 2558

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาวิทาลัยฟาฏอนี

ด้วย นายฮารุณ ราโอบ รหัส 53G1911016 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน ของนักศึกษาชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการเรียนรู้แบบโครงการบนบล็อกล็อก”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ผศ.ดร.ฉันท ชาติทอง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ปรีดา เบ็ญการ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่า **ดร.อิสมาอีล ราโอบ** บุคลากรในสังกัดของท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความ อนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องคุณภาพเครื่องมือการวิจัย (IOC: Index of Congruence) ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุระพรรณ จิตสุวรรณ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>

www.facebook.com/gsskru

ที่ ศธ 0560.06/ว 0046

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

23 มิถุนายน 2558

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาวิทาลัยฟาฏอนี

ด้วย นายฮารุณ ราโอบ รหัส 53G1911016 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน ของนักศึกษาชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการเรียนรู้แบบโครงการบนบล็อกล็อก”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ผศ.ดร.ฉันท ชาติทอง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ปรีดา เบ็ญถาวร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่า อาจารย์มาหามะ รอสดี แมงยู บุคลากรในสังกัดของท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความ อนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องคุณภาพเครื่องมือการวิจัย (IOC: Index of Congruence) ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุระพรรณ จุลสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>www.facebook.com/gsskru

ที่ ศธ 0560.06/ว 0046

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

23 มิถุนายน 2558

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จารุวัจน์ สองเมือง

ด้วย นายฮารุณ ราโอบ รหัส 53G1911016 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน ของนักศึกษาชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อก”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ผศ.ดร.ฉันท ชาติทอง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ปรีดา เบ็ญการ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความ สอดคล้องคุณภาพเครื่องมือการวิจัย (IOC: Index of Congruence) ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุระพรรณ จุลสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>

www.facebook.com/gsskru

ที่ ศธ 0560.06/ว 0046

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

23 มิถุนายน 2558

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์บุคคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มาหามะสุกรี หมัดยูนู

ด้วย นายฮารูณ ราโอบ รหัส 53G1911016 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน ของนักศึกษาชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการเรียนรู้แบบโครงการบนบล็อกล็อก”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ผศ.ดร.ฉันท ชาติทอง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ปรีดา เบ็ญการ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความ สอดคล้องคุณภาพเครื่องมือการวิจัย (IOC: Index of Congruence) ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุระพรรณ จิตสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>

www.facebook.com/gsskru

ที่ ศธ 0560.06/ว 0046

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

23 มิถุนายน 2558

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนธรรมศาสตร์วิทยา

ด้วย นายฮารุณ ราโอบ รหัส 53G1911016 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน ของนักศึกษาชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการเรียนรู้แบบโครงการบนบล็อกล็อก”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ผศ.ดร.ฉันท ชาติทอง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ปรีดา เบ็ญการ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่า นางอินทรา สันตูลี้น บุคลากรในสังกัดของท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความ อนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องคุณภาพเครื่องมือการวิจัย (IOC: Index of Congruence) ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุระพรรณ จุลสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>www.facebook.com/gsskru

ที่ ศธ 0560.06/ว 0046

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

23 มิถุนายน 2558

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานการศึกษากลางจังหวัดสตูล

ด้วย นายฮารุณ ราโอบ รหัส 53G1911016 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน ของนักศึกษาชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อกล็อก”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ผศ.ดร.ฉันท ชาติทอง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.ปรีดา เบ็ญการ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่า นายชอหมาด ไบหมาดป็นจอร์ บุคลากรในสังกัดของท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องคุณภาพเครื่องมือการวิจัย (IOC: Index of Congruence) ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิระพรรณ จุลสุวรรณ)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>

www.facebook.com/gsskru

ภาคผนวก ค
ใบความรู้ประชาคมอาเซียน

ภาคผนวก ง

การหาคุณภาพเครื่องมือ

ผลการพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบล็อก เรื่อง 1

วัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศอาเซียน

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
2	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
3	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
4	0	+1	+1	0.67	เห็นด้วย
5	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
6	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
7	+1	+1	0	0.67	เห็นด้วย
8	+1	+1	0	0.67	เห็นด้วย
9	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
10	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
11	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
12	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
13	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
14	0	+1	+1+1	0.67	เห็นด้วย
15	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย

ผลการพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบล็อก เรื่อง 2
วัฒนธรรมอาหารในประเทศไทย

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	0	+1	+1	0.67	เห็นด้วย
2	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
3	0	+1	+1	0.67	เห็นด้วย
4	0	+1	+1	0.67	เห็นด้วย
5	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
6	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
7	+1	+1	0	0.67	เห็นด้วย
8	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
9	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
10	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
11	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
12	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
13	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
14	+1	0	+1	0.67	เห็นด้วย
15	0	+1	+1	0.67	เห็นด้วย

ผลการพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบล็อก เรื่อง 3

วัฒนธรรมภาษาในประเทศอาเซียน

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	0	+1	+1	0.67	เห็นด้วย
2	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
3	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
4	0	+1	+1	0.67	เห็นด้วย
5	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
6	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
7	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
8	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
9	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
10	0	+1	+1	0.67	เห็นด้วย
11	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
12	0	+1	+1	0.67	เห็นด้วย
13	+1	+1	+1	0.67	เห็นด้วย
14	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
15	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย

ผลการพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบล็อก เรื่อง 4
วัฒนธรรมศาสนาในประเทศอาเซียน

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
2	+1	0	+1	0.67	เห็นด้วย
3	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
4	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
5	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
6	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
7	+1	0	+1	0.67	เห็นด้วย
8	+1	+1	0	0.67	เห็นด้วย
9	0	+1	+1	0.67	เห็นด้วย
10	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
11	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
12	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
13	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
14	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
15	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย

ผลการพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
2	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
3	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
4	+1	0	+1	0.67	เห็นด้วย
5	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
6	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
7	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
8	+1	0	+1	0.67	เห็นด้วย
9	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
10	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
11	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
12	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
13	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
14	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
15	0	+1	+1	0.67	เห็นด้วย

ผลการพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินคุณภาพบล็อก

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
2	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
3	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
4	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
5	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
6	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
7	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
8	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
9	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
10	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
11	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
12	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
13	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
14	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
15	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย

ผลการพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามความพึงพอใจการจัดการเรียนรู้
แบบโครงงานบนบล็อกเรื่อง ประชาคมอาเซียน

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
2	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
3	0	0	0	0	ไม่เห็นด้วย
4	0	+1	0	0.33	ไม่เห็นด้วย
5	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
6	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
7	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
8	0	+1	0	0.33	ไม่เห็นด้วย
9	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
10	0	0	0	0	ไม่เห็นด้วย
11	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
12	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
13	0	0	+1	0.33	ไม่เห็นด้วย
14	0	0	0	0	ไม่เห็นด้วย
15	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
16	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
17	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
18	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
19	0	0	+1	0.33	ไม่เห็นด้วย
20	0	0	0	0	ไม่เห็นด้วย
21	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
22	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
23	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
24	0	0	+1	0.33	ไม่เห็นด้วย

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
25	+1	0	0	0.33	ไม่เห็นด้วย
26	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
27	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
28	+1	+1	+1	1	เห็นด้วย
29	0	0	0	0	ไม่เห็นด้วย
30	0	0	0	0	ไม่เห็นด้วย

หมายเหตุ: ข้อสอบที่คัดเลือก ได้แก่ ข้อ 1, 2, 5, 6, 7, 9, 11, 12, 15, 16, 17, 18, 21, 22, 23, 26, 27 และ 28

ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อที่	ค่าความยากง่าย	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าความยากง่าย	ค่าอำนาจจำแนก
1	.80	.13	21	.77	-.07
2	.77	.33	22	.87	.13
3	.23	-.07	23	.63	.33
4	.70	.33	24	.30	.33
5	.60	.40	25	.53	.13
6	.23	.07	26	.07	.00
7	.33	.13	27	.43	.33
8	.57	.20	28	.70	.47
9	.60	.13	29	.33	.13
10	.20	.00	30	.50	.33
11	.30	.20	31	.57	.20
12	.77	.20	32	.43	.20
13	.33	.27	33	.13	.00
14	.53	.27	34	.33	-.27
15	.40	.40	35	.60	.40
16	.20	.27	36	.17	.07
17	.27	.40	37	.73	.13
18	.63	.33	38	.33	.27
19	.63	.07	39	.57	.60
20	.57	.20	40	.73	.13

หมายเหตุ: ข้อสอบที่คัดเลือก ได้แก่ ข้อ 2, 4, 5, 8, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 23, 24, 27, 28, 30, 31, 32, 35, 38 และ 39 จำนวน 23 ข้อ แต่ ข้อ 11, 12 และ 31 มีค่าอำนาจจำแนกต่ำ เลยตัดออก เหลือข้อสอบที่นำไปใช้ในการเก็บข้อมูล 20 ข้อ
ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการคิดวิเคราะห์ห้ฉบับนี้มีค่าเท่ากับ 0.780

ภาคผนวก จ

แผนการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบลิ๊อค

แผนการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อก

เรื่อง ประชาคมอาเซียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

หน่วยที่ 1 วัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศอาเซียน
จำนวน 6 ชั่วโมง

1. ขั้นเตรียมความพร้อม

1.1 ให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อก

- ความหมายของโครงงาน
- ความหมายของการเรียนรู้แบบโครงงาน
- ความหมายของการเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ (Project Centered Learning)
- ความหมายของการเรียนรู้แบบโครงงาน
- ความหมายของบล็อก
- การสร้างบล็อกแบบ Step – by – Step
- ขั้นตอนในการสมัครใช้งาน ลงทะเบียนใช้ blogger

1.2 ประเมินผลด้านความรู้โดยการทดสอบก่อนเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน (วัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศอาเซียน)

2. ขั้นเลือกปัญหาที่จะศึกษา (บนบล็อก)

2.1 การคิดและเลือกหัวข้อเรื่องทำโครงงาน

หัวข้อเรื่องของโครงงานเรื่อง ประชาคมอาเซียน (วัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศอาเซียน)

2.2 การศึกษาเอกสารและข้อมูล

ศึกษาเอกสารข้อมูลเรื่อง ประชาคมอาเซียน (วัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศอาเซียน)

2.3 นำข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้ศึกษาถึงปัญหา วิธีการ ขั้นตอนการดำเนินโครงงานแสดงบนบล็อกตามลำดับขั้นตอนการเขียนบล็อก

3. ขั้นการเขียนเค้าโครงของโครงงาน

4. ขั้นปฏิบัติโครงงาน

เนื้อหาที่สำคัญของโครงงานเรื่อง ประชาคมอาเซียน (วัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศอาเซียน) ซึ่งประกอบด้วย 10 ประเทศ ดังนี้

- 4.1 ชุดประจำชาติของประเทศมาเลเซีย
- 4.2 ชุดประจำชาติของประเทศเวียดนาม

2. ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนรู้.....

.....
.....

แนวทางแก้ไข.....

.....
.....

3. สิ่งที่ไม่ได้ปฏิบัติตามแผน.....

.....
.....

เหตุผล.....

.....
.....

4. การปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้.....

.....
.....

ลงชื่อ ครูผู้สอน

(.....)

...../...../.....

ความคิดเห็น/ข้อเสนอแนะของหัวหน้าสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

.....
.....

.....
.....

ลงชื่อ

(.....)

ตำแหน่ง.....

...../...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อกล็อก

เรื่อง ประชาคมอาเซียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

หน่วยที่ 2 วัฒนธรรมอาหารในประเทศอาเซียน
จำนวน 6 ชั่วโมง

1. ขั้นเตรียมความพร้อม

1.1 ให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบนบล็อกล็อก (ลำดับขั้นตอนเหมือนกับหน่วยที่ 1)

1.2 ประเมินผลด้านความรู้โดยการทดสอบก่อนเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน (วัฒนธรรมอาหารในประเทศอาเซียน)

2. ขั้นเลือกปัญหาที่จะศึกษา (บนบล็อกล็อก)

2.1 การคิดและเลือกหัวข้อเรื่องทำโครงงาน
หัวข้อเรื่องของโครงงานเรื่อง ประชาคมอาเซียน (วัฒนธรรมอาหารในประเทศอาเซียน)

2.2 การศึกษาเอกสารและข้อมูล
ศึกษาเอกสารข้อมูลเรื่อง ประชาคมอาเซียน (วัฒนธรรมอาหารในประเทศอาเซียน)

2.3 นำข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้ศึกษาดังปัญหา วิธีการ ขั้นตอนการดำเนินโครงงานแสดงบนบล็อกล็อกตามลำดับขั้นตอนการเขียนบล็อกล็อก

3. ขั้นการเขียนเค้าโครงของโครงงาน

4. ขั้นปฏิบัติโครงงาน

การปฏิบัติโครงงานเป็นการดำเนินงานหลังจากที่โครงงานได้รับความเห็นชอบจากครู-อาจารย์ที่ปรึกษา และได้รับการอนุมัติจากสถานศึกษาแล้ว ผู้เรียนต้องลงมือปฏิบัติตามแผนงานที่กำหนดไว้ในเค้าโครงของโครงงาน

เนื้อหาที่สำคัญของโครงงานเรื่อง ประชาคมอาเซียน (วัฒนธรรมอาหารในประเทศอาเซียน) ซึ่งประกอบด้วย 10 ประเทศ ดังนี้

4.1 ประเทศไทย

ต้มยำกุ้ง (Tom Yam Goong)

4.2 ประเทศกัมพูชา

อาม็อก (Amok)

4.3 ประเทศบรูไน

อัมบูยัต (Ambuyat)

4.4 ประเทศพม่า

หล่าเฟ็ด (Lahpet)

4.5 ประเทศฟิลิปปินส์

อโดโบ้ (Adobo)

4.6 ประเทศสิงคโปร์

ลักซา (Laksa)

4.7 ประเทศอินโดนีเซีย

กาโด กาโด (Gado Gado)

4.8 ประเทศลาว

สลัดหลวงพระบาง (Luang Prabang Salad)

4.9 ประเทศมาเลเซีย

นาซี เลอหมัก (Nasi Lemak)

4.10 ประเทศเวียดนาม

เปาะเปี๊ยะเวียดนาม (Vietnamese Spring Rolls)

5. ชิ้นเขียนรายงาน (บนบล็อกร)

สรุปรายงานผลการดำเนินงาน โครงการงาน

6. ชิ้นแสดงผลงาน (บนบล็อกร)

นำผลการดำเนินงานโครงการทั้งหมดมาเสนอให้ผู้อื่นได้ทราบ ซึ่งผลผลิตที่ได้จากการดำเนินโครงการ เป็นข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมอาหารในประเทศอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ รายงานโดยการแสดงรายละเอียดบนบล็อกร

บันทึกหลังการจัดการเรียนรู้

1. ความสำเร็จในการจัดการเรียนรู้.....

.....

แนวทางการพัฒนา.....

.....

2. ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนรู้.....

.....

แนวทางแก้ไข.....

.....

3. สิ่งที่ไม่ได้ปฏิบัติตามแผน.....

.....

เหตุผล.....

.....

4. การปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้.....

.....

.....

ลงชื่อ ครูผู้สอน

(.....)

...../...../.....

ความคิดเห็น/ข้อเสนอแนะของหัวหน้าสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

.....

.....

ลงชื่อ
(.....)

ตำแหน่ง.....

...../...../.....

ภาคผนวก ฉ

แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

เรื่อง วัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศมาเลเซีย
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1
จำนวน 1 ชั่วโมง

1. ขั้่นนำ

1.1 สารสำคัญ

วัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศมาเลเซีย

1.2 จุดประสงค์

1.2.1 สามารถเรียนรู้วัฒนธรรมการแต่งกายของประเทศสมาชิกอาเซียนได้

1.2.2 อธิบายวัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศมาเลเซียได้

1.2.3 อธิบายลักษณะความแตกต่างในด้านวัฒนธรรมการแต่งกายของแต่ละประเทศในกลุ่มสมาชิกอาเซียนได้

1.3 เนื้อหา

สำหรับชุดของผู้ชาย เรียกว่า Baju Melayu (บาจู มลายู) ประกอบด้วยเสื้อแขนยาวและกางเกงขายาวที่ทำจากผ้าไหม ผ้าฝ้ายหรือโพลีเอสเตอร์ที่มีส่วนผสมของผ้าฝ้าย ส่วนชุดของผู้หญิง เรียกว่า Baju Kurung (บาจูรุง) ประกอบด้วยเสื้อคลุมแขนยาวและกระโปรงยาว

Baju Melayu is a traditional Malay outfit for men. The Muslim males in Malaysia wear the traditional dress, baju Melayu, during festivals and wedding gatherings. They will usually wear accompanying accessories like the songkok (black hat) and sampang (extra piece of sarong wrapped around the waist).

The female version of the baju melayu is called the baju kurung. Baju Kurung is the traditional dress for the Muslim ladies in Malaysia. It is simple and graceful, and covers most part of the wearer's body in compliance of the Islamic teaching.

1.4 กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1.4.1 ครูสนทนากับผู้เรียนในเรื่องวัฒนธรรมการแต่งกายของประเทศสมาชิกอาเซียน

1.4.2 ครูสนทนากับผู้เรียนในเรื่องวัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศมาเลเซีย

1.4.3 ครูสนทนากับผู้เรียนในเรื่องความแตกต่างในด้านวัฒนธรรมการแต่งกายของแต่ละประเทศในกลุ่มสมาชิกอาเซียน

1.4.4 ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมตามใบงานที่ 1

1.4.5 ผู้เรียนนำเสนอต่อกลุ่มใหญ่

1.4.6 ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปพร้อมทั้งแจกใบความรู้ที่ 1 เรื่อง วัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศมาเลเซีย

1.5 สื่อการเรียนรู้การสอน

1.5.1 ศึกษาจากเอกสารและสื่อทุกประเภทที่เกี่ยวข้อง เว็บไซต์ ของกรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ (www.mfa.go.th) และ (www.14thaseansummit.org) และเว็บไซต์ของสำนักงานเลขาธิการอาเซียน (www.aseansec.org) ฯลฯ

1.5.2 ศึกษาจาก VCD ของกรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ

1.5.3 ศึกษาจากรายการโทรทัศน์ รายการ วิถีอาเซียน (ASEAN Way) จากไทยทีวีสีช่อง 3 ทุกวันเสาร์ เวลาประมาณ 05.45 น.

1.5.4 ใบงานที่ 1

1.6 การวัดผลประเมินผล

1.6.1 สังเกตพฤติกรรมระหว่างการเรียนรู้และการมีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม

1.6.2 วัดความรู้จากการทำกิจกรรมในใบงาน

1.6.3 การนำเสนอของกลุ่ม

1.6.4 การสรุปใบงาน

1.6.5 การวัดผลสัมฤทธิ์ปลายภาค

2. ขั้นสอน

2.1 ครูอธิบายถึงวัฒนธรรมการแต่งกายของประเทศสมาชิกอาเซียน

2.2 ครูอธิบายถึงวัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศมาเลเซีย

2.3 ครูอธิบายถึงความแตกต่างในด้านวัฒนธรรมการแต่งกายของแต่ละประเทศในกลุ่มสมาชิกอาเซียน

2.4 ให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มนำเสนอหน้าชั้นเรียน

3. **ขั้นสรุป**

3.1 ให้นักเรียนสรุปวัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศมาเลเซีย

3.2 ให้นักเรียนสรุปความแตกต่างในด้านวัฒนธรรมการแต่งกายของแต่ละประเทศในกลุ่มสมาชิกอาเซียน

บันทึกหลังการจัดการเรียนรู้

1. **ความสำเร็จในการจัดการเรียนรู้**.....

.....

แนวทางการพัฒนา.....

.....

2. **ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนรู้**.....

.....

แนวทางแก้ไข.....

.....

3. **สิ่งที่ไม่ได้ปฏิบัติตามแผน**.....

.....

เหตุผล.....

.....

4. การปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้.....
.....
.....

ลงชื่อ
(.....)
...../...../.....

ความคิดเห็น/ข้อเสนอแนะของหัวหน้าสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย
.....
.....
.....
.....
.....

ลงชื่อ
(.....)
ตำแหน่ง.....
...../...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

เรื่อง วัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศเวียดนาม
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1
 จำนวน 1 ชั่วโมง

1. ขั้่นนำ

1.1 สารระสำคัญ

วัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศเวียดนาม

1.2 จุดประสงค์

1.2.1 สามารถเรียนรู้วัฒนธรรมการแต่งกายของประเทศสมาชิกอาเซียนได้

1.2.2 อธิบายวัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศเวียดนามได้

1.2.3 อธิบายลักษณะความแตกต่างในด้านวัฒนธรรมการแต่งกายของแต่ละประเทศในกลุ่มสมาชิกอาเซียนได้

1.3 เนื้อหา

ชุดประจำชาติของประเทศเวียดนาม

อ่าวหญ่าย เป็นชุดประจำชาติของประเทศเวียดนามที่ประกอบไปด้วยชุดผ้าไหมที่พอดีตัว สวมทับกางเกงขายาวซึ่งเป็นชุดที่มักสวมใส่ในงานแต่งงานและพิธีการสำคัญของประเทศ มีลักษณะคล้ายชุดกี่เพ้าของจีน ในปัจจุบันเป็นชุดที่ได้รับความนิยมจากผู้หญิงเวียดนาม ส่วนผู้ชายเวียดนามจะสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายในพิธีแต่งงานหรือพิธีศพ

The most popular and widely-recognized Vietnamese national costume is the Áo dài, which is worn nowadays mostly by women, although men do wear Áo dài on special occasions such as weddings and funerals. Áo dài is similar to the Chinese Qipao, consisting of a long gown with a slit on both sides, worn over silk pants.

1.4 กิจกรรมการเรียนการสอน

1.4.1 ครูสนทนากับผู้เรียนในเรื่องวัฒนธรรมการแต่งกายของประเทศสมาชิกอาเซียน

1.4.2 ครูสนทนากับผู้เรียนในเรื่องวัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศเวียดนาม

1.4.3 ครูสนทนากับผู้เรียนในเรื่องความแตกต่างในด้านวัฒนธรรมการแต่งกายของแต่ละประเทศในกลุ่มสมาชิกอาเซียน

1.4.4 ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมตามใบงานที่ 2

1.4.5 ผู้เรียนนำเสนอต่อกลุ่มใหญ่

1.4.6 ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปพร้อมทั้งแจกใบความรู้ที่ 2 เรื่อง วัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศเวียดนาม

1.5 สื่อการเรียนการสอน

1.5.1 ศึกษาจากเอกสารและสื่อทุกประเภทที่เกี่ยวข้อง เว็บไซต์ ของกรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ (www.mfa.go.th) และ (www.14thaseansummit.org) และเว็บไซต์ ของสำนักงานเลขาธิการอาเซียน (www.aseansec.org) ฯลฯ

1.5.2 ศึกษาจาก VCD ของกรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ

1.5.3 ศึกษาจากรายการโทรทัศน์ รายการ วิถีอาเซียน (ASEAN Way) จากไทยทีวีสีช่อง 3 ทุกวันเสาร์ เวลาประมาณ 05.45 น.

1.5.4 ใบงานที่ 2

1.6 การวัดผลประเมินผล

1.6.1 สังเกตพฤติกรรมระหว่างการเรียนรู้และการมีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม

1.6.2 วัดความรู้จากการทำกิจกรรมในใบงาน

1.6.3 การนำเสนอของกลุ่ม

1.6.4 การสรุปใบงาน

1.6.5 การวัดผลสัมฤทธิ์ปลายภาค

2. ชั้นสอน

2.1 ครูอธิบายถึงวัฒนธรรมการแต่งกายของประเทศสมาชิกอาเซียน

2.2 ครูอธิบายถึงวัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศเวียดนาม

2.3 ครูอธิบายถึงความแตกต่างในด้านวัฒนธรรมการแต่งกายของแต่ละประเทศในกลุ่มสมาชิกอาเซียน

2.4 ให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มนำเสนอหน้าชั้นเรียน

3. **ขั้นสรุป**

3.1 ให้นักเรียนสรุปวัฒนธรรมการแต่งกายในประเทศเวียดนาม

3.2 ให้นักเรียนสรุปความแตกต่างในด้านวัฒนธรรมการแต่งกายของแต่ละประเทศในกลุ่มสมาชิกอาเซียน

บันทึกหลังการจัดการเรียนรู้

1. **ความสำเร็จในการจัดการเรียนรู้**.....

.....
.....

แนวทางการพัฒนา.....

.....
.....

2. **ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนรู้**.....

.....
.....

แนวทางแก้ไข.....

.....
.....

3. **สิ่งที่ไม่ได้ปฏิบัติตามแผน**.....

.....
.....

เหตุผล.....

.....
.....

4. การปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้.....
.....
.....

ลงชื่อ
(.....)
...../...../.....

ความคิดเห็น/ข้อเสนอแนะของหัวหน้าสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย
.....
.....
.....
.....
.....

ลงชื่อ
(.....)
ตำแหน่ง.....
...../...../.....

ภาคผนวก ช

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประชาคมอาเซียน ของนักเรียนระดับชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบล็อค

- “ชุดอ่าวหญ่าย” เป็นชุดประจำชาติใด
 - บรูไน
 - ลาว
 - เวียดนาม*
 - กัมพูชา
- การที่ผู้ชายนุ่งกางเกงขาวและสวมเสื้อที่เรียกว่า บารองตากาล็อก ซึ่งตัดเย็บด้วยผ้าใยสัปปะรด มีป่า คอตติ้ง แขนยาว ที่ปลายแขนเสื้อที่ข้อมือจะปักลวดลาย ส่วนผู้หญิงนุ่งกระโปรงยาว ใส่เสื้อแขนสั้น จับจีบยกตั้งขึ้นเหนือไหล่คล้ายปีกผีเสื้อ เป็นลักษณะการแต่งกายของประเทศใด
 - บรูไน
 - มาเลเซีย
 - เวียดนาม
 - ฟิลิปปินส์*
- ผู้หญิงลาวนุ่งผ้าซิ่น และใส่เสื้อแขนยาวทรงกระบอก สำหรับผู้ชายมักแต่งกายแบบสากล หรือนุ่งโจงกระเบน สวมเสื้อชั้นนอกกระดุมเจ็ดเม็ดคล้ายเสื้อพระราชทานของไทย เป็นลักษณะการแต่งกายของประเทศใด
 - มาเลเซีย
 - ลาว*
 - เวียดนาม
 - กัมพูชา
- ฟิลิปปินส์: บาลินตาวัก เปรียบได้กับความสัมพันธ์คู่ใด
 - ไทย : ลองยี
 - เวียดนาม : เกบาย่า
 - ลาว : ซัมปอต
 - เวียดนาม : อ่าวหญ่าย*
- อาม็อก (Amok) เป็นอาหารคาวยอดนิยมของประเทศใด
 - บรูไน
 - มาเลเซีย
 - เวียดนาม
 - กัมพูชา*
- อาหารยอดนิยมของบรูไน มีลักษณะเด่นอยู่ที่ตัวแป้งจะเหนียวข้นคล้ายข้าวต้ม หรือ โจ๊ก โดยมีแป้งสาเกเป็นส่วนผสมหลัก มีชื่อเรียกว่าอะไร
 - หล่าเพ็ด (Lahpet)
 - อัมบูยัต (Ambuyat)*
 - อโดโบ้ (Adobo)
 - กาโด กาโด (Gado Gado)
- ลักซา มีลักษณะคล้ายก๋วยเตี๋ยวต้มยำใส่กะทิ ทำให้รสชาติเข้มข้น คล้ายคลึงกับข้าวซอยของไทย เป็นอาหารขึ้นชื่อของประเทศใด
 - มาเลเซีย
 - อินโดนีเซีย
 - สิงคโปร์
 - เวียดนาม

8. จากภาพเป็นอาหารของประเทศใด

ก. ไทย

ข. ลาว*

ค. พม่า

ง. กัมพูชา

9. จากภาพ คือชื่ออาหารชนิดใด

ก. หล่าเฟ็ด

ข. อโดโบ้

ค. นาซี เลอมัก

ง. อัมบูยต์*

10. อาหารไทยชนิดใด สามารถรับประทานแทน“ลั๊กซา” ได้

ก. ก้วยเตี่ยว*

ข. ต้มยำ

ค. ส้มตำ

ง. แกงเจียวหวาน

11. “อิสมาอีลและเพื่อน ๆ ไปเที่ยวประเทศพม่า” อิสมาอีลควรชิมอาหารชนิดใด

ก. หล่าเฟ็ด เพราะอาหารยอดนิยม*

ข. กาโด กาโด เพราะมีรัฐพืชหลากหลายชนิด

ค. เปาะเปี๊ยะ เพราะเป็นอาหารพื้นเมืองที่โด่งดัง

ง. ลั๊กซา เพราะมีลักษณะคล้ายก้วยเตี่ยวต้มยำ

12. ประเทศพม่า ใช้ภาษาใดเป็นภาษาทางราชการ

ก. ภาษาอังกฤษ

ข. ภาษาจีน

ค. ภาษาพม่า*

ง. ภาษาตากาล็อก

13. ประเทศใดที่มีการใช้การพูดมากกว่า 170 ภาษา

ก. บรูไน

ข. มาเลเซีย

ค. เวียดนาม

ง. ฟิลิปปินส์*

ภาพผนวก ซ
แบบสอบถามความพึงพอใจ

**แบบสอบถามความพึงพอใจการจัดการเรียนรู้แบบโครงการบนบล็อก
เรื่อง ประชาคมอาเซียน**

รายละเอียด	ความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
1. ขั้นเตรียมความพร้อม					
1.1 การจัดลำดับขั้นตอนของโครงการ					
1.2 ระยะเวลาในการดำเนินโครงการ มีความเหมาะสมกับการจัดกิจกรรม					
1.3 การประเมินความพร้อม					
2. ขั้นเลือกปัญหาที่จะศึกษา (บนบล็อก)					
2.1 ปัญหาที่จะศึกษาในการจัดการเรียนรู้ แบบโครงการ					
2.2 นักเรียนเลือกปัญหาด้วยตนเอง					
2.3 นักเรียนคิดว่าปัญหาที่เลือกมีประโยชน์ ต่อตนเอง					
3. ขั้นการเขียนเค้าโครงของโครงการ					
3.1 เอกสารและเนื้อหาที่ใช้ประกอบโครงการ					
3.2 อุปกรณ์และเครื่องมือในการดำเนินโครงการ					
3.3 นักเรียนพอใจต่อรูปแบบการเรียนรู้เค้าโครง					
4. ขั้นปฏิบัติโครงการ					
4.1 ได้รับความรู้แนวคิด ทักษะและประสบการณ์ ใหม่ๆ จากโครงการจากการลงมือปฏิบัติ กิจกรรม					
4.2 สามารถรู้และเข้าใจวิธีการ ขั้นตอนในการ ปฏิบัติได้ตรงตามวัตถุประสงค์					
4.3 เข้าใจกระบวนการจัดเรียนรู้ในการปฏิบัติงาน โครงการ					

รายละเอียด	ความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
5. ชั้นเขียนรายงาน (บนบล็อก)					
5.1 การทำกิจกรรมในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ศึกษา ค้นคว้า และได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง					
5.2 มีความรู้ในเนื้อหาข้อมูล มีความถูกต้องและ เหมาะสมเรื่อง ประชาคมอาเซียน ในรูปแบบ ของโครงการ					
5.3 ได้รับความรู้และประสบการณ์ตรง ในการเขียนสรุปเนื้อหา การนำเสนอและ เผยแพร่ผลงานของตนเองบนบล็อก					
6. ชั้นแสดงผลงาน (บนบล็อก)					
6.1 พอใจต่อผลงานของกลุ่ม					
6.2 พอใจต่อการจัดนิทรรศการแสดงผลงาน					
6.3 พอใจต่อการเผยแพร่ผ่านบล็อก					

ภาพผนวก ฅ

ตัวอย่างบล็อก www.asean-pbl.blogspot.com

